Un roman considerat a fi noul *Micul prinț*

ALEJANDRO PALOMAS

UN FIU

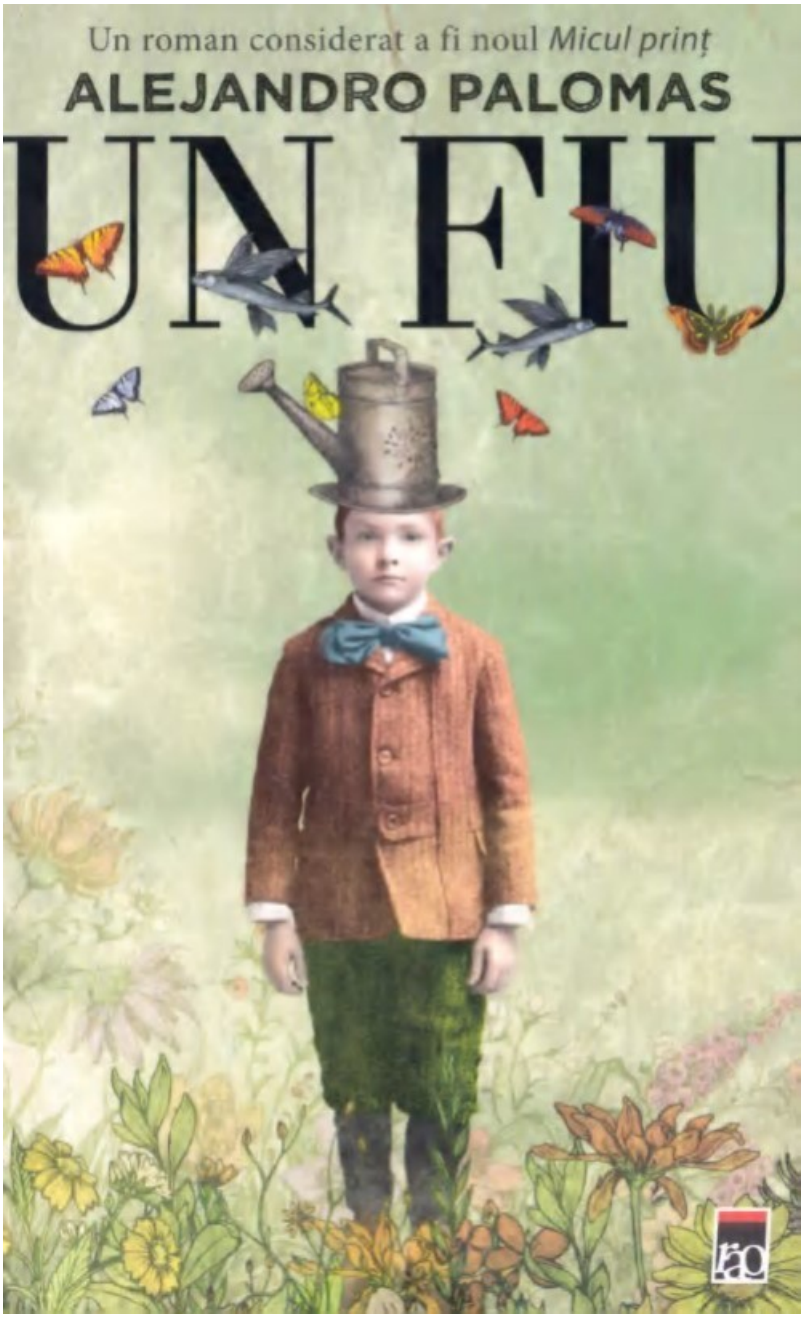

ALEJANDRO PALOMAS

UN FIU

Traducere din limba spaniolă Lingua Connexion
Titlul original: *Un hijo,* 2015

Editura RAO, 2019

Versiune ebook: v1.0, iunie 2021

Pentru Angélica, dovadă că ne amintim de ea.

Pentru Rulfo, fiindcă mă înveți zilnic să măsor cu inima cât de mult prețuiește etica.

Drumul este același pentru toți.

Destinul, la fel.

I
ÎNCEPUTUL TUTUROR LUCRURILOR

GUILLE

Totul a început în ziua în care domnișoara Sonia a întrebat ceva. Pe ferestre se vedea un soare galben foarte mare, iar frunzele palmierilor se mișcau ca atunci când tata se trezește devreme și-și ia la revedere de la mine făcându-mi cu mâna din poarta școlii; fiind iarnă, tata poartă mănușile verzi.

Domnișoara Sonia s-a ridicat de la masa ei, care, fiind cea a profesorului, este cea mai mare, și a bătut ușor din palme, umplând aerul de praf de cretă. A și tușit puțin. Nazia spune că e din cauza cretei, care-ți usucă gâtul de parcă ai fi înghițit praf, iar uneori, dacă nu bei apă, vomiți.

— Acum, înainte să ieșiți în recreație, vreau să-mi răspundeți la o întrebare, copii, a zis.

Apoi s-a întors spre tablă, a luat o cretă roșie și a scris cu litere foarte mari:

CE VREAU SĂ MĂ FAC ATUNCI CÂND VOI CREȘTE MARE

Am ridicat imediat mâinile. Toți, până și Javier Aguilar, care n-are decât o mână, fiindcă așa s-a născut, și o mișcă așa prin aer, foarte repede. Domnișoara a clătinat din cap de mai multe ori. Au fost chiar mai multe de cinci.

— În ordine, copii.

Am început cu primul rând și am continuat până la ultimul, acolo unde stau eu. Domnișoara a notat în total:

Trei fotbaliști la echipa Barcelona, doi la echipa Madrid și unul la echipa Manchester
Un Iniesta
Șase Rafa Nadal
Două fotomodele foarte înalte
O prințesă (Nazia)
Un medic bogat
Trei Beyonce
Un Batman
Un pilot de navă spațială din jocurile video
Doi președinți ai lumii (gemenii Rosón)
O vedetă dintr-acelea care apar seara la televizor
O veterinară de câini mari

O câștigătoare a concursului TV *Next Star*
Un campion mondial la olimpiade

Când mi-a venit rândul, Mateo Narváez a râgâit și toți au râs, dar au tăcut imediat, pentru că domnișoarei nu-i plăceau deloc râgâielile, nici pârțurile, și a aplecat din cap și a zis: „Șșșttt, Mateo”, de două ori.

Apoi s-a uitat la mine.

— Guillermo?

Nazia m-a înghiontit cu cotul și a râs, acoperindu-și fața cu mâinile. Mereu își acoperă fața, fiindcă spune că, în Pakistan, dacă fetițele râd tare și cu gura deschisă, nu este frumos și părinții se supără.

— Mie… mie mi-ar plăcea să fiu Mary Poppins, am spus.

Domnișoara și-a pus mâna la gât și am crezut că poate răcise și o durea în gât, dar n-am avut timp să întreb, pentru că imediat a sunat clopoțelul și am început să ne scoatem gustările din ghiozdane, ca să ieșim în curte.

— Guillermo, tu mai rămâi puțin, te rog, a zis. Și apoi: Voi, ceilalți, puteți pleca.

După ce au ieșit cu toții, domnișoara a venit la pupitrul meu și s-a așezat la cel al lui Arturo Salazar, care nu mai vine la ore de dinainte de Crăciun, fiindcă într-o zi ne-am dus în excursie la un muzeu cu multe planete și a căzut pe o scară, rupându-și un picior, cinci dinți și două degete.

— Să vedem, Guillermo, spune-mi de ce ți-ar plăcea să fii Mary Poppins când vei crește mare… a zis.

N-am răspuns, pentru că Nazia, care de multe ori, după-amiaza, se așază la casa de la supermarket alături de mama ei și știe multe lucruri despre oamenii mari, spune că, atunci când clienții încheie fraza așa, cu puncte de suspensie, înseamnă că n-au terminat de vorbit și că trebuie să aștepți, pentru că ei continuă să se gândească.

— N-ai prefera să fii… altceva? a întrebat domnișoara atingându-și alunița pe care o are într-o parte a gurii.

— Nu, domnișoară.

Domnișoara Sonia a pufnit și a zâmbit. Atunci mi-am amintit că mama îmi spusese că, uneori, când persoanele care nu sunt copii tac nu înseamnă că au terminat de vorbit, ci că se opresc

ca să nu se înece sau ceva de genul ăsta, acum nu-mi amintesc exact, așa că am tăcut în continuare.

— Și spune-mi, Guillermo, a zis scoțând aerul pe nas ca motanul doamnei Consuelo, care era portăreasă la noi acasă, înainte să ne mutăm în apartamentul unde locuim acum. De ce ți-ar plăcea să fii Mary Poppins?

— Pentru că zboară, domnișoară.

Domnișoara a scos un „hmmm” și apoi s-a scărpinat puțin pe frunte.

— Dar și păsările zboară, nu?

— Da.

— Iar tu nu vrei să fii o pasăre, nu-i așa? a zis.

— Nu.

— De ce nu?

— Păi… dacă aș fi o pasăre, n-aș mai putea fi Mary Poppins.

Domnișoara a pufnit din nou și, fiindcă n-a mai spus nimic, am rămas din nou tăcuți, mai mult timp. Apoi a strâmbat din gură, așa cum face tata uneori, și și-a dres vocea.

— Și spune-mi, a zis, din ce alte motive ți-ar plăcea să fii Mary Poppins?

— Păi… pentru că are o umbrelă vorbitoare și o valiză veche din care ies multe piese de mobilier… și puteri pentru ca sertarele să se aranjeze singure… și pentru că, atunci când nu muncește, trăiește în cer, dar se mai scufundă și în mare, cu peștii și caracatițele.

— În cer?

— Da.

Domnișoara a închis ochii încetișor, apoi mi-a ciufulit părul destul de mult.

— Guille, a spus, tu știi că Mary Poppins este… fermecată, nu-i așa?

— Desigur.

— Vreau să spun că nu este ca noi.

— Da.

— Ceea ce vreau să-ți spun este că Mary Poppins este un personaj fictiv, ca Superman, sau ca Harry Potter, sau Matilda… sau Buretele Bob. Adică există, dar nu există, înțelegi?

— Nu.

— Adică nu sunt ca noi, pentru că există doar în povești, a spus adăugând: Sau, ceea ce este același lucru, nu-i putem atinge pentru că sunt... inventați.

— Mary Poppins chiar există.

— A, da?

— Da.

M-a privit și a zâmbit ușor.

— Și unde este?

— Acum nu știu, dar trăiește în Londra, pentru că acolo se vorbește engleză. Eu am cunoscut-o. În august, când am avut zilele libere de Sfânta Maria, mama și tata m-au dus să o văd. Locuia într-un teatru cu animalele ei și cânta. Iar când spectacolul s-a încheiat și toată lumea a plecat, ne-a lăsat să intrăm în camera ei și mi-a povestit fel de fel de lucruri.

Domnișoara și-a atins alunița.

— Aha! Ce fel de lucruri?

— E secret, domnișoară.

Atunci a sunat clopoțelul, care a anunțat că trecuse deja jumătate din recreație, și domnișoara s-a uitat din nou la ceasul cel mare care atârna deasupra tablei.

— Aha! a spus.

Apoi a tăcut, ca și cum s-ar fi gândit la ceva serios, după care s-a întors cu spatele.

— Bine, acum du-te în curte. Sper să ai timp să-ți mănânci sandviciul.

În timp ce îmi puneam cărțile în sertar și scoteam sandviciul din ghiozdan, ea s-a dus la catedră, s-a așezat și a început să scrie ceva în carnetul său, iar eu am ieșit pe coridor. Nazia mă aștepta în fața chiuvetelor. Când am ajuns, mi-a întins mâna și mi-a zis:

— De ce ai întârziat așa de mult?

— Fără motiv.

— Te-a pedepsit domnișoara?

— Nu.

— Ah!

Și-a dat puțin la o parte vălul roz de pe cap și a băut puțin suc. Apoi a spus:

— Haide, vino. Vreau să-ți arăt ceva.

SONIA

Totul a început în după-amiaza în care m-am hotărât să dau acel telefon pe care îl tot amânam de câteva săptămâni.

— Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră despre Guille, domnule Antúnez, i-am spus bărbatului care mă asculta la celălalt capăt al firului.

S-a așternut puțin liniștea și imediat el a vrut să știe mai multe, dar m-am limitat la a-l lămuri pe un ton blând, dar ferm:

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, aș prefera să vorbim personal aici, la școală.

Am stabilit să ne vedem peste câteva zile. Când Manuel Antúnez a sosit la școală, cei mici luau prânzul, iar zarva ce provenea din sala de mese de la parter se auzea de pe coridor. L-am așteptat în cancelarie. După ce ne-am strâns mâinile, l-am invitat într-un birou mai mic, rezervat discuțiilor cu părinții. Manuel Antúnez este un bărbat tânăr și corpolent, trecut puțin peste treizeci de ani, cu păr negru, barbă neîngrijită, ochi închiși la culoare și puțin alungiți, brațe puternice și niște mâini mari, cu unghii pătrate. După ce ne-am așezat, a trecut direct la subiect.

— Vă ascult, a zis.

Am hotărât să fiu la fel de directă.

— Păi, să vedeți, am început, v-am chemat pentru că sunt puțin îngrijorată pentru fiul dumneavoastră.

Nu a părut mirat. În realitate, toți părinții știu că, atunci când îi chemăm la o întrevedere, motivul este că ceva nu merge bine și, de obicei, vin cu o atitudine între așteptare și defensivă, unii chiar cu teamă. Din câte am putut să citesc pe fișa lui Guille, Manuel Antúnez este mecanic de aeronave. Pe fișă era adăugată o paranteză: „(recent în șomaj)”. Când l-am privit în ochi, mi s-au părut triști.

Înainte ca el să poată spune ceva, am preferat să vorbesc eu:

— M-am gândit că poate m-ați putea ajuta să... descifrez câteva lucruri despre Guille, am început.

A ridicat o sprânceană.

— Să descifrați? a întrebat, luat puțin prin surprindere.

Imediat a scos un hohot de râs sec, prin care nu a reușit să-și ascundă neliniștea atât de tipică la mulți părinți când vin să mă vadă în timpul anului școlar.

— Măi să fie, a continuat, trăgându-se de barbă. Aproape că sună a poveste cu detectivi sau a serial polițist american.

Mi-am dat seama că nu se simțea în largul lui și am încercat să-l ajut să se destindă.

— Vreau să spun că poate mă puteți ajuta să-l înțeleg mai bine pe Guille.

A încuviințat, coborând în același timp privirea, pentru o clipă. I-am zâmbit și asta a părut să-l liniștească, fiindcă mi-a zâmbit la rândul lui, deși timid.

În zâmbetul lui l-am văzut imediat pe cel al lui Guille. Privirea era totuși foarte diferită. În cea a lui Manuel Antúnez exista un fel de tristețe pe care Guille nu o avea. Sau poate că era melancolie.

— Bine, a spus trecându-și din nou mâna pe bărbie. Sunt la dispoziția dumneavoastră.

Am tras adânc aer în piept înainte de a vorbi din nou.

— Înainte de toate vreau să știți că Guille este un copil minunat și nu pune deloc probleme. Dimpotrivă: atitudinea lui la ore este ireproșabilă. Nu prezintă deficit de atenție, este activ și participă, este optimist, foarte entuziast și are valori care pot însemna mult pentru grup.

Domnul Antúnez a înclinat capul într-o parte și a oftat, dar nu a spus nimic. Am așteptat. În cele din urmă, a părut să reacționeze.

— Da, Guille este un copil… deosebit.

— Ați spus-o foarte bine, am zis. Acesta este cuvântul: deosebit.

Am observat că se încrunta și se încorda. Din nou, ceva din privirea lui m-a pus în alertă. Am văzut imediat că nu dădeam același înțeles cuvântului „deosebit”. Nu, între cele două înțelesuri nu exista nicio legătură.

— Nu vă faceți griji, a spus cu o expresie iritată pe chip. Știu ce-mi veți spune: că este un copil foarte sensibil, că stă numai pe lângă fete și că, în loc să joace fotbal sau baschet în curte, așa cum ar fi normal, pierde vremea citind povești cu zâne și cu toate prostiile alea.

M-am încordat. Nu mi-a plăcut tonul vocii lui. Nici mesajul.

— Nu-i nevoie să-mi spuneți, a adăugat cu același ton sarcastic, ridicând o mână și arătându-mi palma. La fel ni s-a spus și la cealaltă școală. Și, de asemenea, că ceilalți copii

începuseră să-l evite, asta în cazul în care nu râdea vreunul de el.

S-a uitat sfidător la mine. Apoi o umbră i-a întunecat privirea.

— E din cauza mamei lui. De mic, Guille a fost prea lipit de fusta ei și... de aici vine „deosebitul” acesta, cum spuneți dumneavoastră.

Am vrut să-l întrerup, dar nu m-a lăsat.

— Dar este ceva trecător. Acum că stă doar cu mine, am început să petrecem mai mult timp împreună și să ne împărtășim mai multe lucruri. Știți, ca de la bărbat la bărbat... Așa că, dacă vreți să-mi spuneți că Guille este... puțin ciudat, puteți să mă scutiți, căci nimeni nu știe asta mai bine decât mine și am început deja să remediez situația.

A trebuit să strâng din dinți pentru a-mi stăpâni furia. În niciun caz nu mă pregătisem pentru o împrejurare ca aceea cu care mă confruntam. Manuel Antúnez nu semăna nici pe departe cu imaginea tatălui unui copil ca Guillermo pe care mi-o închipuisem eu. În câteva minute, surpriza făcuse loc uimirii. Iar uimirea începea să se transforme în furie.

— Domnule Antúnez, adevărul este că mă întristează foarte mult să vă aud vorbind așa despre Guillermo, am spus încercând să mă controlez, mai ales pentru că asta n-are nicio legătură cu motivul pentru care v-am chemat.

S-a uitat la mine și a ridicat iar din sprânceană, surprins.

— Sincer, dacă dumneavoastră credeți că v-am chemat ca să-l judec pe Guillermo sau ca să-l desconsider, îmi pare rău să vă spun că vă înșelați.

Manuel Antúnez s-a lăsat pe spate în scaun și s-a tras încet de barbă. Din nou, o umbră de tristețe s-a ivit în ochii lui. Doar pentru o clipă, după care expresia feței i s-a întunecat complet. Văzându-l așa, am înțeles pe dată că mă înșelasem crezând că mă puteam aștepta din partea lui la o cooperare pe care, în mod evident, nu avea să mi-o ofere. Așa că am schimbat strategia și am făcut ceea ce detest cel mai mult.

Am mințit.

— Domnule Antúnez, această conversație nu este altceva decât o discuție de rutină. Guille este nou în școală și avem obiceiul să îi urmărim mai îndeaproape pe elevii nou-veniți.

— Aha! a zis încet.

— Sunt conștientă că am început cursurile doar de două luni și ceva și că, mai ales la vârsta asta, copiii reacționează foarte diferit când sunt mutați la altă școală. Dacă la asta adăugăm absența mamei lui, trebuie să înțelegem că procesul se poate dovedi mai... complex.

Nu a spus nimic.

— Despărțirile de părinți, mai ales la vârsta lui Guille, pot fi foarte dificile, am adăugat cu un zâmbet profesional.

El s-a încordat din nou și a ridicat brusc mâna, ca și cum mi-ar fi poruncit să tac.

— Mă rog, nu e chiar despărțire... nici chiar așa, a trântit, în defensivă.

Imediat a părut să-și dea seama că folosise un ton prea sec și a încercat să se corecteze.

— În cazul nostru, este din cauza serviciului. Amanda, soția mea, este stewardesă și... cum să spun... având în vedere cum stau lucrurile, era de un an în șomaj și în august a primit o ofertă de la o companie de jeturi private din Dubai. Adevărul e că n-am prea avut de ales. La cum stau lucrurile și după ce eu am rămas pe drumuri... Imaginați-vă. Și, înainte să-mi permită să întreb ceva, a adăugat: Dar este temporar. Deocamdată e vorba de numai șase luni.

Ne-am privit preț de câteva secunde fără să rostim un cuvânt. Văzând că tăcerea se prelungea, iar el nu părea dispus să mai spună și altceva, am intervenit:

— Înțeleg, am zis. Din păcate, cunosc din ce în ce mai multe cazuri, am adăugat pe un ton împăciuitor.

El a lăsat privirea în jos timp de o secundă.

— Nu mă înțelegeți greșit, domnule Antúnez. Vreau să vă spun doar că Guille a fost nevoit să treacă prin două schimbări foarte importante, ambele foarte precipitate și că există unele... mici lucruri în atitudinea lui de zi cu zi care-mi atrag atenția, asta e tot. De aceea m-am gândit... cum să vă spun? Să-l urmăresc mai îndeaproape, dat fiind că școala oferă această posibilitate.

— Să-l urmăriți?

Am inspirat adânc.

— Da, am zis privindu-l în ochi. Cred că ar fi bine pentru Guille să stea de vorbă cu consiliera școlii.

— Consiliera?

— Asta am spus, da.

Și-a coborât pentru o clipă privirea și și-a împreunat palmele pe masă. Mi s-a părut că am văzut un tatuaj pe încheietura unei mâini, un fel de inscripție care se pierdea în sus, pe braț, pe sub cămașă. Am ghicit ce urma și m-am pregătit să ascult ce avea să-mi spună.

— Uitați ce e, domnișoară Sonia, nu mi-o luați în nume de rău, dar fiul meu n-are nevoie de nicio consilieră, a zis ridicând din nou privirea. Și apoi, aproape ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși, a adăugat printre dinți: Cea de care are nevoie fiul meu este mama lui.

Am știut atunci că nu mă înșelasem chemându-l să stăm de vorbă și am mai știut că n-aveam să-l las să plece din biroul meu fără să-mi fi dat aprobarea pentru ca Guille să aibă acea primă ședință cu Maria, psihologa noastră.

Așa că am hotărât să trec la planul meu B.

— Domnule Antúnez, cred că sunt câteva lucruri pe care v-ar plăcea să le știți, am spus.

El s-a uitat la mine cu neîncredere. Privirea lui era aceea a unui tată care vrea să știe, dar care nu vrea să audă.

De câțiva ani încoace, de când lucrurile sunt așa cum sunt, există din ce în ce mai multe cazuri precum cel al lui Manuel Antúnez: părinți cu prea multe probleme pentru a o scoate la capăt, prea preocupați de viața de zi cu zi și de a găsi soluții pentru problemele cotidiene, încât nu mai pot să ducă în spinare și alte greutăți. Manuel Antúnez a ridicat din umeri.

— Sunt sigură că vă vor interesa, am insistat.

A înclinat capul într-o parte și a clipit. Cu mâna dreaptă și-a mângâiat tatuajul care i se ivea de sub mâneca brațului stâng. A fost un gest de îndoială.

— Credeți-mă, am insistat.

MANUEL ANTÚNEZ

Totul a început într-o zi în biroul domnișoarei Sonia, învățătoarea lui Guille. Discutam de ceva vreme, ea spunându-mi că pe Guille trebuia să-l vadă psihologa școlii – „consiliera”, a numit-o ea – eu, sătul să o ascult, fiind pe punctul de a mă ridica și de a pleca. Dar atunci a zis ceva care m-a intrigat.

— Cred că sunt câteva lucruri despre Guille pe care v-ar plăcea să le știți, credeți-mă.

M-am rezemat din nou de spătarul scaunului.

— Lucruri? am întrebat.

Domnișoara Sonia a încuviințat încet. Este o femeie tânără, cu păr șaten-închis și ochi negri strălucitori. Și frumoasă, deși are privirea dură și, când zâmbește, pare mai în vârstă.

— Da, a răspuns.

— Spuneți.

S-a gândit puțin înainte de a vorbi.

— În primul rând, trebuie să știți că Guille nu este un copil prea… popular printre colegii lui.

N-am zis nimic. După expresia feței ei am înțeles că mai era și altceva.

— Trăiește în lumea lui, în aparență fericit, dar izolat de restul clasei. De fapt, de când a început școala nu s-a apropiat decât de Nazia, fata pakistaneză care a început să vină tot de anul acesta la școala noastră și care, din câte am înțeles, este vecină cu dumneavoastră, nu?

— Da, am răspuns. Este fiica patronilor supermarketului care se află la parterul casei noastre.

— Așa știam și eu, da.

— Oameni de treabă. Își văd de ale lor, știți, cu treburile lor și chestii de-astea, dar sunt foarte cumsecade.

Ea a zâmbit, dar zâmbetul nu a durat decât un moment, după care s-a șters.

— În plus, mai este și pasiunea lui Guille pentru lectură, a zis mișcând puțin mâinile în timp ce vorbea. Guille citește fără oprire: în sala de mese, în recreație, între ore… iar ceea ce citește nu este tocmai specific vârstei lui. Sunt lecturi mai… avansate, aș spune eu. Nu știu dacă sunteți la curent cu asta.

De data asta eu am fost cel care a zâmbit. Mă întreba dacă eram la curent? Cum să nu fiu la curent cu faptul că fiul meu

citea la orice oră? A fost cât pe ce să-i spun vreo două, dar am tăcut. Apoi, văzând că aștepta în continuare, am zis:

— Lectura a moștenit-o de la Amanda. În privința asta sunt identici. Și nu doar în privința asta. Amanda poate să-și petreacă ore întregi citind. Dintotdeauna a fost așa. Uneori citește chiar și când merge pe stradă, așa că… imaginați-vă. Am găsit-o citind chiar și în supermarket în timp ce împingea căruciorul de cumpărături sau când gătea…

— Aha, înțeleg, a spus.

Nu zâmbea.

În acel moment s-a auzit o hărmălaie și mai mulți copii au trecut alergând pe lângă fereastra ce dădea spre curte. Mi-am întins gâtul, încercând să-l recunosc pe Guille, dar nu l-am văzut. Domnișoara a așteptat ca ei să plece.

— Pe lângă lectură, mai sunt și alte câteva lucruri care mi-au atras atenția, a vorbit din nou. Primul este fixația pe care o are Guille pentru… Mary Poppins.

Nu am spus nimic. Ne-am privit câteva secunde și am așteptat să spună mai departe.

— Mi se păruse mie puțin cam bătător la ochi la început, dar… recunosc că, fiind un copil care tocmai a venit de la altă școală, n-am vrut să-i acord prea multă importanță. Adesea, copiii de vârsta aceasta își însușesc tot felul de personaje fantastice și uneori ajung să… cum să vă spun? Să le adopte ca pe încă un membru al familiei. Al lumii lor interioare, înțelegeți ce vreau să spun.

— Da, desigur.

— Dar ieri, în timpul orei, s-a întâmplat ceva, un mic incident care m-a pus pe gânduri. De aceea am hotărât să vă chem, pentru că mi-ar plăcea să discut despre asta cu dumneavoastră.

După tonul vocii ei mi s-a părut îngrijorată și mi s-a strâns puțin stomacul. Brusc, mi-a trecut prin cap că lucrurile pe care urma să mi le spună nu aveau să-mi placă și, pentru o clipă, am blestemat-o pe Amanda că nu se afla acolo, alături de mine. „Ar fi trebuit să fim aici amândoi, Amanda. Împreună. Ca înainte, fir-ar să fie”, m-am gândit în timp ce încercam să mă concentrez asupra a ceea ce trebuia să-mi spună domnișoara.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și am înghițit în sec.

— Vă ascult, am zis.

***

O oră mai târziu, când am trecut pe la barul din colț să beau o bere, în drum spre casă, mă tot gândeam la ultimele minute din discuția pe care o avusesem cu învățătoarea fiului meu: „Ceea ce m-a făcut să cred că ar fi indicat să stea de vorbă cu consiliera școlii pentru o mică cercetare nu este faptul că Guille ar vrea să fie «ca Mary Poppins» când va fi mare, domnule Antúnez, spusese. Știm că, în general, copiii se proiectează în viitor în moduri foarte diferite și, desigur, Mary Poppins este un personaj cu valori pentru care nu trebuie să ne facem deloc griji. Dimpotrivă: aș spune că este un model cât se poate de pozitiv”.

Recunosc că respirasem oarecum ușurat.

„Ceea ce-mi atrage atenția nu este faptul că Guille vrea să fie «ca ea», ci că își dorește «să fie ea»”, mă lămurise, mișcându-și stiloul între degete fără să mă slăbească din ochi. „Este o mare diferență între a vrea să fii ca o anume persoană și a vrea să fii acea persoană, domnule Antúnez, și cred că asta împreună cu izolarea lui de colegii săi și… hipersensibilitatea lui fac să merite osteneala de a afla dacă Guille încearcă să ne spună ceva: despre lumea lui, despre temerile lui… cine știe. Poate că Mary Poppins nu este altceva decât vârful aisbergului.”

Eu nu știusem ce să spun. Ea mă lovise ușor cu palma de câteva ori pe braț și îmi zâmbise cu acel zâmbet de atotștiutoare cu care profesoarele le zâmbesc părinților ca și cum aceștia ar fi idioți.

„Maria, consiliera școlii, este deja la curent. Nu este consiliera obișnuită, pentru că Isabel, psihopedagoga care lucrează în general cu noi, este în concediu de maternitate până la începerea următorului trimestru. Cu toate acestea, știu sigur că Maria este o adevărată profesionistă, veți vedea”, spusese deschizându-și agenda și scoțând o carte de vizită, pe care mi-a întins-o pe deasupra mesei. „Mi-am permis să-i programez lui Guille o primă ședință cu ea pentru săptămâna viitoare.” Și adăugase, de data asta cu o voce mai blândă: „Dacă sunteți de acord, desigur”.

În timp ce-mi terminam de băut berea, m-am gândit din nou la Amanda și, când am scos fotografia ei din portofel, am dat și peste hârtia pe care domnișoara Sonia îmi notase întâlnirea cu consiliera. Am decis că și Amanda ar fi făcut la fel ca mine și, în

acel moment, i-am auzit vocea în mintea mea. „Bravo, Manu. Știi ce-am spus noi întotdeauna: «Mai bine să știm»”, mi s-a părut că o aud zicând printre forfota chelnerilor și muzica de la radio. Am zâmbit. „Întotdeauna este mai bine să știi”: aceasta este o frază foarte tipică Amandei, la fel ca și: „Niciodată să nu dai înapoi, Manu. Oricât de grele ar fi vremurile ce ar veni”.

M-am ridicat, am trecut pe la casă pentru a plăti și am ieșit în stradă. Chiar când mă pregăteam să traversez, mi-a venit în minte al doilea lucru pe care mi-l spusese domnișoara după povestea cu Guille și Mary Poppins. Am revăzut-o stând jos, ducându-și pixul la gură, așa cum fac doctorii sau ca și cum i-ar fi fost greu să spună ce avea de zis, și mi-am amintit, de asemenea, că strânsese puțin din buze înainte de a vorbi.

„Dar ceea ce-mi atrage cel mai mult atenția”, zisese încruntându-se, „este că, de când a început anul școlar, Guille nu a vorbit niciodată despre mama lui, domnule Antúnez. Nu a pomenit-o nici măcar o dată.”

Rămăseserăm tăcuți amândoi. Eu pentru că nu știam ce să spun și ea probabil pentru că așteptă ca eu să zic ceva. Mi-am amintit că îmi dresesem glasul și că ea se rezemase de spătarul scaunului său. Apoi, ca și cum ar fi gândit cu voce tare, adăugase: „Este ca și cum, pentru fiul dumneavoastră, mama lui nici n-ar exista”.

MARIA

Totul a început cu un plic. Sau poate că nu, poate ar fi mai precis să spun că totul a început cu puțin timp în urmă.

Într-o după-amiază, acum câteva zile, Sonia, învățătoarea de la clasa a patra, a venit la mine la birou. Voia să-mi vorbească despre un elev din clasa ei.

— Este vorba despre Guille, a zis amestecând ceaiul din ceașca ei cu lingurița din plastic. Cred că ți-am mai vorbit despre el.

— Da, îmi amintesc, am spus. Băiatul căruia îi place foarte mult Mary Poppins, nu?

A încuviințat.

— Mi-ar plăcea să-l vezi.

Am zâmbit. Deși nu o cunosc prea bine, căci este imposibil într-un trimestru să-i înțelegi în profunzime pe toți profesorii dintr-o școală, Sonia nu pare dintr-acele persoane care o iau pe ocolite.

Este o femeie cu mult caracter.

— Desigur, am zis. S-a întâmplat ceva?

Nu mi-a răspuns imediat. A aruncat o privire prin birou și a spus:

— Cred că este un copil prea fericit, Maria, a răspuns cu un zâmbet ciudat.

N-am vrut să intervin. Am intuit că, dacă apelase la mine ca să-mi ceară ajutorul – iar asta este ceva ce nu se întâmplă de obicei, decât dacă un profesor crede că există într-adevăr un motiv întemeiat –, era din cauză că o îngrijora cu adevărat ceva. A continuat imediat:

— Să fiu mai explicită, a zis. Judecând obiectiv, Guille are multe motive să fie un copil conflictual: tocmai s-a mutat la altă școală, părinții sunt despărțiți de curând, are de-a face doar cu fetele, nu joacă deloc fotbal sau jocuri ce implică activitate fizică, nu prea relaționează cu ceilalți copii, o anumită... hipersensibilitate pe care ceilalți nu o privesc întotdeauna cu ochi buni, chiar dacă până acum nu au exprimat asta clar în cuvinte... și, pe lângă toate astea, o inteligență ieșită din comun. Ca să nu mai vorbim despre acea obsesie pentru Mary Poppins, care la început mi se părea chiar amuzantă, dar care, cu timpul, a început să mă îngrijoreze.

— Aha! am spus.

— Și, în ciuda tuturor acestor lucruri, este un copil fericit, a declarat. Extrem de fericit.

— Și tu crezi că…?

— Nu știu ce să cred, Maria, m-a întrerupt. Știu doar ce-mi spune experiența, iar experiența îmi spune că acel Guille pe care-l vedem este un copil care închide în sinea lui un alt copil pe care nu-l vedem.

Am studiat cu atenție chipul îngrijorat al Soniei. Din cât reușisem să văd la ea de când începuse anul școlar, mi se păruse că era una dintre acele învățătoare care se implică în problemele și bucuriile elevilor lor, uneori poate în exces, dar nu pot să se abțină. Câteodată, sunt prea mămoase cu ei și ele știu asta. Dar în săptămânile de când eram la școală nu mi se păruse niciodată că greșise în ceea ce privește părerile pe care le împărtășise consiliului profesoral.

„Extrem de fericit”, spusese.

Apoi a adăugat ceva care m-a făcut să mă decid:

— Cred că Guille, acel Guille pe care-l vedem, este piesa unui puzzle, Maria, a spus cu o expresie de îngrijorare pe chip.

A vorbit cu oarecare timiditate, aproape ca și cum i-ar fi fost teamă că eu aș fi putut crede că și-a pierdut uzul rațiunii. A fost aproape o confidență.

— Și cred că în spatele acelei fericiri există un… mister. Un puț din care poate că ne cere să-l scoatem.

N-am știut ce să spun. Când am vrut să răspund, ea a scos din geantă un plic alb și mi l-a pus în față, pe masă.

— Ți-am adus asta, a zis.

Ne-am privit o clipă.

— Ce este?

A dat la o parte ceașca de ceai și și-a sprijinit coatele pe masă.

— Sunt câteva desene și compuneri de-ale lui Guille. Exerciții făcute în clasă, teme… chestii de-astea.

Am luat plicul și l-am ținut în sus. Ea a întins mâna, punând-o deasupra mâinii mele, și a clătinat din cap.

— Nu e nevoie să-l deschizi acum, a spus îndepărtându-și o șuviță de păr de pe față și oftând de oboseală.

— Cum vrei.

Am lăsat plicul pe masă, am aprins laptopul, mi-am deschis agenda și am căutat o oră pentru programare.

— Săptămâna viitoare am o oră liberă după-amiază. Chiar după terminarea cursurilor.

Sonia a zâmbit.

— Perfect. Voi vorbi cu tatăl lui și o să-ți dau de veste.

***

În aceeași seară, după ce am luat cina, am deschis televizorul și am încercat să mă pun la curent cu știrile sau să caut unul dintre acele seriale pe care le urmăresc din când în când și care mă distrag puțin, dar, după câteva minute, am înțeles că era inutil. Mă tot gândeam la discuția cu Sonia și, când am lăsat tava cu resturile cinei pe masa din sufragerie, am dat cu ochii de plicul pe care mi-l lăsase înainte de a pleca din birou.

Pentru o clipă, am fost pe punctul de a stinge lumina și a mă duce la culcare. Cu toate acestea și în ciuda oboselii, curiozitatea a fost mai puternică.

Mi-am făcut un ceai, m-am întors pe canapea, am deschis radioul și am găsit programul de muzică clasică pe care-l ascult mereu înainte de culcare. Apoi m-am făcut comodă între două perne și am deschis plicul.

Am răsturnat cu grijă conținutul plicului în poală și am separat foile de caiet scrise cu pixul de grămada de desene pe care Sonia le clasificase în funcție de dată și pe care le capsase în ordine.

Am hotărât să încep cu desenele.

Atunci am înțeles.

II
CUVÂNTUL MAGIC, NORI PE CER ȘI UNELE VOCI PRIETENOASE

— Nu! Din nou? Dar ieri ai spus bine!

Nazia și-a băgat capul între umeri și a râs puțin, dar pe mine nu m-a amuzat și ea și-a dat seama de asta. Imediat a devenit serioasă, a luat foaia pe care avea copiat cu litere mari cuvântul și a încercat din nou:

— Su-per-cla-ri-fi-gi-lis-tic-ex-pi-a-li-do… cis, a citit ea foarte rar și puțin cântat.

Apoi s-a uitat la mine și a râs, acoperindu-și gura cu mâinile la fel ca mama ei când este la casa de la supermarket.

Am mai încercat de câteva ori și apoi ne-am dus la bucătărie să pregătim mâncarea, pentru că tata era în biroul lui, scriindu-i un e-mail mamei pe calculator, iar când tata îi scrie mamei nu e voie să fie deranjat, pentru că se concentrează mult ca să-i iasă bine. În timp ce luam prânzul, ne-am uitat din nou la secvența din film în care Mary Poppins spune cuvântul magic și toți dansează și cântă din ce în ce mai repede în parc, odată cu desenele animate, ca să vedem dacă astfel Nazia avea să reușească să-l învețe.

De multe ori, după-amiaza, Nazia vine cu mine acasă după ore și ne facem temele. Uneori, după ce terminăm de mâncat de prânz, coborâm la magazinul părinților ei, iar alteori repetăm în camera mea numărul pentru serbarea de Crăciun. Într-o zi, domnișoara învățătoare ne-a zis că anul acesta este rândul nostru, al elevilor din clasa a patra, să participăm la serbare și că trebuie să fim în perechi sau în grupuri, ca să nu dureze mult. La sfârșitul orelor, Nazia și cu mine eram singurii pe care nu-i alesese nimeni, fiindcă suntem nou-veniți, desigur.

Așa că domnișoara ne-a pus împreună.

— Și ce v-ar plăcea să faceți? a întrebat.

Existau deja un număr de magie, un dans în stilul Monster High, un Justin Bieber cu al său cor, un Moș Crăciun cu trei reni și, de asemenea, o Pippi Șosețica în Egipt și… și multe altele pe care acum nu mi le mai amintesc. Nazia nu a știut ce să spună. Când suntem în clasă, nu spune niciodată nimic. Fiindcă vorbește cam ciudat, uneori nu o înțelegi foarte bine și ei i-e rușine, ca nu cumva ceilalți să râdă de ea.

— Am putea cânta o secvență din Mary Poppins? am întrebat.

Nazia și-a acoperit gura cu o mână, ca să râdă, iar domnișoara a zâmbit.

— Desigur, Guille, a zis. Ce idee bună. Și apoi: Care ți-ar plăcea?

M-am bucurat atât de mult, încât inima mi-a bătut foarte tare și mi-a venit să fac pipi.

— Ar putea fi aceea cu cuvântul magic? am întrebat și, fiind așa de bucuros, mi-a ieșit puțină salivă, pe care mi-am șters-o imediat cu mâneca.

Domnișoara s-a uitat la mine puțin cam ciudat, cu sprâncenele împreunate și cu o linie foarte adâncă pe frunte și, dat fiind că eu stau pe ultimul rând, s-au întors cu toții să se uite la mine. Nazia nu mai râdea.

— Cuvântul? a întrebat.

— Da. Cuvântul acela magic și lung, care se folosește în situațiile în care nu știu ce să spună și care, de asemenea, se cântă.

Domnișoara a lăsat capul într-o parte și nimeni n-a zis nimic.

— Cred că e foarte bine, a spus scriind ceva în agenda ei. Gata, v-am notat pe amândoi. Nazia și Guille, veți cânta un număr din Mary Poppins și… cuvântul magic. Corect?

Am dat din cap a încuviințare și Nazia m-a privit, dar nu a râs deloc.

Asta s-a întâmplat în ziua aceea și, de atunci, repetăm uneori după-amiaza, la mine acasă, dar Naziei îi este cam greu, pentru că nu vorbește foarte bine, iar la început greșea întruna. Deși repetăm de câteva săptămâni, dacă nu învățăm, s-ar putea să nu avem timp, pentru că mai e foarte puțin până la serbare.

Alteori, coborâm la supermarketul doamnei Asha, care este mama Naziei, și mâncăm prăjituri cu miere și migdale, pe care le ține acoperite cu un plastic ca să nu se prăfuiască, și apoi ne ducem în magazie, un loc mare fără ferestre și plin cu lucruri, cu perdele, unde locuiesc Nazia, părinții și fratele ei, Rafiq, care se pricepe bine la telefoane mobile și la calculatoare și care uneori este acasă, alteori nu, iar când este acasă, se ceartă puțin cu tatăl Naziei, dar vorbind în pakistaneză.

Nazia este foarte isteață, chiar dacă nu vorbește mult. Râde mereu, mai puțin atunci când trebuie să stea la casa de la supermarket cu mama ei, supraveghind să nu ia nimeni nimic fără voie și vârând lucrurile în pungi verzi. Atunci devine foarte serioasă și eu plec acasă, care se află alături, iar dacă tata nu a sosit, îmi lasă cheile sub preș, ca să pot intra.

Când tata este acasă, ne uităm împreună la televizor și uneori verificăm temele și-mi pregătește cina, deși trebuie să mă duc imediat la culcare, pentru că el se așază la calculator să-i scrie e-mailuri mamei. Dacă n-a sosit încă, îmi pun DVD-ul cu Mary Poppins la televizorul din camera mea și cânt melodiile, mai ales pe aceea în care apare cuvântul magic, și, de asemenea, dansez cu o haină lungă a mamei, care este una dintre preferatele ei și pe care o iau din dulap fără să știe tata. Mama a lăsat acasă multe haine de iarnă. Tata spune că acolo unde se află acum nu mai are nevoie de ele pentru că este deșert și nu există iarnă, dar de îndată ce el se întoarce acasă, mi-o dau repede jos și o ascund sub pat împreună cu pantofii ei și cu alte lucruri pe care le am ca să mă deghizez, fiindcă o dată m-a prins îmbrăcat cu lucrurile mamei și a trebuit să-i promit că nu voi mai face asta niciodată, iar el s-a închis în camera lui și nici n-am mai cinat.

Dar joi după-amiază nu m-am putut întoarce de la școală cu Nazia, pentru că după ora de desen a sunat clopoțelul și a trebuit să rămân pe coridor, iar domnișoara Sonia m-a luat cu ea la căsuța care se află în curte. Fiindcă ploua, a trebuit să alergăm puțin, deși casa din curte este foarte aproape de gardul de la stradă, lângă fântâna arteziană cu girueta cocoșului.

— Știi că azi ai programare la consilieră, a zis. Și apoi, când am ajuns la ușă: Maria o să-ți placă foarte mult, Guille. O să vezi.

Înainte de a intra, n-am mai putut să mă abțin:

— Nu-i așa că Mary este Maria în engleză?

Domnișoara m-a aprobat, apoi a apăsat pe sonerie, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Și este drăguță?

Domnișoara s-a uitat la mine.

— Cine? Maria?

Am dat din cap în semn că da.

— Desigur.

Am simțit ca un fel de frig aici, la ceafă, și, când tocmai mă pregăteam să o întreb dacă domnișoara Maria cânta, printre gratiile argintii de lângă sonerie s-a auzit o voce:

— Da?

Domnișoara Sonia și-a apropiat chipul de gratii.

— Sunt Sonia, Maria.

— Intră.

S-a auzit o sonerie și ușa s-a deschis. Am intrat într-un hol foarte mic, ca acela de acasă, și imediat, pe ușa din dreapta, a ieșit o femeie care era în vârstă, dar nu bătrână, adică așa ca mama, dar diferită, pentru că avea un coc roșcat și fața foarte roz, ca de păpușă.

— Așadar, tu ești Guille? a întrebat.

N-am știut ce să spun. În cameră, în spatele doamnei, se afla o masă foarte mare din lemn, care strălucea și avea picioarele strâmbe ca ale leilor, iar deasupra ei exista o valiză maro puțin umflată și deschisă, foarte asemănătoare cu aceea a lui Mary Poppins.

— Guille? a întrebat din nou.

Zâmbea atât de larg, încât mi-a amintit de mama și am lăsat ochii în jos, pentru că mi s-a făcut dor de ea și mi-a venit să plâng. Lângă ușă am văzut un tub auriu cu o umbrelă neagră, ca a tatei, dar cu mânerul din argint. Atunci am spus:

— Mi-a zis Marcos Salazar că probabil ne aduceți aici ca să ne pedepsiți.

Domnișoara Maria s-a aplecat, mi-a pus mâna pe bărbie și a trebuit să ridic capul.

— Marcos Salazar nu știe că aici vin doar cei mai buni, a spus privindu-mă fix în ochi.

Zâmbea larg de tot, așa că aproape că am râs.

— Cei mai… buni?

A încuviințat, iar apoi, cu voce joasă, a zis:

— Am auzit că-ți place mult Mary Poppins.

— Da.

— Păi, știi ceva?

— Nu.

— Și mie-mi place, mi-a zis la ureche.

— Da?

— Mult. Mai ales atunci când cântă.

Apoi s-a ridicat și m-a luat de mână. Când m-a tras ca să intru cu ea, nu m-am mișcat. Atunci s-a întors spre mine și mi-a făcut cu ochiul. De asemenea, a râs, dar doar puțin, și și-a trecut mâna prin părul meu.

— Doar cei mai buni, Guille, a spus ciufulindu-mă cu degetele așa cum face mama uneori. Și doar copiii care o cunosc pe Mary Poppins.

M-am uitat la domnișoara Sonia și ea a aprobat.

— Să nu-ți fie frică, a zis.
Atunci, eu și Maria am intrat ținându-ne de mână.

MANUEL

Am ajuns cu aproape un sfert de oră înainte de șapte și m-am așezat să aștept în vestibul. Înăuntru, în birou, prin ușa întredeschisă, am auzit vocea lui Guille și, de asemenea, o voce de femeie. Din când în când, femeia întreba ceva și, la un moment dat, mi s-a părut și că-l aud pe Guille râzând. De fiecare dată când râde parcă o aud pe Amanda și îmi e atât de dor de ea, încât simt că o iau razna.

În timp ce așteptam ca Guille să termine ședința cu consiliera, am profitat ca să scot agenda și să scriu ciorna e-mailului pe care aveam să i-l trimit în seara aceea Amandei. Este bine să vorbești pe Skype, dar în cazul nostru nu funcționează, fiindcă, atunci când acolo este zi, aici este noapte și, în plus, ea lucrează neîncetat, așa că, dat fiind că acum, cu șomajul, am mult timp liber, îi scriu în fiecare zi și astfel îmi este mai puțin greu că nu o am lângă mine.

Pe când așteptam în vestibul, mi-am amintit ceea ce-mi spusese domnișoara Sonia despre Guille în biroul ei – „Este un copil deosebit”, zisese – și imediat m-am gândit la Amanda și la cât de deosebită este ea. Iar când spun „deosebită” nu mă refer la faptul că ar fi frumoasă, deși chiar este, și chiar foarte frumoasă, ci la alte lucruri pe care nu le-am văzut la nimeni altcineva și care m-au cucerit din prima zi în care am văzut-o. Mi-am amintit de perioada când o vedeam trecând cu celelalte stewardese din echipajul ei pe pista aeroportului, iar eu nu mai aveam ochi decât pentru ea. Era ca și cum dintr-odată totul ar fi dispărut: zgomotul, colegii, mirosul de combustibil de pe pistă… totul. Iar ea, dacă mă prindea privind-o, îmi zâmbea cu acei ochi albaștri, mari cât doi sori. Mi-am amintit, de asemenea, că în ziua în care am îndrăznit să o invit în oraș și a acceptat aproape că nici n-am putut să vorbesc. M-am încuiat într-o toaletă de la TI și mi-am dat cu apă pe față și pe păr, pentru că eram leoarcă de transpirație. Am dus-o să luăm cina la un chinez și, de asemenea, la film sau poate că a fost invers: mai întâi la film și apoi la chinez, acum nu-mi mai amintesc exact. Ceea ce-mi aduc aminte este că, de atunci încolo, totul a fost foarte ușor. Dar, desigur, cu ea lucrurile așa și sunt: ușoare, ca și cum ar fi existat dintotdeauna și doar ar fi trebuit să întinzi mâna ca să le iei. Este ca și cum Amanda ar înțelege viața, ca și cum s-ar fi

născut cu un manual de instrucțiuni pentru a face ca totul să se potrivească întotdeauna bine.

Ne-am căsătorit foarte repede, poate că mai repede decât mi-ar fi plăcut. Mi-a cerut-o ea și, când i-am zis să mai așteptăm puțin și să ne cunoaștem mai bine, Amanda a izbucnit în râs și m-a sărutat. „Manu, a zis, de ce să mai așteptăm dacă deja ne-am întâlnit?" Deși vorbea foarte serios, glumea, dar eu nu mi-am dat seama și, ca întotdeauna, m-am emoționat ca un prostănac. M-am înroșit atât de mult de fericire, mai întâi, iar apoi de rușine, încât am simțit că mă ardea ceafa, iar ea, văzându-mă așa, a lăsat capul într-o parte și m-a îmbrățișat, cufundându-și fața în gâtul meu și învăluindu-mă cu mirosul ei. „Niciodată nu trebuie să lăsăm să aștepte binele, dragule", mi-a zis la ureche foarte încet.

După o lună ne-am căsătorit.

Amanda este englezoaică. Părinții ei au abandonat-o când era bebeluș și a crescut într-un centru de plasament din Liverpool până la vârsta de nouă ani, înainte să fie adoptată de un cuplu din sudul Angliei, cu care nu a reușit niciodată să se înțeleagă. De îndată ce a împlinit optsprezece ani, și-a făcut bagajele și a plecat la Londra. A început imediat să lucreze ca stewardesă la British Airways. Apoi, în prima ei călătorie în Spania, a decis că voia să rămână aici. De aceea, în afară de colegii ei de echipaj și de câțiva prieteni, la nunta noastră nu a venit nicio rudă de-a ei. Din partea mea au venit doar fratele meu, Quique, și soția lui, care de câțiva ani locuiesc în Argentina și cu care aproape că nu am nicio relație. Tata nu a venit, pentru că voia s-o aducă și pe Marga, noua lui iubită, iar când i-am zis că ar fi mai bine să vină singur, nu i-a convenit și lucrurile au rămas așa. În fond, m-am bucurat, pentru că mama murise de curând și încă era foarte prezentă în gândurile mele, așa că mi-ar fi fost greu să fac față la atâta tensiune. În fine, a fost o nuntă intimă, urmată de o cină cu prietenii la o terasă de pe plajă, cu baie nocturnă inclusă. Amanda era minunată și eu eram cel mai fericit bărbat din lume.

Guille a venit pe lume zece luni mai târziu. În ziua în care Amanda mi-a spus că este însărcinată m-am simțit atât de... ciudat, încât nici măcar acum n-aș ști să explic senzația. Brusc, totul era diferit, dar ea era atât de fericită, încât m-am gândit: „Păi, bineînțeles, omule. O să fie minunat, o să vezi" și nu mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu ideea. Dacă în acel moment

cineva mi-ar fi spus că lucrurile aveau să ia o asemenea întorsătură, ca acum, i-aș fi râs în față, mai ales pentru că de la început Guille a fost un copil foarte chipeș și foarte liniștit, cu niște ochi albaștri foarte mari, ca ai mamei lui, și cu același păr blond ca al ei. Imediat ne-am dat seama că între el și Amanda era ceva aparte, o... legătură foarte puternică. Guille o căuta tot timpul. Dacă nu putea să doarmă, dacă-l dureau dinții, dacă-i era foame... orice ar fi fost, nu se liniștea până când Amanda nu se ducea și-l lua în brațe. Da, știu că este ceva foarte firesc între mamă și copil, mă avertizase deja Javi, un coleg de la aeroport care devenise părinte aproape în același timp cu noi, dar între Amanda și Guille era altceva și, deși la început m-a amuzat, recunosc că, odată cu trecerea timpului, a sfârșit prin a mă enerva puțin.

„Ești gelos", îmi spunea Javi, ironizându-mă. Iar eu râdeam și îi dădeam una peste ceafă prietenește când ne opream să luăm micul dejun, dar, în fond, avea dreptate. Eram gelos, da: gelos în privința Amandei, pentru că eu nu aveam cu ea aceeași legătură pe care o avea Guille, dar și gelos în privința lui Guille, pentru că uneori părea că Amanda era numai a lui, iar asta nu-i convine niciunui bărbat, ca să spunem lucrurilor pe nume. Deși nu zic că nu-mi plăcea că Guille semăna atât de mult cu ea. Cum să nu-mi placă? Să-i văd împreună era... ca un miracol: priveau la fel, mișcau capul la fel, zâmbeau la fel... Problema era – sau cel puțin pentru mine era – că, pe măsură ce Guille creștea, semăna din ce în ce mai mult cu mama lui și mai puțin cu ceilalți copii. N-aș ști să explic asta altfel: Guille era ca Amanda, dar la nivel mai mic. Ca o Amanda în miniatură. De exemplu, de când o cunosc, Amanda a fost o cititoare împătimită de cărți fantasy. Se dă în vânt după tot ce înseamnă spirite, zâne, spiriduși, sirene, vrăjitoare, magie și toate lucrurile astea care pe mine, sincer să fiu, mă lasă rece, iar de când Guille era bebeluș i-a citit mereu povești din acestea, de... fetițe, ca să ne înțelegem: Albă-ca-Zăpada, Cenușăreasa, Scufița Roșie și, mai ales, Mary Poppins. N-am cunoscut pe nimeni așa de înnebunit după Mary Poppins ca Amanda. Și, desigur, tot citindu-i în fiecare seară, Guille a început să intre, de asemenea, în această poveste. Și când spun Mary Poppins, spun și tot ce implică asta: lui Guille nu i-a plăcut niciodată să se joace împreună cu ceilalți copii, nici fotbal, nici altceva, și nici sporturile nu l-au interesat prea mult,

deși, dacă prindem la televizor vreun concurs de gimnastică ritmică sau de patinaj pe gheață, îi place. Și mai e și faptul că se deghizează, că se joacă împreună cu fetele… Mereu a fost așa. Și la început eu nu spuneam nimic, tăceam și mă prefăceam că nu-mi dădeam seama. Dar a venit o zi în care lucrurile au devenit intolerabile.

Îmi aduc aminte că era sfârșitul lui noiembrie și ieșisem să ne plimbăm. Ne oprisem în fața vitrinei unui magazin cu jucării. Guille avea vreo patru sau cinci ani. Și-a lipit fața de vitrină, a arătat cu degetul o păpușă care stătea pe un fel de cutie din plastic și a zis, privindu-mă:

— Dacă i-o cer Regilor Magi, crezi că mi-o vor aduce?

Domnul care era lângă noi cu cei doi fii ai săi s-a întors spre noi. Apoi s-a uitat la păpușă, s-a strâmbat și i-a tras pe cei doi copii ai lui spre el. I-aș fi tras una în față chiar acolo, dar a trebuit să-mi înghit furia și, de asemenea, rușinea. Când am ajuns acasă și am vrut să aduc în discuție subiectul cu Amanda, răspunsul ei a fost cel dintotdeauna:

— Dragule, ție ți se pare că Guille este un copil nefericit? a întrebat.

Am rămas tăcut preț de câteva secunde. M-am uitat la Guille: stătea pe podeaua din sufragerie, desenând și cântând.

— Desigur că nu, i-am zis.

Ea a zâmbit.

— Atunci, e ca și cum s-ar deghiza în marțian și ar deveni absolut de nepătruns, a spus.

N-am mai avut ce discuta. Dacă Guille era fericit, Amanda era și ea. Iar dacă ea era fericită, cum să nu fiu și eu? Nu prea era nimic de spus în privința asta.

De asemenea, este adevărat că pe atunci Guille încă era foarte mic, iar eu lucram neîncetat în tura de noapte și ajungeam acasă mort de oboseală, așa că am preferat să nu dau prea multă importanță chestiunii și, fiindcă Amanda se ocupa de băiat, m-am relaxat și m-am luat după ea. „Se ocupă ea”, m-am gândit. „Stai liniștit. Amanda știe foarte bine ce face.”

Acum că Amanda nu este prezentă, cred că poate m-am înșelat. Am luat-o pe calea tatălui comod, m-am făcut că nu văd și am lăsat-o pe ea să se ocupe de Guille. Și, având în vedere cum stau lucrurile, ar fi trebuit să fiu cu ochii în patru și să

reacționez. Poate că, dacă aș fi făcut-o, situația n-ar fi ajuns atât de rea și n-ar mai fi trebuit să accept acum toată povestea cu psihologa și toate prostiile astea. Poate că toată povestea asta cu Guille este un pic… și din vina mea.

***

Brusc, din cameră, vocea femeii – o voce blândă, puțin cântată – m-a scos din gândurile mele.

— Și acum, Guille, spune-mi: îți e tare dor de mama ta sau doar puțin?

Am înghițit în sec. De cealaltă parte a ferestrei, girueta din fier negru ce se afla deasupra fântânii a început să se învârtă în dreapta și în stânga, sub picăturile de ploaie.

Pentru o clipă s-a așternut tăcerea.

— Guille? a insistat vocea.

Din nou tăcere.

— Nu vrei să-mi răspunzi?

Iar tăcere. Apoi Guille a zis, în sfârșit:

— Nu.

Câteva clipe de așteptare. Girueta a început să se învârtă din ce în ce mai repede pe piatra fântânii, iar ploaia s-a întețit.

— De ce? a întrebat vocea de femeie.

Limba ceasului care se afla pe poliță a indicat ora șapte și girueta s-a oprit brusc. Atunci, vocea lui Guille a venit ca o șoaptă.

— Păi… e un secret.

— Este un secret, a răspuns Guille cu un zâmbet între timid și strengar.

În fața mea, pe masă, se afla desenul pe care-l făcuse în timpul ședinței și pe care tocmai mi-l dăduse. M-am uitat din nou la el și m-a străbătut un mic fior.

Desenul era la fel cu acelea pe care le găsisem în plicul pe care mi-l dăduse Sonia: jos, în dreapta, la nivelul solului, un bărbat care stătea la o masă într-o cameră cu ușa deschisă, în fața unui ecran foarte mare. Bărbatul avea niște căști și chipul îi era mânjit, plin de pete. În partea de sus a foii era un avion cu o femeie stând în picioare deasupra lui, iar dedesubt, întinzând spre ea o baghetă magică și cu un fel de carte mare sub celălalt braț, zbura o Mary Poppins în miniatură, în care mi s-a părut că-l recunosc pe Guille. Restul erau niște dreptunghiuri împrăștiate pe cer, fiecare cu o mică fereastră înăuntru, într-un colț, prin care se ivea un chip. În casă mai existau și o mașină de spălat și, în spatele bărbatului, lângă ușă, un dulap înalt cu o cutie deasupra și o scară sprijinită de perete. Cuvântul „Supercalifragilisticexpialidocious” traversa toată foaia pe diagonală.

Guille a luat piesele de Lego cu care se jucase o bună parte a ședinței și a început să le unească pentru a construi ceea ce părea a fi un pod.

Când ceasul de pe perete a indicat ora șapte și mă pregăteam să închei ședința, el a ridicat privirea și a întrebat cu același zâmbet entuziast care nu-l părăsise întreaga oră:

— Și durează mult până devii mare?

Am zâmbit. Guille are niște ochi albaștri care privesc totul fără nicio jenă. Când întreabă ceva, o face fără să-i fie rușine, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume să întrebi, iar asta mă liniștește.

— Câțiva ani, am răspuns.

El s-a încruntat și a lăsat capul într-o parte, un gest de plictiseală atât de natural și de copilăresc, încât nu m-am putut abține să nu zâmbesc din nou.

— Și nu se poate mai repede? a zis încă încruntat.

Am așteptat câteva secunde înainte să-i răspund.

— Și de ce ți-ar plăcea să crești mai repede?

Și-a îndreptat privirea spre fereastră și a clipit.

— Pentru că, dacă nu, poate când voi crește mare va fi deja prea târziu, a zis foarte serios, cu o voce în care mi s-a părut că percep o umbră de neliniște.

— Târziu pentru ce, Guille? am întrebat, aruncând o privire desenului și dând peste imaginea bărbatului cu căști care stătea în fața televizorului.

Guille a oftat adânc și a spus:

— Pentru magie.

În acel moment n-am știut cum să-i înțeleg răspunsul, așa că am optat pentru a-i atrage atenția și, arătând spre bărbatul din desen, am întrebat:

— Acesta este tatăl tău, Guille?

A zâmbit și a încuviințat. A fost un zâmbet ciudat, aproape ca al unui adult.

— Se uită mult la televizor?

A clătinat din cap.

— Nu. Nu este televizorul. Este calculatorul.

— Ah!

— Își pune căștile ca să vorbească seara cu mama.

M-am uitat din nou la desen și am văzut că, într-adevăr, în fața bărbatului mai era și o fereastră și, dincolo de aceasta, o lună.

— Și tu nu vorbești niciodată cu ea?

Guille a lăsat privirea în jos.

— Ea nu poate să vorbească decât când eu dorm, a zis.

— Aha! Bun.

M-am uitat la ceas și am văzut că trecuseră aproape zece minute în plus, așa că am decis să închei ședința.

— Dacă ești de acord, ne vom opri aici.

— Bine.

L-am însoțit la ușă și l-am salutat pe tatăl lui, care deja îl aștepta. Când domnul Antúnez m-a întrebat cum decursese vizita, am încercat să fiu cât mai prudentă cu putință, și i-am zis, pur și simplu, că era prea devreme să mă pronunț și că, dacă nu avea nimic împotrivă, mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu Guille o dată pe săptămână până la sfârșitul trimestrului. El nu a părut nici foarte încântat, nici foarte convins, dar a acceptat, oarecum în silă. Apoi am stabilit ca Guille să vină la mine în fiecare joi, la aceeași oră. I-am însoțit până la ușă și i-am văzut plecând grăbiți prin ploaie.

De îndată ce m-am așezat din nou la masa mea, am scris un rezumat al ședinței pe fișa lui Guille și, când am luat desenul ca să-l pun în dosar, am văzut ceva ce mi-a atras atenția.

Mi-am pus ochelarii, am apropiat foaia de lampă și l-am studiat cu atenție. Atunci am simțit că-mi stă inima-n loc.

Chipul bărbatului pe care-l desenase Guille stând la masă cu căștile pe cap nu era plin de pete. Nu, acele pete de pe chipul tatălui său nu erau mâzgăleli.

Erau lacrimi.

Mi-am îndreptat puțin privirea spre dreapta, spre ecranul calculatorului desenat de Guille, iar atunci da, am rămas fără răsuflare.

III
O DECIZIE CURAJOASĂ, CUFĂRUL COMORII ȘI SCRISORILE DIN ZILELE DE JOI

GUILLE

Când mama locuia acasă, venea să mă vadă înainte de culcare. Îmi aducea un pahar cu lapte cald și-mi citea chestii amuzante. Uneori îmi spunea și povești de pe vremea când era mică și locuia în Anglia, deși nu la Londra, ca frații Banks, copiii de care are grijă Mary Poppins, ci cu părinții ei, chiar dacă nu erau cei adevărați, pentru că ea era adoptată. Alteori îmi citea fragmente despre Mary Poppins, dar nu despre cea din film, pe care o cheamă Julie Andrews, pentru că este tot englezoaică, la fel ca mama, ci despre aceea din carte, care este diferită și în același timp la fel.

— Aceasta este versiunea autentică, mi-a spus într-o zi. Cea din film este alta, căci, dat fiind că filmele sunt mai scurte, au trebuit să o rezume.

Acum că mama nu mai e, trebuie să mă duc singur la culcare. După cină, tata se așază la calculator să-i scrie un e-mail și apoi așteaptă să se facă și mai noapte pentru a vorbi cu ea, în timp ce eu mă uit la televizor în bucătărie sau îmi termin temele, fără să mă apropii câtuși de puțin, fiindcă este interzis, pot fi pedepsit pentru asta. Dar în zilele de miercuri este altceva: mă culc devreme, pentru că joia sosește o scrisoare de la mama, iar tata spune că, dacă nu adorm repede, poștașul va trece mai departe și va trebui să aștept până săptămâna viitoare. De-aia ieri m-am culcat devreme și în dimineața asta aveam deja scrisoarea în cutia poștală, într-un plic violet și cu acele timbre despre care Nazia spune că sunt foarte ciudate, deși, ea fiind din Pakistan, iar Dubaiul și Pakistanul sunt foarte departe pe harta lumii de la biblioteca școlii, poate că nu știe prea bine, dar…

Când am ieșit în recreație, m-am dus cu Nazia la toaletă și am citit-o împreună. De fapt, eu citeam și ea mă asculta, pentru că uneori se descurcă greu cu unele cuvinte.

Dragule,

Mi-a zis tata că sunteți foarte bine și că înveți mult și, de asemenea, că repeți cu prietena ta numărul pentru serbarea de Crăciun. Nici nu știi cât de mult mi-ar plăcea să fiu acolo ca să te văd. Dar nu-ți face griji, tata mi-a promis că va filma totul și că-mi va trimite înregistrarea.

Azi m-am gândit mult la tine, pentru că o pasageră avea o umbrelă cu mânerul în formă de cap de papagal, deși al ei era din aur, nu ca acela al lui Mary a noastră, și nu vorbea (mă rog, cel puțin eu n-am văzut asta, deși cine știe). Și, spune-mi, ai început deja să faci lista de cadouri pe care ți le dorești de Crăciun?

Să nu lași pe ultima sută de metri, da? Dă-i-o lui tati și el să mi-o trimită, poate, dacă cerem de ici, de colo, e mai ușor.

Bun, dragule, acum trebuie să te las. Încep serviciul în mai puțin de o oră și mai trebuie să cobor la poștă să trimit scrisoarea. Ah, îți trimit și o carte poștală care-ți va plăcea la nebunie. Nu, nu este un delfin. (Îți amintești că m-ai întrebat dacă aici sunt delfini?) Îl cheamă Dugongo și este... Tatăl sirenelor! Da! Știai că există versiunea masculină a sirenelor? Păi, da. Ca să vezi câte lucruri minunate există pe lume.

Te iubesc mult, fiule. Până la cer și înapoi. Să nu uiți niciodată asta.

Mama

P.S.: Mi-a zis tata că ai o prietenă nouă foarte drăguță, care te ajută mult și pe care o cheamă Maria. Ce bine! Sigur este o femeie foarte bună. Ah, ascultă-l pe tata și nu-l face să se enerveze prea mult, știi cum e el.

Nazia a scos cartea poștală din plic și ne-am uitat la sirenul din fotografie. Era ca un urs-de-mare, dar fără păr și foarte urât, într-atât încât semăna mult cu Sebastián, supervizorul din sala de mese, și ne-a pufnit râsul până când aproape că am făcut pipi și a trebuit să intru repede la WC ca să nu mă pătez, așa cum mi se întâmplă uneori acasă, în timpul nopții.

Când am ieșit de la WC, Nazia încă se uita la siren.

— Când voi fi mare, poate mi-ar plăcea să călătoresc mult, ca mama ta, a zis.

Eu n-am spus nimic și ea mi-a dat cartea poștală.

— Știi ceva? Cred că nu mai vreau să fiu prințesă.

A râs puțin, acoperindu-și gura cu mâna.

— Nu?

— Nu. A clătinat din cap și apoi a adăugat: Acum vreau să fiu stewardesă la Dubai.

Am râs amândoi, dar încet, ca să nu fim auziți de pe coridor.

— De ce?

— Păi, pentru că mi se pare că prințesele trebuie să stea mereu într-un loc, nemișcate, cu vălul lor, și foarte tăcute, ca mama la casa de la supermarket, dar fără supermarket și cu un soț care te supraveghează tot timpul. Și cred că s-ar putea să nu-mi placă. Ce super e să ai o mamă stewardesă, nu? Atât de modernă și atât de frumoasă, ca o actriță de Bollywood, dar blondă și fără să trebuiască să danseze și să cânte mereu, lucru care probabil că este foarte obositor…

Am simțit un nod în gât și am deschis și închis ochii de mai multe ori, pentru că mi-am amintit de mama și, de asemenea, de ziua în care eram la Nazia acasă uitându-ne la un album cu poze și ea mi-a arătat o fotografie a unui bărbat foarte serios, cu o mustață foarte neagră, îmbrăcat în soldat și cam gras. Când am întrebat-o dacă era rudă cu ea, Nazia a devenit foarte serioasă și a zis.

— Îl cheamă Ahmed. Este logodnicul meu.

— Ce înseamnă logodnicul tău?

— Păi, logodnic înseamnă că va fi soțul meu, dar încă nu.

— Și vei fi fericită pentru că vă veți căsători?

Nazia și-a acoperit gura cu batista, dar nu a râs. A ridicat din umeri și a spus:

— Nu știu. Nu-l cunosc, dar tata spune că este cumsecade și că are o casă și o fabrică foarte mari, ca acelea din New York, unde lucrează multe persoane cu mașinării și este mult zgomot.

— Ah!

N-a mai zis nimic și am continuat să dăm foile o vreme, apoi a continuat:

— Are treizeci și doi de ani.

N-am știut ce să spun. Nici în acea după-amiază, nici în dimineața asta, la toaletă, când Nazia s-a apropiat de mine și mi-a dat mâna. De aceea am privit în jos și am înghițit puțină salivă.

— Vei vedea că mama ta o să se întoarcă în curând, a spus.

Am încuviințat, dar rămăsesem fără glas.

— Poate vine de Crăciun, să ne vadă cântând la serbare!

— Nu.

— Dar nu are vacanță?

— Nu.

— Ah!

Apoi am rămas o vreme tăcuți și atunci ea a zis, trăgând de mine până la ușă:

— Vrei să ieșim în curtea din spate să ne jucăm cu păpușa mea Barbie?

Cum n-am răspuns, ea m-a privit.

— Sau am putea să repetăm puțin! Mai sunt zece minute până va suna clopoțelul. Haide!

Imediat au încetat să mă usture ochii. Am vârât scrisoarea în buzunarul uniformei și am coborât repede scările. Când am ieșit în curte, ne-am întâlnit cu domnișoara Sonia și cu domnișoara Adela, care este diriginta clasei a cincea.

Domnișoara învățătoare și-a trecut mâna prin părul meu, ciufulindu-mă puțin, și, când deja ne îndepărtam, a zis:

— Nu uita că azi după-amiază ai ședință cu Maria, Guillermo.

I-am răspuns că da și am alergat împreună cu Nazia până în curtea din spate, ținându-ne de mână.

— Cine este Maria? m-a întrebat Nazia în timp ce mâncam gustarea cu cremă de ciocolată.

— Este o doamnă care întreabă chestii în căsuța din curte.

— Chestii?

— Da. Și, de asemenea, mă lasă să mă joc cu piese Lego.

— Ce ciudat, nu?

— Nu știu.

— Și de ce te duci?

— Pentru că tata spune că este o consilieră.

— Ah!

— Da.

— Dacă este consilieră, poate că vine din... Orient[1]... ca Regii Magi, a zis așezându-se pe bordura terenului de baschet.

Fiindcă aveam gura plină de pâine cu ciocolată, am negat clătinând din cap. În plus, eu știu că povestea cu Regii Magi este o minciună, întrucât chestiunea cu acele cămile nu este posibilă, deși Nazia spune că de ce nu, căci, dacă sunt magi, zboară.

— Se numește consilieră pentru că... pentru că în dreptul ferestrei are o giruetă neagră cu un cocoș, i-am spus, și, când te

[1] În spaniolă, în original, joc de cuvinte: *orientadora* - consilieră; *Oriente* - Orient... (n.tr.)

așezi pe scaun, girueta se mișcă spre est, care este Orientul, fiindcă așa spune bărbatul care prezintă vremea la televizor când luăm cina.

Nazia a deschis larg gura, plină cu pâine și cremă de ciocolată, și m-a privit foarte ciudat până când m-am speriat puțin.

— O giruetă! La fel ca în Mary Poppins! a strigat împroșcându-mă cu firimituri și cu un pic de salivă. Sigur este un semn, Guille, ca la detectivii americani.

Am rămas puțin pe gânduri, dar atunci mi-am amintit că încă nu terminasem desenul pe care Maria mi-l dăduse ca temă și m-a cuprins neliniștea, crezând că s-ar putea supăra. Apoi m-am gândit că, dacă nu-i plăcea desenul, poate aveam să-i arăt scrisoarea de la mama și cartea poștală cu sirenul, căci cu siguranță nu a văzut niciodată unul, sau poate că da.

— Clopoțelul, Guille! a spus Nazia vârându-și restul de mâncare în gură și luând păpușa Barbie de pe jos. Fugi, haide, că urmează ora de gimnastică și știi cum reacționează domnul Martin dacă întârziem.

Am luat-o amândoi la fugă spre ușă, pentru că domnului Martin i se umflă obrajii ca la broscoi când ne purtăm urât și uneori ne și pedepsește, punându-ne să dăm ocol terenului de fotbal dacă uităm acasă costumul de gimnastică sau tenișii, iar eu cred că are ceva cu noi, pentru că pe Nazia nu o lasă părinții să se schimbe la școală nici măcar când are loc un meci și mereu suntem aleși ultimii, fiindcă mie îmi e teamă de minge, dar nu-mi pasă, pentru că astfel ne ascundem în spatele vestiarelor și ne jucăm fără să ne vadă nimeni.

Și asta e.

— Așadar, Regii Magi nu există?

Guille a continuat să privească foarte concentrat casa din Lego pe care mai avea puțin și o termina de construit pe masă. Scotea puțin limba în timp ce încerca să insereze ultima piesă în acoperiș. Văzându-l așa, atât de absorbit, mi-am amintit discuția pe care am avut-o cu Sonia în cancelarie, acum câteva zile. A fost o întâlnire foarte scurtă, cinci minute în pauza dintre ore. Cu ea uneori așa se întâmplă. Niciuneia din noi nu ne prea plac preambulurile când este vorba despre ceva important.

De îndată ce m-am așezat, mi-am deschis geanta, am scos ultimul desen al lui Guille și i l-am pus în față, pe masă.

— Uite.

Ea l-a studiat cu atenție, cu pixul în mână. Apoi a urmărit fiecare imagine de pe foaie cu vârful pixului, fără să atingă hârtia, până când pixul a rămas suspendat deasupra figurii tatălui lui Guille, care stătea în fața calculatorului. Atunci a ridicat privirea.

— Plân…?

Am încuviințat.

— Da, plânge.

Sonia s-a încruntat, dar nu a mai spus nimic și s-a concentrat din nou asupra foii. După câteva secunde, a lăsat pixul pe masă și s-a uitat la mine, încă încruntată. Apoi a ridicat o sprânceană.

— Și? a întrebat. Imediat a adăugat: Nu mi se pare deloc anormal ca bărbatul să plângă. Probabil că-i este greu să stea atât de departe de soția lui. Poate că atunci când vorbește cu ea și o vede pe ecran, se simte puțin depășit de împrejurări. Nu cred că este ceva ieșit din comun.

Am negat clătinând din cap.

— Nu este, nu.

— Atunci? a întrebat pe un ton între iritat și nerăbdător.

De pe coridor s-au auzit strigătele unor copii care treceau alergând prin fața ușii. Sonia a plesnit din limbă, iar eu m-am ridicat, înconjurând masa până când am rămas în picioare lângă colega mea. Apoi am pus degetul pe ecranul calculatorului din desen.

— Nu mi s-ar fi părut ciudat dacă pe ecran Guille ar fi desenat chipul unei femei.

Timp de o fracțiune de secundă Sonia s-a încruntat și mai mult, iar fruntea i s-a umplut de riduri mici. Apoi mi-a îndepărtat degetul și s-a aplecat mai mult deasupra foii.

— Dar… am auzit-o murmurând. Dar acesta este chipul…

S-a întors încet spre mine și ne-am privit. Eu am încuviințat lent.

— Da. Este chipul repetat al tatălui lui Guille, nu cel al mamei sale.

***

— Gata, a zis Guille privindu-mă din locul unde stătea la masă, cu mâna pe acoperișul casei din Lego.

La dreapta mea, lângă ceas, se afla desenul pe care mi-l dăduse când sosise la consultație. Eu l-am studiat în timp ce vorbeam.

Am așteptat să mai spună și altceva, dar a fost în zadar. Am decis să rup tăcerea repetându-i întrebarea.

— Așadar, Regii Magi nu există?

A zâmbit, negând din cap.

— Nu.

— Aha!

— Mi-a spus un copil din clasa a șasea anul trecut, dar eu știam deja.

— Ah, da?

— Firește.

A ridicat privirea și a zâmbit. Din nou acel zâmbet fericit, aproape perfect.

— Nici Moș Crăciun nu există.

— Ah! Măi să fie.

S-a scărpinat pe nas și apoi și-a pironit privirea asupra ferestrei.

— Cea care ne aduce cadourile de Crăciun este Mary Poppins.

Mi-am stăpânit un zâmbet. Din nou Mary Poppins.

— Și tu de unde știi?

— Deoarece cămilele merg prea încet pentru a împărți atâtea cadouri și, în plus, nu știu să zboare. Nici renii.

Din nou a trebuit să-mi ascund un zâmbet. Logica pe care o au copiii este uneori atât de zdrobitoare și atât de… deosebită, încât nu lasă loc de comentarii. Pentru ei, lucrurile sunt așa cum

sunt: renii și cămilele nu zboară pentru că nu au aripi, dar o femeie cu pantofi mari, cu o floare la pălărie și o umbrelă care vorbește, da.

Guille a rămas tăcut câteva secunde în timp ce eu mă uitam din nou la desenul pe care mi-l adusese. Joia trecută i-am cerut să reproducă biroul tatălui său. Am hotărât că aveam să-i cer ca temă, pentru fiecare ședință, să se axeze pe o anumită parte a desenului pe care îl repetase de atâtea ori de la începutul anului școlar.

Am fost foarte surprinsă când am văzut desenul. Partea de sus a foii era plină de dreptunghiuri ce pluteau prin aer, cu o fereastră mică în colțul din dreapta sus și un chip ivindu-se prin ea. Dedesubt, la baza foii, Guille a desenat studioul tatălui său, dar ceva se schimbase față de desenul original: biroul era același, la fel și ecranul calculatorului, dulapul deasupra căruia era o cutie și scara sprijinită de perete, dar la masă nu stătea nimeni, iar Guille se desenase pe sine urcat pe scară. De acolo arăta cu degetul spre cutia de pe dulap.

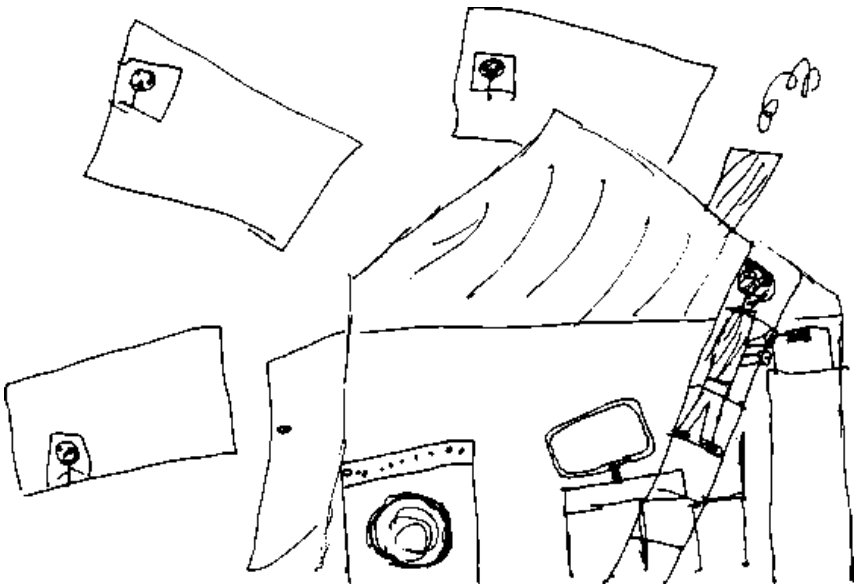

Privind desenul, am considerat că dreptunghiurile presărate peste tot erau ferestrele vecinilor care probabil că se vedeau din birou.

— Câte ferestre, Guille, am spus rupând tăcerea.

El m-a privit și s-a încruntat, dar n-a spus nimic.

— Ai mulți vecini?

A negat clătinând din cap. Apoi a așteptat câteva secunde și, în cele din urmă, a zis:

— Nu sunt ferestre.

— Ah!

— Sunt scrisori, a lămurit el.

Văzându-mi uimirea, a râs și a arătat cu degetul spre una dintre ele.

— Ă... plicuri. Scrisorile sunt înăuntru, a adăugat cu o privire luminoasă. Acesta este timbrul. Și vin în zbor. Din cer. De aceea sunt în aer.

Nu m-am arătat surprinsă. Nici excesiv de interesată. Am așteptat. El a tăcut un timp.

— Sunt de la mama, a spus.

— Ah, așadar, mama ta îți scrie.

A încuviințat. Îi străluceau ochii.

— În fiecare joi dimineața. Foarte devreme.

— Ce bine, nu?

— Da.

— Probabil că te iubește mult dacă-ți scrie în fiecare săptămână. Și atât de devreme.

Nu a zis nimic. Apoi a părut că se gândește mai bine:

— Și-mi trimite și cărți poștale.

— Ah, da?

— Da.

Câteva clipe de așteptare.

— Cu sireni, a lămurit.

N-am știut dacă l-am auzit bine, iar el a părut să-și dea seama de asta, pentru că, după ce inițial a șovăit, a izbucnit în râs, ducându-și mâna la buzunarul jachetei, de unde a scos un plic violet. Mi l-a oferit, dar imediat a părut că se răzgândește și a strâns brusc mâna, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva și și-ar fi corectat greșeala în ultimul moment.

M-a privit și a zâmbit, dar de data asta nu a fost un zâmbet vesel, ci unul alarmat. Apoi a deschis repede plicul, a tras afară o carte poștală și o foaie de hârtie scrisă pe o singură parte și mi le-a dat. Plicul, nu.

Mi-a luat câteva minute să citesc scrisoarea și apoi, după ce am văzut cartea poștală, am vorbit despre sireni. L-am întrebat

dacă avea ceva împotrivă să xeroxez vederea și el mi-a zis că nu.

Restul ședinței l-am folosit ca să-l iscodesc despre pregătirea numărului său muzical pentru serbarea de la școală și despre porțiunea din desen în care reprezentase interiorul biroului. Am înțeles, din faptul că se indusese în acea scenă, că-mi atrăgea atenția asupra cutiei.

Când l-am întrebat despre ea, a spus:

— Este cufărul comorilor.

Și, înainte să mai pot adăuga ceva, a adăugat, cu voce scăzută:

— Dar este un secret.

„Din nou un secret”, m-am gândit. Am coborât și eu vocea:

— Atunci nu vom spune nimănui, bine?

Nu a zâmbit. Dimpotrivă, m-a privit foarte serios și, când se pregătea să răspundă, am auzit deschizându-se ușa de la intrare și o tuse pe care am recunoscut-o ca fiind cea a tatălui lui Guille. M-am uitat la ceas. Se terminase timpul.

— Dar nimănui, nimănui, domnișoară Maria, a șoptit aruncând o privire fugară spre ușă.

L-am luat de mână și i-am strâns-o.

— Promit, Guille. Nimănui, am spus.

Mi s-a părut că se relaxa.

— Dacă tata află că uneori urc și deschid cufărul comorii ca să… ca să o văd pe mama, poate că va muri de supărare și atunci deja va fi târziu, pentru că mai e mult până voi crește mare.

N-am știut ce să spun. Răgazul acela de care Guille a avut nevoie ca să completeze fraza cu „să o văd pe mama” m-a nedumerit atât de mult, încât pentru câteva momente mi-am ațintit privirea asupra desenului, căutând preț de o clipă. A fost ceva în acea șovăire care a răsunat în liniștea din birou, rămânând suspendat deasupra noastră ca o pungă cu aer dens.

M-am uitat la ceas. Nu mai era timp pentru altceva.

Câteva minute mai târziu, când, de la fereastra biroului, îi priveam pe Guille și pe tatăl lui plecând, am simțit un ghem mic în stomac. Îi vedeam din spate cum se îndepărtau, ținându-se de mână ca orice tată cu fiul lui în drum spre casă de la școală, dar ceva era diferit. Ceva nu se potrivea. M-am uitat în continuare la ei timp de câteva secunde până când, brusc, am

observat: Guille trăgea de tatăl lui, dar nu așa cum o face un copil care trage de un adult când este nerăbdător, sau entuziasmat, sau când se grăbește să ajungă acasă. Nu, nu era așa. Guille trăgea de tatăl lui așa cum trage un remorcher mic de o navă obosită și în derivă spre un port. „Târând o greutate moartă”, exact la asta m-am gândit.

Privindu-i de la fereastră, am înțeles pe dată că Sonia avea dreptate și că intuiția ei nu dăduse greș: exista, într-adevăr, un aisberg, iar veselia lui Guille era doar vârful vizibil al acestuia.

Dedesubtul suprafeței, umbra cenușie a gheții părea să-i unească pe tată și pe fiu într-un singur bloc, extinzându-se la picioarele lor într-o aureolă de mister, în timp ce amândoi se îndepărtau în liniștea după-amiezii.

— Cufărul comorii?

Eu și Nazia luam prânzul în bucătăria casei sale. Deși este foarte mică și nu are nicio fereastră, este și sufragerie, și salon, și cameră unde dorm părinții ei, pentru că au o canapea ce se desface seara, cu saltea și tot ce trebuie. Nazia nu mi-a spus niciodată, dar eu cred că este magică precum un covor zburător și probabil că în Pakistan unele case au covoare pentru că vine Aladin, iar altele au canapele pentru odihnă.

În unele zile, când ne întoarcem de la școală, Rafiq, fratele mai mare al Naziei, își face siesta pe canapea și trebuie să vorbim în șoaptă și să mâncăm fără să facem zgomot, pentru că, dacă se trezește, devine foarte prost dispus, iar Nazia spune că îl supără pe tatăl lui. Când Rafiq pleacă, ea îi ia farfuria și papucii pe de podea în timp ce părinții ei servesc la supermarket, pentru că Nazia mi-a spus că asta va trebui să facă atunci când se va căsători cu domnul gras cu mustață din fotografia din album și că în felul ăsta a învățat deja cum stau lucrurile, dar azi Rafiq nu era acasă, fiindcă marțea se duce să dea o mână de ajutor unchiului său la radio, așa că ne-am terminat de făcut temele și am pus paharul de Coca-Cola în chiuvetă. Fiindcă pe drum, la întoarcerea de la școală, i-am povestit Naziei că joi doamna Maria mi-a dat ca temă să desenez cufărul comorii, ea se uita lung la mine, strângând puțin din sprâncene, așteptând să-i povestesc.

— Cufărul comorii este o cutie pe care tata o ține pe dulap, cu chestii foarte drăguțe ale mamei, pentru ca eu să nu le văd, i-am zis, dar când el nu este acasă, uneori urc pe scară și o iau în bucătărie, ca să mă uit la ce e înăuntru.

— Și de ce tatăl tău nu te lasă să te uiți la ce e înăuntru?

— Pentru că sunt lucruri de oameni mari.

— De oameni mari?

— Da.

— Dar de oameni mari ca în filmele americane cu discoteci sau de oameni mari ca aceia care se căsătoresc și au o familie?

— Nu știu.

Nazia a făcut o față cam ciudată.

— Dar trebuie să desenezi cufărul doar pe dinafară sau și pe dinăuntru?

— Și pe dinafară, și pe dinăuntru.

Nazia s-a urcat pe treapta din lemn și a început să spele paharele și farfuriile din chiuvetă. Pe când le ștergea de apă, a zis:

— Dacă vrei, te ajut.

— Nu știu.

Ne-am așezat la masă și, cum eu nu știam să desenez cutia și pe dinafară, și pe dinăuntru, pentru că nu se poate face asta pe aceeași foaie, Nazia a spus că mai bine aș desena-o ca și cum ne-am uita la cutia deschisă de sus. Apoi mi-a dat și un creion.

M-am uitat la ea, dar nu am făcut nimic.

— Poate că, fiind un secret pentru că este cutia tatei, n-ai voie să o vezi, i-am spus.

— Ah!

— Da.

— Bine. Atunci mă acopăr cu vălul și astfel nu o văd.

Și-a lăsat vălul pe față și a râs puțin. Apoi m-am uitat la ceasul care era pe frigider.

— Dar grăbește-te, căci va veni Rafiq și nu vom mai avea timp să repetăm.

— Bine.

Când am văzut că nu mai privea, m-am apucat să desenez. Mi-a luat ceva timp, pentru că la început nu-mi încăpea totul și a trebuit să șterg de câteva ori. În plus, nu aveam decât un creion. Dar, în cele din urmă, mi-a trecut prin cap ceva ca să înaintez mai repede și să vâr în cufăr tot ce există. Aproape tot.

— Gata? a întrebat Nazia de pe canapea.

I-am zis că da, dar mai lipsea ceva, deși nu știam cum să-l desenez, căci, dat fiind că tata îl pune mereu pe fundul cufărului ca să nu-l găsesc, nu mai am loc. Apoi, în timp ce scoteam măștile din geanta de gimnastică pentru a repeta, căci, întrucât pe Nazia nu o lasă părinții să se deghizeze, vrea mereu să le țin eu, mi-a trecut prin minte că mai bine ar fi să-l pun pe cealaltă parte a foii și gata. Am deschis calculatorul și am început să cântăm, dar doar puțin, pentru că, atunci când Nazia a greșit din nou versurile cântecului și a spus de trei ori „Superclarifigilisticexpialidoso”, m-am supărat nițel, de fapt, mai mult, iar ea a tăcut și a zis, acoperindu-și gura cu vălul:

— Păi… nu pot, Guille. Este foarte greu.

Am rămas un timp tăcuți și apoi ne-am gândit până când mi-am amintit de Mary Poppins și, de asemenea, de ceea ce spune mama mereu când nu știu să fac ceva sau mi-e teamă de ceva.

„Încearcă invers, Guille”, spune.

M-am uitat la Nazia.

Și atunci mi-a venit o idee.

— Ce-ar fi să încercăm invers? am zis.

Ea m-a privit mirată și și-a acoperit gura cu mâna, dar n-a râs și nici n-a făcut altceva. Apoi a întrebat:

— Invers cum?

— Nu știu. Invers.

Am rămas din nou tăcuți. De afară se auzeau clinchetul de la casa de marcaj și fâșâitul pungilor din plastic pe care mama Naziei le folosește ca să pună înăuntru lucrurile pentru ca domnii și doamnele să le ia acasă.

— Poate am putea să facem altceva pentru serbare, a spus Nazia scărpinându-se în cap pe dedesubtul vălului. Ceva mai ușor.

Mi s-a pus un nod în gât și m-au usturat puțin ochii, dar imediat ea a zis:

— Am putea să spunem o poveste sau ceva. Și apoi, fiindcă eu nu reușisem să scap de nodul din gât: Cu zâne.

— Cu… zâne?

— Sau cu… stewardese care călătoresc mult, pentru că în felul acesta poate că nu trebuie să fie prințese și să se plictisească acasă tot timpul!

Mi-am înghițit nodul și am clătinat din cap, dar privind în podea.

— Trebuie să fie din Mary Poppins.

— De ce?

— Pentru că altfel nu va fi magic și atunci nu va folosi la nimic.

Nazia s-a uitat ciudat la mine, dar a fost de acord.

— Ah, desigur.

Ne-am așezat pe canapea în timp ce pe ecranul calculatorului apărea întruna cântecul de la Disney Channel cu versurile scrise foarte mare, ca să le putem cânta bine și să le vedem de la distanță, iar atunci am observat măștile ce se aflau pe masă.

— Cred că știu! i-am zis.

— Da? a spus ridicând din umeri.

— Da! O să vezi!

MARIA

Ieri, Guille a venit la consultație cu puțin înainte de ora 18:00, mai precis la 17:47. În acel moment, eu verificam un raport și, când am auzit soneria, am făcut ceva ce nu obișnuiesc să fac: înainte de a mă ridica pentru a deschide ușa, m-am uitat pe fereastră. A fost un gest instinctiv, deloc important. Guille era în fața ușii căsuței și citea ceva de pe o bucată de hârtie albastră, care, din locul unde mă aflam, părea mototolită și mâzgălită. Își schimba greutatea corpului de pe un picior pe altul și mângâia hârtia cu degetele unei mâini, iar cu cealaltă se scărpina neatent pe gât. Când m-am dat la o parte, o adiere de vânt a mișcat ușor girueta fântânii care se află în fața ferestrei, iar zgomotul făcut de fier l-a scos pe Guille din gândurile sale. S-a întors brusc să privească fântâna și, pentru o fracțiune de secundă, am putut să-i văd ochii.

Am rămas lipită de geam.

În acel moment, am înțeles că pentru prima dată, de când îl cunoșteam pe Guille, vedeam în ochii lui privirea unui copil de nouă ani.

„Aisbergul”, am auzit în minte vocea Soniei în timp ce mă îndepărtam de fereastră, ca Guille să nu mă vadă. M-am dus imediat la ușă. Când i-am deschis, bucata de hârtie dispăruse.

— Ai sosit devreme.

A dat din cap în semn că da. Doar atât. M-am dat la o parte și a intrat direct în birou, așezându-se pe scaunul lui, cu un aer degajat. L-am urmat. De îndată ce m-am așezat și eu, el a deschis o mapă din plastic și a pus pe masă desenul pe care îi cerusem să-l facă săptămâna trecută. Apoi l-a împins spre mine.

— Cufărul comorii, a zis.

— Mulțumesc.

Când am văzut desenul, am încercat să-mi stăpânesc un zâmbet. Evident, Guille încercase să reproducă conținutul „cufărului” văzut de sus, fiindcă se vedeau resturile câtorva obiecte desenate și apoi șterse în interiorul cutiei. Încercând să deseneze exact conținutul cufărului, și-a dat seama că nu știa să suprapună un obiect peste altul și, după mai multe încercări, găsise o soluție care dezvăluia mai multe despre el decât orice alt desen.

În loc să deseneze, hotărâse să descrie și, pentru asta, folosise foaia pe verticală, împărțind-o în două și numind

jumătatea de sus „MANSARDA” și pe cea de jos „POARTA”. În fiecare din cele două părți scrisese o listă de lucruri, însoțite de o scurtă descriere:

MANSARDA

1 – Caseta verde de bijuterii a mamei, în formă de broască-țestoasă, care strălucește puțin și înăuntru are un colier, câțiva cercei care sclipesc uneori și un ceas care s-ar putea să fie din aur și foarte scump.

2 – O cutie mică, neagră, ca de pantofi, cu fotografii de-ale mele, de-ale mamei, îmbrăcată în stewardesă, în fața unui avion foarte curat și altele cu lucruri despre care eu nu știu, pentru că sunt din urmă cu mult timp, când eu nu existam.

3 – Un dosar maro pe care scrie „ipotecă și mașină”. Și, de asemenea, „facturi ~~de achitat~~”.

4 – Două cărți în engleză care nu sunt cu Mary Poppins pentru că n-au desene, nici cântece.

5 – Un carnețel verde cu margini din aur și un lacăt foarte mic, care nu se deschide.

POARTA

1 – Un urs din pluș pe care-l cheamă „Renato” și care poartă o etichetă cu scrisul tatei, care zice: „Întoarce-te mereu în bârlogul ursului. Azi a trecut un an de la prima îmbrățișare”.

2 – Un pachet de cărți de joc ce are pe cutie un magician colorat și pe care scrie „Tarot din Marsilia”.

3 – O batistă albastră care miroase puternic a mama, deși ea este departe.

4 – O fotografie mare cu o ramă din lemn închis la culoare, cu mama și tata și cu multă lume care râde, pentru că ea purta o rochie albă și flori în păr, iar tata, o haină neagră puțin cam mare, dar...

5 – Niște scrisori legate cu o panglică albastră, care sunt mai puțin de o sută, dar mai mult de cincizeci, sau poate că nu.

Când am terminat de citit cu voce tare și am dat să iau foaia ca să o pun în dosarul lui Guille, el a întins timid mâna în față și a zis, aproape în șoaptă:

— Mai… lipsește restul.

L-am privit nedumerită.

— Restul?

A încuviințat și a murmurat:

— Pe partea cealaltă.

A luat foaia și a întors-o, punând-o din nou pe birou. „Partea cealaltă.”

Pe partea cealaltă a foii, Guille își completase lista. Și o făcuse astfel:

SUBSOLUL

1 – Albumul din piele maro, care se află dedesubtul tuturor lucrurilor ca să nu-l găsească nimeni, pentru că, fiind comoara tatei și este un secret, e mai bine așa.

Preț de câteva clipe, n-am știut ce să spun. Evident, probabil că Guille indusese în ultimul moment albumul, pentru că textul era redactat cu un scris mai dezordonat decât restul listei, și nu cu pix, ci cu un marker cu vârf subțire.

— Ia te uită, albumul din piele maro.

Am lăsat foaia pe masă.

Guille m-a privit, dar n-a spus nimic. Am hotărât să-l testez:

— Hmmm… Se află în adâncul cufărului, nu-i așa?

— Da.

— Păi, dacă tatăl tău îl ține așa de ascuns, înseamnă că este foarte valoros.

A încuviințat, dar nu m-a privit.

— Cu siguranță înăuntru există o grămadă de lucruri misterioase și foarte drăguțe.

Guille s-a agitat în scaun, stânjenit. Tăcere.

Am așteptat. El a înghițit în sec, și-a băgat pe furiș mâna în buzunar și a început să pipăie ceva ce, după foșnetul ușor la atingere, am înțeles că era bucata de hârtie galbenă pe care, de la fereastră, îl văzusem cum o ascundea în timp ce aștepta la ușă să intre.

— Azi nu ne jucăm cu piesele Lego? a întrebat fără să ridice privirea.

De îndată ce l-am auzit, am știut că era ceva în neregulă. Era vocea lui, dar tonul era diferit. Tonul vocii avea o nuanță pe care

nu o mai auzisem și care m-a pus în gardă. Era o voce sugrumată. Aproape că aș fi zis că era mai mult aer decât voce.

Neliniște. Asta era.

— Desigur, i-am zis. Vrei?

A încuviințat de câteva ori și m-am ridicat imediat ca să scot cutia cu piesele Lego din dulap. Chiar când am ajuns la cutie și eram pe punctul de a o scoate, l-am auzit spunând în spatele meu:

— Este albumul mamei.

Când m-am întors, Guille pipăia în continuare bucata de hârtie deasupra genunchilor și mă privea atât de concentrat, încât am ales să rămân unde eram și să respect distanța ce ne despărțea. În ochii aceia erau lucruri noi. Și dorința de a le împărtăși.

— Ah, desigur. De aceea este atât de valoros, i-am spus cu un zâmbet, pentru că în el există fotografii și lucruri de-ale mamei tale care pentru tatăl tău sunt o comoară.

El a început să miște piciorul în sus și-n jos, mai întâi foarte încet. Apoi din ce în ce mai repede.

— Nu, a zis.

Mi-am rezemat spatele de raft, am tras adânc aer în piept și m-am uitat la el cum stătea acolo, mișcând piciorul și pipăind bucata de hârtie în timp ce secundele treceau, iar tăcerea inunda totul.

Văzând că nu mai spunea nimic, am decis să intervin.

— Guille, ți-ar plăcea să-mi povestești ceva?

Tăcere.

M-am apropiat, am înconjurat biroul și am îngenuncheat lângă el. Făcând asta, am observat că la picioarele lui mai exista încă o hârtie ca aceea pe care o ținea în mâini. Am văzut că erau identice, aveau aceeași culoare și mărime, și mi-am dat seama că erau post-it-uri. Am presupus că acela care era pe jos îi căzuse probabil din buzunar.

— Ți-a căzut o hârtie, i-am spus încercând să sparg cumva sfera în care părea să se fi strecurat.

El a lăsat puțin capul în jos și a părut că se încovoaie.

— Da.

Doar atât.

— Guille…

I-am pus mâna pe genunchi și a încetat să mai miște piciorul, ca și cum atingerea mea i-ar fi produs o descărcare, dar tot nu a

spus nimic, stând cu mâinile pe post-it, până când, în cele din urmă, a vorbit:

— Păi… ieri s-a întâmplat ceva, a zis cu un firicel de voce.

„Măi să fie, așadar, asta era.”

— Ah, da? am întrebat pe un ton care am încercat să fie unul neutru.

Nu a răspuns. M-am ridicat încet și m-am așezat în fața lui, pe birou, încrucișând picioarele.

— Iar ceea ce s-a întâmplat este… foarte grav?

Tăcere.

— Vrei să-mi povestești? Sau preferi să ne jucăm puțin cu piesele Lego?

Răspunsul a întârziat să apară. Când a răspuns, a ridicat ochii spre ceas.

— Păi… povestea este cam lungă.

M-am uitat și eu la ceas. Era 18:23.

— Nu-ți face griji pentru asta, l-am liniștit. Avem timp.

El și-a privit mâinile și a oftat.

— Bine, a zis.

S-a uitat din nou la ceas înainte de a arunca o privire fugară spre ușă.

— Și dacă vine tata?

— Stai liniștit. Dacă vine și n-am terminat, va aștepta în hol.

— Bine.

Am tăcut din nou amândoi. De cealaltă parte a ferestrei, girueta a început să scârțâie din nou și Guille a clipit. Am mai așteptat câteva secunde, m-am ridicat în picioare și am înconjurat masa ca să mă așez la locul meu. Când am crezut că avea să-nceapă să-mi povestească, s-a aplecat și a luat post-it-ul de la picioarele lui, lăsându-l ușor pe birou. Apoi m-a privit.

— Mai am și altele, a spus.

Am zâmbit. El și-a luat ghiozdanul, l-a deschis și a scos un pumn de hârtiuțe, pe care le-a pus lângă celelalte două. Apoi le-a împins spre mine.

— Pentru mine?

A încuviințat și, de asemenea, a zâmbit. Părea mai liniștit.

— Dar trebuie să le ordonăm.

— Desigur.

Apoi, tăcere. Guille s-a scărpinat pe față de vreo două ori și, în sfârșit, după ce a lăsat să-i scape un oftat prelung, a început să povestească.

GUILLE

Ceea ce s-a întâmplat a fost că, dat fiind că Nazia nu poate să cânte bine pentru că greșește tot timpul versurile și mai este foarte puțin până la serbare, am hotărât să încercăm invers. Ea avea să fie Bert, care este măturătorul străzii și care, de asemenea, pictează pe caldarâmul din parc, iar eu, Mary Poppins, pentru că, dat fiind că Bert nu trebuie decât să danseze cu mătura, să cânte „tirириti-ti- ririri-tiri” de câteva ori și să spună o strofă foarte ușoară: „Când eram copil obișnuiam să mă bâlbâi, iar tata mi-a răsucit nasul ca să mă învețe să vorbesc, până când într-o zi, când m-am făcut mare, am auzit fraza cu cele mai multe litere, cuvântul cel mai teribil”, și cu asta, basta.

— Eu îmi pun costumul tău, iar tu pe al meu, i-am zis Naziei.

Ea și-a acoperit gura și a râs puțin. Apoi s-a uitat spre ușa cu perdea din fâșii din plastic și a negat clătinând din cap.

— Nu pot.

— De ce?

— Pentru că este un costum de băiat, cu pantaloni scurți.

— Păi, desigur. Bert este bărbat, sau ai uitat?

— Da.

— Atunci?

— Păi… fratele meu nu mă lasă.

— De ce?

— Pentru că nu se poate.

Am simțit din nou nodul aici, în gât.

— Dar nu este adevărat, bleguțo, i-am zis râzând puțin, deși nu mi-a ieșit prea bine. Doar ne deghizăm. Iar asta nu se pune la socoteală.

Nazia m-a privit o clipă, după care s-a uitat și la ușă. Apoi a spus:

— Sigur?

— Desigur.

A luat de pe canapea pantalonii mei scurți de la costum, care sunt cei de gimnastică de la școală, și și i-a pus așa, pe deasupra, ca un șorț.

— Dar doar ca să încercăm, bine? a zis.

— Bine.

Fiindcă în bucătărie era frig, am început să ne dezbrăcăm foarte repede ca să ne schimbăm, eu în spatele canapelei, iar ea în fața televizorului, pentru că ne era puțin rușine. Când am

terminat, atât eu, cât și Nazia am rămas în chiloței și, brusc, cortina colorată de la intrare a fâsâit și Rafiq ne privea din ușă cu o față de parcă ar fi fost foarte supărat și cu gura deschisă în formă de litera O. Apoi a dat fuga la dulap, a deschis un sertar, a luat o pătură colorată, asemenea covorului lui Sindbad Marinarul, și a înfășurat-o pe Nazia cu ea în timp ce striga lucruri pe care eu nu le înțelegeam și care cu siguranță erau în pakistaneză, fiindcă uneori, când mama ei o sună pe telefonul mobil după terminarea orelor la școală, Nazia vorbește așa, repede, repede, „lihilihalihiliha”, ca și cum ar cânta cu literele l și h toată ziua, bună ziua, dar diferit.

Atunci, Rafiq m-a privit și a zis, țipând mult și făcând așa cu mâinile în aer:

— Și tu ce face? Schimba hainele, îmbrăca și valea de aici! Haide, haide, ce așteptând!

Așa că mi-am pus repede pantalonii și cămașa pe deasupra și, de asemenea, puloverul și hanoracul și am făcut puțin pipi, dar foarte puțin, în timp ce băgăm costumele în geantă și ieșeam fuga pe coridorul ce dădea în supermarket în drum spre stradă. Din bucătărie, Rafiq striga în pakistaneză din ce în ce mai tare și Nazia la fel, deși cred că plângea, iar mama Naziei, care era la casa de la supermarket, s-a ridicat când m-a văzut trecând și a început să-mi spună ceva, dar altceva nu mai știu, fiindcă am alergat cât de tare am putut până la intrarea în locuința mea și am urcat tot în fugă scările, pentru că liftul era stricat de luni. Fiindcă tata era la sala de gimnastică, pentru că era marți, iar marțea are kickboxing, m-am dus în camera mea, mi-am pus pijamaua și am dat drumul la DVD-ul cu Mary Poppins, de la secvența în care toți patru zboară pe deasupra acoperișurilor din Londra și cântă și dansează cu toții împreună cu coșarii, care este una dintre scenele mele preferate. Și cu asta, basta.

Dar nu e chiar tot…

Mai e și ce s-a întâmplat ieri.

Dar asta e ceva diferit, pentru că e altă poveste.

Ce s-a întâmplat ieri e că Nazia nu a venit la școală de dimineață. Eu n-am îndrăznit să o întreb pe doamna dacă știa motivul. Mi-era teamă că Rafiq și părinții lui s-or fi supărat tare și l-or fi sunat pe domnul gras cu mustață din album ca să vină din Pakistan și să o ia pe Nazia într-un harem din cauza mea,

dar apoi m-am gândit că poate a răcit pentru că rămăsese în chiloței, iar în cameră era frig și...

Am tăcut și am așteptat toată ziua, mai întâi până la recreație și apoi până la ora prânzului, dar nu s-a întâmplat nimic. După-amiază, Nazia tot nu a venit și, după ce am ieșit de la școală, n-am trecut pe la supermarket, pentru că mi-a fost frică să nu mă întâlnesc cu Rafiq. Așa că azi, când am văzut-o apărând la școală și s-a așezat ca de obicei lângă mine, la început n-am știut ce să spun, pentru că îmi era puțin rușine, iar apoi i-am zis „bună”.

Ea s-a uitat la mine și a clătinat din cap și, de asemenea, și-a ascuns puțin chipul cu vălul.

— Nu? am întrebat-o în timp ce domnișoara Sonia ștergea de pe tablă exercițiile de la matematică de ieri, pentru a scrie întrebările testului de spaniolă.

Și cum ea nu spunea nimic, am vorbit mai încet, pentru că începea ora:

— Nu ce?

Nazia m-a privit foarte repede dintr-o parte și apoi a deschis sertarul. A rupt dintr-un teanc o foiță din acelea galbene care se lipesc pe o parte și a scris ceva. Apoi mi-a dat-o.

„Părinții mei nu mă lasă să vorbesc cu tine. Ne vedem la toaletă în recreație.”

Atunci, dimineața a trecut foarte încet, fără să vorbim deloc: mai întâi am avut dictare și test, apoi ora de desen, cu desenele alea în pătrățele, pe care eu nu le suport pentru că nu-mi ies niciodată. Apoi a sunat clopoțelul și Nazia s-a ridicat prima ca să iasă pe coridor, iar când a ajuns la ușă m-a privit așa, foarte repede, cum fac spionii din filmele cu James Bond când urmează să-și spună lucruri secrete, iar apoi am ieșit eu, nu înainte de a aștepta puțin, ca să mă prefac.

— Nu mă lasă să vorbesc cu tine, mi-a zis când am intrat în baia din capătul culoarului și ne-am încuiat în cabina de toaletă, care mirosea cam urât, fiindcă joia cei din clasele P3 și P4 ies în curte înaintea noastră și uneori li se permite să folosească toaleta de la primul etaj. Fratele și tatăl meu s-au supărat rău și nu voiau să mă mai lase să mă întorc niciodată la școală, dar mama a zis că trebuie să învăț și că nu pot să lipsesc de la ore, pentru că, dacă lipsesc, va veni doamna Amelia, care este asistenta socială, și atunci vom avea probleme. Când mama a

pomenit-o pe doamna Amelia, Rafiq s-a făcut roșu ca racul și a spus: „Nu, nu, nu, mai bine nu” și, de asemenea, că-mi este interzis să vorbesc cu tine cel puțin până la vacanță, iar apoi mai vedem, pentru că de Crăciun s-ar putea să plecăm în Pakistan, la verișorii mei, și o să-i ceară domnișoarei să-mi schimbe locul în clasă și să mă pună să stau cu o fată. Așa spune Coranul, deși Coranul spune multe lucruri, atât de multe, încât acum nu mi le amintesc pe toate, pentru că este foarte gros, ca manualul de spaniolă, chiar mai gros și foarte greu.

În timp ce Nazia vorbea, eu îmi despachetam sandviciul pe care tata mi-l pregătise de dimineață cu pâine de ieri. Fiindcă se culcă târziu, pentru că stă de vorbă cu mama pe calculator, dimineața nu se trezește niciodată devreme, deoarece îi este somn. Dar mie deja nu-mi mai era foame.

— Dar... dar... dacă nu poți să vorbești cu mine... cum o să repetăm? am întrebat-o pe Nazia.

Ea a mușcat dintr-o bucată de plăcintă cu carne și chestii picante, de care face mama ei, și s-a uitat la podea, de parcă i-ar fi căzut ceva.

— Nu mă lasă nici să particip la serbare.

Am simțit că mă înțepau ochii, mai întâi puțin și apoi mai mult, și, de asemenea, o senzație ciudată de frig, care-mi urca pe spate până la cap, și un nod în gât. Voiam să spun multe lucruri, dar nu știam de unde să încep, pentru că toate erau dezordonate, ca puzzle-urile cu o sută de piese sau chiar mai multe, cu imagini ale castelelor din Bavaria, locul unde a trăit împărăteasa Sissi, și pe care tata începe să le facă pe masa din sufragerie de când a plecat mama și pe care nu le termină niciodată. Ceva asemănător.

— Atunci... nu vom avea un număr la serbare?

Nazia nu s-a uitat la mine.

— Și nu vom mai putea vorbi niciodată? Și... Și nu vei mai veni pe la mine pe acasă? Nici nu ne vom mai juca? Și cu cine vei lua prânzul?

Ea a zis că nu, așa, clătinând din cap, foarte încet, ca și cum s-ar fi gândit, dar cu ochii închiși.

— Nu, nu vom avea un număr la serbare. Nici nu vom mai lua prânzul împreună.

Atunci i-am auzit pe gemenii Rosón și pe Javier Aguilar insultându-se pe coridor și apoi pe cineva care striga „Bătaie,

bătaie, bătaie!” Imediat, vocea domnului Estévez, profesorul de matematică al clasei a patra, care are niște sprâncene foarte groase și foarte negre, ce-i ocupă toată fruntea de la atâta cât gândește, a spus: „Gata, copii. Gata, am zis. Tu, în biroul directorului. Iar voi veniți cu mine, drăcușorilor”.

Iar apoi n-am mai auzit nimic.

Nazia m-a privit și a zâmbit, dar fără eșarfă sau altceva.

— Dar ești prietena mea… i-am zis.

— Da.

Atunci mi-a venit o idee.

— Poate ești pedepsită doar până la vacanță și, când te întorci din Pakistan, o să uite și te vor ierta.

Ea n-a zis nimic.

— Și poate nu-ți schimbă locul în clasă și ne putem scrie mesaje. Astfel nimeni nu-și va da seama. Și, de asemenea, putem veni aici în timpul recreației. N-am fost văzuți niciodată.

Nazia m-a privit cam ciudat și apoi m-a luat de mână. Mi-a zis în șoaptă:

— Guille, trebuie să faci numărul pentru serbare singur.

— Singur?

— Da.

— Dar…

— Și să cânți de multe ori cuvântul magic al lui Mary Poppins fără să greșești, ca să se întâmple ceva înainte de Crăciun și să se rezolve totul, căci dacă nu…

A tăcut și a respirat adânc, o dată, de două ori, de trei ori.

— Te rog, te rog, te rog. Spune da…

Și n-a mai zis nimic altceva, pentru că a sunat clopoțelul, iar ea nu-mi dădea drumul la mână, care se mișca așa singură tot timpul, și, fiindcă mi s-a părut că îi tremura rău vocea, mi s-a făcut rușine și nu știam dacă să o îmbrățișez, așa cum mă îmbrățișează mama când mi-e frică în timpul nopții, sau să mă uit pe fereastră, așa cum face tata când ne uităm împreună la un film duminica după-amiaza după ce mâncăm și apare ceva trist, iar el înghite în sec o dată, de două, de trei ori și se uită puțin în altă parte, iar eu mă uit în continuare la televizor, fiindcă știu că lui nu-i place să-l privesc.

Atunci, Nazia m-a luat de cealaltă mână și a spus așa, foarte grăbită:

— Promite-mi, Guille. Te rog, te rog, te rog. Îmi promiți?

MARIA

Tic-tacul ceasului care se afla pe birou a răsunat dintr-odată în tăcerea încăperii, în timp ce Guille își plimba privirea pe pereții încăperii și ridica din umeri, iar de cealaltă parte a ușii tatăl lui se așeza oftând ușor pe scaunul din antreu și ceva – un pix, probabil – îi căzea pe podea. Bărbatul a blestemat printre dinți. Privirea lui Guille era un amestec de neliniște și întrebare.

Ceasul indica ora 18:57.

— Stai liniștit, i-am zis. Avem timp.

A continuat să tacă.

Din momentul în care Guille începuse să povestească cele întâmplate cu Nazia, mâinile îi fuseseră ocupate desfăcând, netezind și îndoind din nou post-it-ul pe care-l luase de jos. La acesta le adăugase pe cele pe care le avea încă în ghiozdan, astfel că, în acel moment, toate erau perfect ordonate în fața lui într-un mic teanc.

În liniștea care ne învăluia, Guille a acoperit post-it-urile cu mâna și le-a împins pe masă spre mine. A fost un gest timid și, de asemenea, complice.

— Pentru mine? l-am întrebat, fără să le ating.

A dat din cap aprobator și a zâmbit. Nu a fost un zâmbet vesel. Văzând scrisul strâmb și lăbărțat de pe post-it-ul de deasupra, am înțeles că măcar o parte din hârtii nu le scrisese el.

— Sunt hârtiuțele pe care tu și Nazia vi le-ați scris azi, după ce v-ați întors de la toaletă?

— Da, a zis. Apoi a lăsat puțin capul într-o parte și s-a scărpinat pe genunchi. Păi, nu.

— Ah!

— Eu nu scriu. Cea care scrie este Nazia.

M-am uitat din nou la teancul de hârtii.

— Zău! De ce?

A pufnit, de parcă răspunsul era atât de evident, încât îl plictisea.

— Pentru că ea este cea pedepsită și nu are voie să vorbească, a spus zâmbind din nou, de data asta mai relaxat. Eu am voie să vorbesc.

Logica răspunsului m-a obligat să-mi ascund râsul printr-o tuse falsă.

— Firește.

El s-a uitat din nou la ceas.

— Vrei să ți le păstrez? l-am întrebat, fără să ating încă hârtiile.

A părut că se gândește la răspuns. I-a luat doar câteva secunde.

— Da. S-a întors să privească din nou spre ușă și, aplecându-se spre mine, a coborât vocea ca să adauge: S-ar putea să-mi cadă din nou, dar acasă, iar dacă le găsește tata…

A fluturat mâna în aer și a deschis mai larg ochii.

Am zâmbit.

— Crezi că s-ar supăra?

A făcut semn că da.

— Puțin. Sau mai mult.

— De ce?

Și-a mușcat buza de jos și s-a scărpinat pe nas.

— Este un secret.

— Ah!

— Da.

— Atunci, dacă este un secret, nu-l vom spune nimănui, bine?

— Bine.

M-a privit ca și cum s-ar fi așteptat să-l întreb despre secret, dar am decis să nu o fac. Am preferat să-l las pe el să ia inițiativa. De cealaltă parte a ușii, tatăl lui Guille și-a dres glasul și s-a foit pe scaun. Guille a înghițit în sec și, trecându-și mâna peste lemnul biroului, a spus cu voce joasă:

— O să… fac numărul de la serbarea de Crăciun.

— Ah, foarte bine.

M-am uitat la ceas: 19:04.

— Și vei căuta pe cineva care să o înlocuiască pe Nazia?

A negat clătinând din cap.

— Atunci va cânta doar Bert?

Guille a lăsat privirea în jos și a mângâiat din nou lemnul biroului.

— Nu.

Încet, foarte încet, s-a uitat din nou la pereții biroului, ca și cum ar fi căutat ceva, până când, în cele din urmă, privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Atunci a spus, aproape ca o șoaptă:

— Voi fi Mary Poppins.

A zâmbit ușor, dar zâmbetul nu i-a inundat fața.

— Fără Bert. Voi cânta și voi dansa singur foarte puțin, pentru că este greu cu costumul, dar asta e…

N-am zis nimic. Am așteptat.

— Dar nu-i veți spune tatei, da? a întrebat privind cu coada ochiului spre ușă.

— Îți promit.

— Dacă nu cânt cuvântul magic, Nazia va trebui să plece de Crăciun, iar tata nu va mai fi bun niciodată și…

De cealaltă parte a ușii, Manuel Antúnez și-a dres din nou glasul. De data asta s-a mai auzit și un fel de fluierat, pe care uneori l-am mai auzit de la vreun telefon mobil. Un mesaj.

Guille a clipit.

— Poate că ar trebui să plec, a zis.

— Vrei?

A ridicat din umeri și ochii lui au dat peste foaia cu care venise la consult. Brusc, urmându-i direcția privirii, mi-a venit în minte lista lui și cufărul comorii și mi-am amintit, de asemenea, că lăsaserăm discuția în aer.

„Albumul cu copertă maro”, m-am gândit. Am derulat mintal până am ajuns în punctul exact unde lăsaserăm ultima mea întrebare și răspunsul lui.

— Încă ceva înainte să pleci, i-am zis văzând că se apleca să-și ia ghiozdanul și se pregătea să se ridice.

S-a uitat la mine și a aruncat o privire rapidă spre foaie. Apoi a rămas nemișcat, ca o pisică orbită de farurile unei mașini.

— Ce se află mai exact în albumul cu copertă maro, Guille?

IV
UN BUCHET DE FLORI ALBE, CEARȘAFURILE UDE ȘI PROTAGONISTA ALBUMULUI CU COPERTĂ MARO

GUILLE

În unele duminici mă duc cu tata la film, dar doar după-amiaza, pentru că dimineața este închis. Înainte să plece, cu mama mă duceam rareori, pentru că ei îi plăcea mai mult să se joace de-a tot felul de jocuri și să vadă filme pe calculator. Făcea floricele la cuptorul cu microunde și apoi le dădea cu unt și ne așezam amândoi pe canapea, cu pătura cu desene magice pe care scrie „madeinturkey” și pe care a adus-o odată dintr-un loc care se numește Istanbul, care nu este Pakistan, deși tata spune că acolo toți bărbații poartă mustață și femeile seamănă cu mama Naziei, pentru că li se văd foarte puțin fețele.

Preferatele mamei sunt filmele în care se cântă tot timpul, mai ales cele cu femei blonde. Îi plac mult, dar cel mai mult și mai mult, *Sunetul muzicii,* pentru că apare Mary Poppins deghizată în călugăriță, pe care o mai cheamă și Maria, deși copiii familiei Trapp nu știu asta, pentru că, firește, cum sunt din Austria, este mai bine așa, ca să nu-i calce cu mașinile lor cenușii nemții, care sunt cei răi. De asemenea, îi place mult de tot și un film foarte comic ce se numește *Nunta lui Muriel* și în care este vorba despre o fată grasă, plină de pistrui, care locuiește în Australia și care are prietene foarte rele, pentru că sunt frumoase, iar ea, nu. Mama știe toate cântecele și, în unele duminici, când tata nu era acasă, pentru că la ora aceea se ducea la sala de gimnastică sau uneori la fotbal, ne scoteam pantofii, ne urcam în picioare pe canapea și cântam și dansam pe melodia *Mamma mia*, la fel ca Muriel și prietena sa, cu perucile și costumele argintii așa, spate în spate. Mai sunt și alte filme care mamei îi plac mult, unele pe care ea le numește „clasice”, dar care pe mine mă plictisesc, pentru că, fiind vechi, nu sunt colorate, și mai e și filmul meu preferat, care-i place mult și mamei, iar tatei nu și care se numește *Billy Elliot.*

Mama spune că Billy seamănă puțin cu mine. Mă rog, puțin mai mult, pentru că și mama lui Billy este tot englezoaică, deși eu nu știu să dansez foarte bine și s-ar putea să nu mai învăț niciodată. Anul trecut, de ziua mea, i-am rugat pe tata și pe ea să mă înscrie la o școală de balet care se află dincolo de piață, la fel ca Billy, dar în spaniolă, iar mama s-a bucurat foarte mult și a aplaudat așa, o dată, de două și de trei ori, dar tata a zis:

— Hmm… mai vedem.

Iar asta înseamnă că nu. Știu pentru că a mai spus asta și când mama a vrut să păstreze câinele doamnei Arlés, fiindcă ea era prea bătrână ca să mai aibă grijă de el, iar în cele din urmă l-a luat nepoata ei la țară.

Dar de când mama a plecat, nu ne mai uităm niciodată la filme cu pătura. Acum ne ducem la un cinematograf care se numește Multisala și tata cumpără floricelele de la un bar, deși mie nu-mi place prea mult, pentru că nu văd. În plus, în filmele acelea nu se cântă niciodată, iar eu cred că tata se plictisește, pentru că se uită întruna la telefonul mobil și trimite mesaje.

În alte duminici, unchiul Enrique și unchiul Jaime, care nu sunt unchii mei adevărați, dar e ca și cum ar fi, trec să ne ia cu furgoneta și mergem la Universitario. Tata și unchii joacă într-o echipă de rugbi care nu câștigă aproape niciodată și uneori, după meci, dacă s-au certat, eu și tata ne întoarcem acasă cu metroul și ne oprim să cumpărăm o pizza de la pizzeria domnului Emilio, care transpiră tot timpul, poartă un cornet alb pe cap și este argentinian, deși nu din Buenos Aires.

— Nu, nu. Eu sunt din Rosario, ca Messi, spune mereu lovindu-se ușor în piept și arătând spre o fotografie care atârnă deasupra tejghelei, în care el îl îmbrățișează pe un bărbat mic și urât, care are părul foarte scurt și un zâmbet larg pe chipul lui foarte alb.

Într-o zi, mama mi-a spus că domnul Emilio este mereu prost dispus, pentru că soția lui a plecat în vacanță cu fiica sa și nu s-a mai întors. A uitat sau ceva de genul ăsta, nu-mi mai amintesc acum, deși cu mine este întotdeauna bun, iar de când mama a plecat, când îl vede pe tata, îi strânge foarte tare mâna și-i zice: „Cum o duci, ei? Mă bucur să te văd”.

Ieri, când am ajuns la Universitario cu unchii și cu tata, am rămas în tribună ca să văd meciul, care întotdeauna durează foarte mult. Atunci s-a așezat lângă mine o doamnă cu o fetiță. La început n-au zis nimic, nici eu, pentru că, ele fiind negrese, nu știam dacă vorbeau spaniolă, dar imediat doamna mi-a spus:

— Tu ești Guille, fiul lui Manuel, nu-i așa?

I-am zis că da și ea a făcut așa cu gura, ca și cum ar fi durut-o puțin o măsea. Apoi a mângâiat-o pe fetiță pe capul plin de codițe cu multe chestii colorate, ca niște caramele, în timp ce eu priveam stadionul, ca să văd dacă-l identificam pe soțul

doamnei și tatăl fetei, dar a fost foarte ciudat, pentru că n-am văzut niciun bărbat negru. Doamna a spus:

— Sărăcuțul, mă gândeam eu.

N-am știut ce să spun, dar nici n-am avut timp, pentru că a zis imediat:

— Și ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc.

Femeia a strâmbat din nou din gură și a clătinat din cap. Apoi n-a mai putut să spună nimic, pentru că fetița s-a apropiat și a zis:

— Bună. Mă numesc Lisa.

— Bună.

— Vrei să mergem să culegem flori? Pe câmpul de acolo din spate sunt multe. Ne ajung pentru două buchete.

Am fost gata să-i spun că da, dar apoi mi-am amintit că tata mereu zice că trebuie să rămân în tribună, ca să învăț să joc rugbi, pentru că astfel, poate, foarte curând va putea să mă înscrie în echipa începătorilor, deși mie-mi este cam frică de minge, care seamănă cu un pepene galben și care se aruncă ciudat. Nu știi niciodată în ce direcție o ia. Și-mi mai este teamă și când se împing ca să-și facă rău, dar încă nu i-am zis tatei, ca să nu se enerveze.

Lisa rămăsese lângă mine, așteptând, iar eu nu știam ce să fac. Am privit câmpul și mi-a trecut prin minte că, dacă nu aveam să întârziem mult, tata nu avea să-și dea seama. Atunci, ea mi-a dat mâna și am început să alergăm spre o grădină care se afla mai încolo, în apropiere de gardul care înconjura piscinele și terenul de baschet.

— De ce mama îți spune „sărăcuțul”? a întrebat Lisa când am intrat în grădină.

— Nu știu.

— Și tatăl tău joacă rugbi? a zis.

— Da.

— Și mama ta de ce nu vine să-l vadă, așa cum face a mea?

— Pentru că nu este aici.

— Ah!

— Și când o să vină?

— Nu știu.

Iarba era înaltă și prin ea se aflau câteva pungi și hârtii, dar și multe flori mici albe, galbene și violet. Lisa s-a aplecat imediat și a început să adune câteva, dar s-a ridicat brusc.

— Și cine vă pregătește cina? a spus.

— Noi.

— Ah!

Am cules flori o vreme și apoi Lisa m-a ajutat să fac un buchet cu niște crengi mici care creșteau lângă gard în timp ce cânta ceva ce eu nu știam ce era, pentru că părea franceză, și apoi ne-am întors la tribună, fiecare cu buchetul lui. Când ne-am întors deja se întunecase puțin și nimeni nu mai juca pe stadion. Mama Lisei era în picioare lângă un bărbat blond și i-am văzut pe tatăl meu, pe unchi și pe alți domni care joacă rugbi cu ei, toți cu părul ud și cu rucsacurile atârnându-le pe spate.

Ne-am apropiat și Lisa i-a dat buchetul ei mamei sale negrese. Mama Lisei a sărutat-o, iar eu m-am apropiat de tata, care era cu spatele și vorbea cu unchii și râdea.

— Pentru tine, i-am zis dându-i buchetul.

Tata s-a întors, dar n-a spus nimic. Nici unchii, nici ceilalți domni.

— Sunt ca niște margarete, dar mai mici, i-am zis, pentru că mi s-a părut că, fiind cam întuneric afară, nu știa prea bine ce erau. Nu-i așa că seamănă cu acelea pe care Mary Poppins le poartă pe pălărie?

Tata tot nu a spus nimic, dar se înroșise puțin și mișca piciorul, călcând repede cu vârful, și a mai și făcut „șșșșșș”, o dată, de două ori. Atunci, domnul blond care era lângă mama Lisei s-a apropiat și s-a aplecat. Și a zis:

— Sunt foarte frumoase, Guille.

— Mamei îi plac cele roșii, dar din alea nu erau.

Domnul a zâmbit privind în jos și mi-a atins ușor obrazul cu mâna.

— Aha! Îmi poți dărui buchetul mie. Cele albe îmi plac mult.

— Da?

— Da.

— Bine.

I l-am dat și el m-a ciufulit puțin și a mirosit buchetul. Apoi a spus:

— Și tu cum de știi atâtea lucruri despre Mary Poppins?

— Păi, pentru că, atunci când voi fi mare, o să fiu ea. Este ca magicienii, dar mai bună și, în plus, zboară fără aripi, nu-i așa, tată?

Tata a făcut din nou „șșșșșșș” și, înainte ca domnul acela să se ridice, mi-a pus mâna pe umăr și a zis cu vocea aia pe care o are când se supără, dar fără să țipe sau chestii de-astea:

— Lasă florile și prostiile și hai să mergem, că s-a făcut foarte târziu. Și mai bine luăm metroul. Așa trecem să luăm niște pizza înainte să ajungem acasă. Hai, să mergem.

Atunci, când am ajuns la gura de metrou și am văzut un bunic negru și în vârstă care cânta la o trompetă foarte mare, mi-am amintit că domnul care era cu mama Lisei era blond.

— Tatăl Lisei este domnul blond care era cu mama ei în tribună? l-am întrebat pe tata în timp ce el băga cartela în fanta aparatului gri.

Tata nu a zis nimic. M-a împins ca să trec și apoi a băgat din nou cartela în aparat.

— Cum ea este neagră…

Nimic. Am început să coborâm scările cam repede, pentru că se auzea un „brrrrr”, pe care-l face metroul când se apropie.

— Ce ciudat, nu?

Atunci am ajuns jos și tata s-a oprit brusc la baza scărilor, chiar când ajunseserăm pe peron și, cum eu am continuat să merg, el m-a tras de braț cam tare și s-a aplecat.

— Când ne vom întoarce din vacanța de Crăciun, te înscriu la rugbi și cu asta, basta, a zis foarte încet, ca și cum l-ar fi durut gura.

Apoi a rămas tăcut și absolut nemișcat. Stând așa, strângându-mă cam tare de braț, scoțând mult aer pe gură și lipindu-și fruntea de a mea, a zis:

— De ce nu poate fi totul mai ușor, fiule? De ce, de ce, de ce…

M-a îmbrățișat imediat foarte strâns și mi-a mai spus și alte lucruri la ureche, dar nu l-am auzit, pentru că vorbea foarte repede, iar în momentul acela a sosit metroul și s-a făcut mult curent. O doamnă în vârstă cu părul cărunt adunat într-un coc i-a spus ceva soțului ei, care se uita ciudat la noi, iar domnul nu ne-a mai privit până când metroul s-a oprit și tata m-a îmbrățișat în continuare foarte strâns, cu rucsacul pe umăr și

hanoracul strivindu-mi fața, așa cum face uneori de când am rămas eu și el singuri acasă.

Și cred că asta-i tot.

MARIA

Mai e puțin până la Crăciun. De câteva zile este foarte frig și alaltăieri chiar a nins în timpul nopții, așa că de dimineață mulți părinți au decis să nu-și aducă la școală copiii, știind ce haos creează ninsoarea. Copiii simt deja mirosul vacanțelor și este din ce în ce mai greu să lucrezi cu ei, mai ales cu cei mici, pe care trebuie să-i atragi cu noi provocări, jocuri și activități. Iarna la școală este din ce în ce mai greu, pe măsură ce înaintăm în decembrie.

Joia trecută a fost sărbătoare și nu s-au ținut ședințele de orientare psihologică la școală, așa că, după ce am mâncat, am decis să lucrez puțin. De vreo două zile nu reușeam să dorm bine. Întrucât nu mă mai puteam concentra, mă trezeam reamintindu-mi ultima mea ședință cu Guille, ca și cum aș fi trecut cu vederea ceva important sau ca și cum în vreun moment al discuției noastre o piesă a puzzle-ului pe care încerc să-l alcătuiesc de la prima noastră întâlnire mi-ar fi căzut pe jos, fără să-mi dau seama. Observam o gaură prin care trecea un curent rece care mă deranja și știu că, atunci când se întâmplă asta, înseamnă că, într-adevăr, e ceva care nu se așază corect.

M-am lungit pe canapea și mi-am făcut un ceai de fructe, am pus un CD cu muzică clasică în aparat și am închis ochii. Pentru câteva clipe m-am lăsat legănată de acordurile pianului în timp ce, în întunericul ochilor mei închiși, rememoram fiecare scenă a ultimei mele ședințe cu Guille.

„Caută, Maria”, mi-am spus în liniște, masându-mi ușor tâmplele. Încetul cu încetul, muzica mi-a golit mintea de zgomote până când, câteva minute mai târziu, în salon nu se mai auzeau decât ploaia care lovea geamul și acordurile pianului. Am tras adânc aer în piept de câteva ori și am căutat să mă relaxez, încercând să-mi scot totul din minte.

Atunci, făcând o pauză în ploaie și în muzică, o frază a lui Guille a ieșit la iveală ca și cum ar fi fost împinsă de un arc. I-am văzut din nou chipul neliniștit când povestea ce îl rugase Nazia pe când se ascunseseră în toaletă. Am auzit din nou în minte cuvintele Naziei rostite de Guille.

„Trebuie să cânți de multe ori cuvântul magic al lui Mary Poppins fără să greșești, ca să se întâmple ceva înainte de Crăciun și să se rezolve totul, căci dacă nu…

Căci dacă nu…”

Am deschis ochii.

Era acolo. Acea amenințare deghizată.

De ce se temea atât de mult Nazia? Atât era de grav, încât Guille acceptase să facă singur numărul la serbare și, în plus, în rolul lui Mary Poppins? Era, poate, o exagerare din partea lui Guille? O... interpretare?

Am fost cât pe ce s-o sun pe Sonia, dar mi-am amintit imediat că profitase de zilele libere ca să plece la Roma cu iubitul ei, așa că mi s-a părut că era necuviincios din partea mea să o deranjez. Pentru un moment am rămas pe canapea, având capul sprijinit de spetează, în timp ce muzica se auzea în continuare.

Și, brusc, mi-am amintit.

Post-it-urile. Desigur.

M-am ridicat, m-am dus până la masa din sufragerie și am scos din geantă mapa în care aveam toate informațiile și felul cum decurgea cazul lui Guille. M-am așezat la masă și am deschis mapa de la sfârșit. Acolo se afla plicul maro cu post-it-urile pe care Guille mi le dăduse ca să i le păstrez. Ce spusese? Ah, da: „Sunt ale Naziei. Eu pot să vorbesc, pentru că nu sunt pedepsit”.

Erau șapte. Le-am scos din plic și le-am așezat pe masă, pe un rând, de sus în jos, fără o ordine prealabilă, lăsându-mă condusă de intuiție, ca și cum aș fi împărțit primele cărți pentru o partidă de solitaire.

Am privit hârtiile galbene timp de câteva secunde. Apoi am citit încet și cu voce tare mesajele pe care le-am găsit scrise pe primele șase.

Poate că da sau poate că nu.

Mama era deja.
Mama spune că nu vrea.
Tata nu spune nimic.
Iar Rafiq spune că da.

Păi așa e în Coran, care este foarte
important, pentru că este de religie și clar.

Mama era deja când a împlinit treisprezece ani, pentru că zice că așa e mai bine.

Te rog.
Te rog.
Te rog, îmi promiți?

Nu contează, pentru că, atunci când vom fi mari și tu vei fi Mary Poppins, vei veni în zbor și vom lua prânzul împreună în fiecare după-amiază.

Al șaptelea era un desen:

Mi-am dat imediat seama că, dacă post-it-urile cu mesajele scrise erau ale Naziei, desenul din al șaptelea post-it era al lui Guille. Felul în care era desenat nu lăsa loc de îndoială. Am decis să mă concentrez asupra desenului. Evident, fata era Nazia. Dar bărbatul? Cine era? Tatăl ei? Sau poate era însuși Guille, care se reprezentase așa, mare și adult, ca o figură protectoare? Și X-ul acela mare și roșu care tăia desenul? Unde era pericolul și unde era respingerea?

— Trebuie să vorbesc cu Sonia, m-am auzit spunând cu voce tare în timp ce rearanjam conștiincioasă mesajele Naziei, încercând să găsesc firul conversației pe care cei doi copii trebuie să o fi avut pentru a fi scris fraze precum acelea.

Și, dintr-odată, dintr-un colț al memoriei, mi-am amintit întrebarea care încheiase ultima mea ședință cu Guille și la care el nu răspunsese:

„Ce se află mai exact în albumul cu copertă maro, Guille?”

Mi-a părut rău atunci că nu-i dădusem ca temă să deseneze conținutul albumului și că nu insistasem mai mult să-mi vorbească despre el. M-am așezat pe canapea și am închis din nou ochii, în timp ce mici înțepături în tâmple anunțau o durere iminentă de cap. M-am lăsat cuprinsă de un val de descurajare și, dintr-odată, am simțit ca și cum de fapt n-aș fi avut nimic real – nicio pistă, nicio informație definitivă – de care să mă agăț, ca și cum, după mai multe săptămâni de lucru cu Guille, aș fi fost încă la început. „Ca și cum aș căuta ceva ce în realitate nu se află aici”, m-am gândit.

— N-ai nimic, Maria. Nimic, am șoptit în liniștea salonului, în timp ce de cealaltă parte a ferestrei ploaia se întețea și jos, în stradă, un cuplu alerga râzând sub un impermeabil care-i acoperea ca un coviltir.

Din cine știe ce motiv, râsul acela și fericirea aceea mi-au adus înapoi chipul lui Guille și, de asemenea, zâmbetul său. „Să pronunț cuvântul magic înainte de a fi prea târziu, domnișoară Maria”, spusese.

— Prea târziu pentru ce, Guille? am murmurat din nou, masându-mi iar tâmplele. Pentru cine?

Am respirat adânc de vreo două ori și mi-am relaxat gâtul și umerii. „Am un copil care vrea să fie Mary Poppins”, m-am gândit, încercând să recapitulez și să-mi pun și ideile în ordine. „Și o serbare de Crăciun, despre care el crede că poate schimba totul. Mai am și o mamă absentă din motive de serviciu, care, conform spuselor lui Guille, trăiește într-un cufăr plin cu comori ce se află deasupra dulapului din biroul tatălui său și care-i trimite fiului ei scrisori o dată pe săptămână. În mod curios, deși mama îl adoră, nu găsește niciodată un moment să vorbească la telefon cu el. Am un tată care plânge noaptea în timp ce se uită la un ecran de calculator, în care se pare că apare propria imagine, nu aceea a soției sale, și care se încăpățânează să „corecteze” hipersensibilitatea fiului său (în desenele lui Guille, tatăl lui mereu stă cu spatele la el, fără să-l privească). Și am șapte post-it-uri și un album cu copertă maro pe care nu trebuie

să-l vadă nimeni, pentru că, deși este păstrat alături de lucrurile mamei, nu este valoros prin ceea ce conține.”

Am inspirat din nou adânc și mi-am contemplat reflexia în fereastră. Mi-a trecut prin minte că, poate, totul era o greșeală de la bun început și m-am învinovățit pentru că nu m-am oprit mai demult să recapitulez. Am simțit că s-ar putea să mă fi înșelat în mod impardonabil în ceea ce privește metoda, nu fondul, și că probabil mai nimerit ar fi fost să mă fi axat pe terapia verbală și să uit de desene. La urma urmelor, știu din experiență că desenele copiilor amestecă prea mult planurile de comunicare, iar asta îngreunează modul de a-ți da seama ce este real, ce este închipuire și ce este interpretat de copil.

— Și dacă totul ar fi o minciună? i-am zis imaginii mele din geamul închis la culoare. Poate că totul este în mintea lui Guille. Poate că tot ce am este unul dintre atâtea cazuri cu un tată care nu acceptă natura fiului său și cu un fiu care se refugiază într-o lume imaginară pentru a putea supraviețui respingerii. Poate că totul este mai simplu, Maria.

M-am ridicat, m-am apropiat de masă și mi-am plimbat încă o dată privirea peste post-it-urile galbene.

„Poate prea multe și prea puțin timp la dispoziție”, m-am gândit înainte să dezlipesc post-it-urile și să le pun din nou în plic. Apoi, după ce am pus plicul în mapa lui Guille, în timp ce-mi pregăteam ceva pentru cină, am hotărât că, pentru a schimba direcția terapiei, cel mai bine era să aștept ședința următoare. „Avem nevoie de răspunsuri, Guille”, am gândit în timp ce băteam ouăle ca să-mi fac o omletă.

În acel moment nu prea-mi puteam imagina că răspunsurile – cele adevărate – urmau să sosească.

Și că aveau s-o facă dintr-odată, luându-mă pe nepregătite.

GUILLE

Dragă mamă,

Mai e puțin până la Crăciun și peste câteva zile va fi serbarea de la școală. Eu cred că n-o să mă vezi, deși poate că da, pentru că tata spune de multe ori, când este la aperitiv cu unchiul Jaime și cu unchiul Juan, că „acum toată lumea vede tot, este imposibil să faci ceva fără să fi văzut, suntem cu toții luați la ochi, ce-mi spui tu mie, omule” și i se fac sprâncenele groase și negre deasupra ochilor așa, ca un cozoroc.

Până la urmă, Nazia nu va putea cânta la serbare pentru că părinții ei au pedepsit-o. Va trebui să fac numărul singur și să fiu Mary Poppins, în loc de Bert, coșarul, pentru că, firește, cum nu pot fi amândoi și trebuie să cânt cuvântul magic de mai mult de patru ori, pentru că, dacă nu, nu va funcționa, voi fi așadar Mary, dar nu i-am zis tatei, nu, nu, nu, mai bine să nu afle, ca să fie o surpriză magică, împreună cu toți părinții în amfiteatru, așa nu mă va certa prea mult, deși ieri, când m-a dus de dimineață la școală, ne-am întâlnit cu mama lui Carlos Ulloa la intrare și au vorbit puțin despre lucruri de oameni mari până când ea a zis:

— Ce bine și ce puțin mai e până la serbarea de Crăciun. Ce repede trece timpul, nu?

Tata n-a spus nimic. Doar mi-a aranjat ghiozdanul. Atunci, mama lui Carlos a dat capul într-o parte și a întrebat:

— Veți veni cu soția dumneavoastră să-l vedeți pe copil la serbare?

Tata m-a luat de mână cam tare și și-a încrețit gura, ca atunci când fumează o țigară. Și, de asemenea, a zis:

— Nu. Ea nu poate. Și cred că nici eu n-o să vin. Pe mine lucrurile astea... nu știu...

Mama lui Carlos a spus „Oh” cu gura rotundă și apoi a sunat clopoțelul și gata.

De fapt, nu. După-amiază, fiindcă tata nu era acasă pentru că avea gimnastică, atunci când m-am întors de la școală, am dat drumul la DVD ca să repet în bucătărie. Mai întâi mi-am pus fusta, pantofii mari și pălăria cu floarea pe

care mi-o dăduse Nazia și, din cauza muzicii de la televizor, n-am auzit că tata se întorsese acasă, pentru că uitase ceva. L-am auzit, dar era cam târziu. Atunci m-am grăbit, dar n-am avut timp decât să-mi scot pălăria, iar pantofii și fusta, nu. Și când tata a intrat în bucătărie m-a privit cu gura deschisă larg, în formă de O, așa cum făcuse mama lui Carlos. Apoi s-a înroșit foarte tare și m-a tras de fustă, atât de tare încât am căzut, fără să mă rănesc prea mult, doar la mână și la picior. Și apoi m-a luat de umeri și s-a făcut foarte roșu.

— Să nu te mai îmbraci niciodată ca o femeie, ai auzit? M-ai auzit, Guille? a zis țipând puțin și respirând rar. Dacă te mai văd îmbrăcat așa, nu știu ce-o să fac. Acum du-te în camera ta fără să iei cina.

A ieșit din bucătărie trântind ușa, dar a intrat din nou imediat și m-a luat de braț, de parcă aș fi avut de gând să fug sau ceva, și s-a aplecat, ca să fie la înălțimea mea. Și a zis:

— Data viitoare când te mai aud spunând în fața unchilor că vrei să fii Mary Poppins când o să te faci mare, îți jur că... îți jur că...

Apoi m-a însoțit în camera mea și s-a închis în baie și mi se pare că a plâns o vreme, destul de mult, pentru că, atunci când a ieșit, afară era întuneric și la televizor era telejurnalul cu domnul acela chel cu față platâ, iar mie mi-a fost foarte milă. Dacă ai fi aici, sigur tata n-ar plânge, mamă, pentru că nu i-ar fi atât de dor de tine, iar înainte nu făcea niciodată asta, nu-i așa?

Acum trebuie să sting lumina. Mâine voi păstra scrisoarea în cutia roșie pe care mi-ai dăruit-o când am fost la Londra. Dacă i-o dau tatei ca să ți-o trimită, la fel ca pe celelalte, poate că o citește și... După-amiază trebuie să mă duc la domnișoara Maria, în căsuța din grădină. O să-i duc un desen, deși săptămâna asta nu mi-a dat teme, pentru că a uitat. Cred că-i va plăcea mult, deși poate că nu, pentru că... sunt două. Dar mai bine îți povestesc săptămâna următoare, bine?

Bun.

Mi-e foarte dor de tine. Foarte, foarte, până la infinit.

Și, de asemenea, te iubesc mult. Mi se pare că aproape la fel de mult ca înainte sau, poate, chiar mai mult.

Guille

P.S.: Am făcut deja lista cu cadourile de Crăciun. Am pus-o în cutiuța neagră dintotdeauna. Dacă nu pot fi toate, crezi că Mary Poppins va ști că seria cărților Mumin și cea a lui Puck de pe colină sunt prioritare? Sau, fiindcă sunt mai multe, poate că ar putea să-mi aducă deocamdată doar două cu Mumin, dar pe cea cu Puck, da, bine? Doar dacă nu-și amintește.

MARIA

„Mintea omului este ca viața: un labirint care uneori scoate din cel ce se pierde în el lucruri pe care niciodată nu și le-a închipuit.” Exact aceste cuvinte au fost cele care mi-au venit în minte în timp ce-i priveam îndepărtându-se pe Guille și pe tatăl lui pe drumul care înconjoară fântâna, când s-a terminat ședința de ieri. Fraza era una dintre preferatele doamnei Violeta Bergman, o profesoară din ultimul meu an de facultate, care a fost persoana-cheie pentru ca eu să decid să mă dedic domeniului consilierii infantile.

Dar asta este altă poveste.

Când Guille a intrat ieri la consultație și m-a privit, am știut că se schimbase ceva. Știu din experiență că acel „ceva” apare de obicei mai devreme sau mai târziu în multe dintre terapii. La un moment dat există o ușă care se deschide, o lumină diferită sau o expresie care nu era acolo înainte. Pentru mine, acel „ceva” continuă să fie un factor aproape magic, chiar dacă știu că n-ar trebui să amestec magia în asta. Există o fereastră nouă, ca și cum girueta s-ar fi învârtit pe suportul ei, aducând mereu noi pale de vânt, din alte direcții.

Guille s-a așezat și a zis, foarte serios:

— Azi nu vreau să mă joc.

Am zâmbit.

— Foarte bine.

Am așteptat.

— Pot să vă rog ceva, domnișoară Maria? a zis în cele din urmă.

— Desigur.

— Păi… A înghițit în sec și s-a uitat pe fereastră. Mă puteți lăsa să vin să-mi repet aici numărul pentru serbare, în timpul recreației?

Solicitarea m-a luat complet pe nepregătite. El nu și-a dat seama.

— Credeam că repetați în timpul recreației cu domnișoara Sonia.

A ridicat din umeri și a lăsat capul într-o parte.

— Da, a zis, dar cum domnișoara este bolnavă și nu știe că Nazia nu va mai cânta cu mine și că acum eu voi fi Mary Poppins, poate că domnișoara Clara, care ne predă până când

domnișoara Sonia se va face bine, se supără... În plus, îmi este puțin rușine să repet de față cu toți.

— Înțeleg.

A rămas cu umerii ridicați, așteptând răspunsul meu.

— Așadar, am voie?

— Desigur. Dacă ești de acord, voi vorbi cu domnișoara Clara ca să te lase să vii în timpul recreației. O să-i spun că e ceva... personal, între noi doi.

I s-au luminat ochii și a zâmbit. Apoi, după câteva secunde, a deschis ghiozdanul și a scos două foi de hârtie pe care le-a pus pe masă, împingându-le ușor spre mine.

Le-am luat.

— Am făcut două desene, a zis. Cum săptămâna trecută n-am venit, trebuia să fac două.

Am zâmbit.

— Mulțumesc.

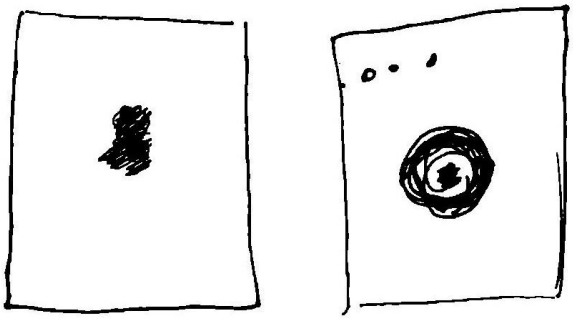

M-am uitat la desene. Primul era o pată portocalie pe fondul alb al foii. Al doilea, două cercuri în mijloc, cu aceeași pată portocalie în interiorul lor și trei cercuri mai mici în partea de sus.

Când am ridicat privirea, Guille se uita foarte atent la mine. Văzând că nu spuneam nimic, a pus mâna pe primul desen și a zis:

— Acesta este cearșaful de pe patul meu în unele nopți.

Imediat și-a pus mâinile între picioare și a zâmbit timid.

— Uneori mai fac... pipi.

Am încercat să-mi maschez surprinderea. Mi s-a părut atât de ciudat că nici tatăl lui Guille și nici Sonia nu menționaseră nimic

despre asta, încât, fără veste, m-a asaltat din nou îndoiala dacă ceea ce Guille îmi aducea cu desenele sale era real sau pur și simplu erau invențiile sale. Am simțit o mică înțepătură în piept, dar n-am avut timp de mai mult. Guille a indicat al doilea desen.

— Asta este când bag cearșaful în mașina de spălat și se învârte foarte devreme, pentru că tata doarme până foarte târziu, după ora zece sau douăsprezece, și, fiindcă mama a cumpărat o mașină de uscat, pentru că este englezoaică, el nu află niciodată.

Am tras adânc aer în piept în timp ce el indica al doilea desen.

— Ia te uită. Și asta se întâmplă foarte des? am întrebat, încercând să nu dau atât de multă importanță chestiunii.

S-a gândit la răspunsul său.

— Uneori, da, alteori, nu, a zis.

„Firește.”

— Și când este da?

Au trecut vreo două secunde înainte să răspundă.

— Când nu mai pot să țin.

„Logic.” Am încercat altfel.

— Poate că, fiindcă dormi, când îți vine să faci, nu mai ai timp să te trezești.

S-a gândit din nou puțin. Apoi a clătinat din cap.

— Nu. Întotdeauna sunt treaz.

— Ah!

A lăsat privirea în jos.

— Uneori îmi vine să fac, dar, fiindcă tata este la calculator și ca să fac pipi trebuie să trec prin fața biroului, nu vreau să mă vadă.

— De ce?

— Pentru că, dacă mă vede, va ști că l-am văzut.

Răspunsul lui m-a pus în alertă, dar nu am modificat nici tonul, nici ritmul conversației.

— Dar, Guille, am zis, tatăl tău nu face nimic rău, nu-i așa?

— Nu.

— Atunci?

A lăsat ochii în jos. Răspunsul lui a venit aproape în șoaptă.

— De multe ori, plânge tot timpul.

Mi l-am imaginat pe tatăl lui Guille așezat la calculator, cu spatele la ușă, așa cum îl desenase el mereu.

— Dar tatăl tău se așază cu spatele la ușă, nu-i așa?

A încuviințat.

— Atunci ar fi ciudat să te poată vedea, nu?

N-a spus nimic. M-a privit, încordat și stânjenit. Am așteptat. În timp ce tic-tacul ceasului marca așteptarea, mi-am amintit chipul de bărbat pe care Guille îl desenase pe ecranul calculatorului cu doar câteva ședințe în urmă. Am simțit un foșnet într-un colț al memoriei.

— Guille, cu cine vorbește tatăl tău pe calculator?

Tăcere.

— Cu mama ta?

Tăcere.

— Cu vreun prieten?

Nimic.

— Guille…

A ridicat capul și și-a plimbat încet privirea peste cele două desene pe care tocmai mi le dăduse.

— Cu… nimeni. Cred.

Am oftat adânc. Brusc, ceva s-a potrivit. În acel moment am înțeles că singurul mod în care Manuel Antúnez îl putea vedea pe fiul lui, dacă stătea cu spatele la ușă, era prin reflexia în ecranul calculatorului, dar pentru asta ecranul trebuia să fie stins.

Prin urmare, ceea ce Manuel vedea în ecran, în afară de Guille, era propria oglindire!

Dar atunci…

Mi-am amintit brusc întrebarea la care Guille nu-mi răspunsese la sfârșitul ședinței anterioare.

— Guille, în ultima zi în care ne-am văzut urma să-mi spui ce se află în albumul cu copertă maro, îți amintești?

M-a privit și a încuviințat.

— Ce este în album, Guille?

A înghițit în sec de vreo două ori în timp ce își legăna picioarele în aer.

Apoi a privit tavanul.

Și a spus:

— În albumul cu copertă maro trăiește mama mea.

V
LONDRA, DISPĂRUȚII ȘI O FOAIE UITATĂ

MARIA

„În albumul cu copertă maro trăiește mama mea.”

Opt cuvinte ca opt căsuțe ale jocului gâștelor. Căsuța în care tocmai căzuseră era Labirintul. Acolo ne aflam eu și Guille. Acele ceasului de pe masă indicau ora 18:50. „Nu mai am decât zece minute”, m-am gândit. „Ce pot să fac în zece minute?” În acel moment s-a auzit zdrăngănitul ușii de la intrare, urmat de tusea bine cunoscută a lui Manuel Antúnez. Guille și-a legănat picioarele încă o dată și a măturat desenele cu privirea. Am auzit cum tatăl lui se așeza pe scaunul din antreu cu un oftat și, de asemenea, un pix care cădea pe podea și o voce de bărbat care blestema încet. Nimic altceva.

— Măi să fie, am început, tatonând. Am avut impresia că mi-ai spus că mama ta locuiește în Dubai.

Guille a dat din cap aprobator și s-a uitat cu coada ochiului la ușă. Din antreu s-a auzit din nou o tuse.

— Și, de asemenea, că este stewardesă, am adăugat.

— Da.

Am zâmbit.

— Și, din ce mi-a spus domnișoara Sonia, am continuat, în principiu va lucra doar câteva luni acolo. Adică, s-ar putea să se întoarcă în curând.

Tăcere.

— În… februarie? am insistat.

N-a spus nimic.

— Guille…

A ridicat privirea și a zâmbit, deși nu a fost un zâmbet vesel.

— Păi… a început el.

Imediat a tăcut. Lumina delicată a lămpii i-a luminat ochii și el a tras adânc aer în piept înainte de a vorbi din nou:

— Când oamenii dispar, unde se duc? a întrebat foarte serios.

Am simțit ca și cum mi-ar fi izbucnit o mică scânteie de căldură în spatele ochilor și o înțepătură la tâmple.

— Depinde, am răspuns.

Imediat, înainte de a mă lăsa să vorbesc, a adăugat:

— Este ca atunci când mor sau este altfel?

Pe tabla imaginară a jocului gâștelor, Guille se întorcea la începutul partidei, și eu la fel. Unde voia să mă ducă?

— Uneori da, iar alteori nu, am zis încercând să câștig puțin timp.

De îndată ce am tăcut, el a vorbit din nou, de data asta coborând ceva mai mult vocea:

— Mama mea este în Dubai pentru că... pentru că este dispărută, a zis. Se spune asta tot timpul în albumul cu copertă maro, cu știri și fotografii din ziare. Dar poate se întâmplă la fel ca în cazul lui Mary Poppins, care, atunci când dispare, este pentru că se întoarce în cer ca să se odihnească puțin, adică nu moare, dar nici nu e prezentă, și de aceea se spune că este dispărută, nu?

Am înghițit în sec și am încercat să-mi mențin zâmbetul, în ciuda durerii de cap, care era deja mai mult decât o simplă înțepătură. Pe masă, ceasul indica ora 19:03 și afară a sunat un telefon mobil, urmat de scârțâitul scaunului pe parchet și de o lovitură surdă. Ceva a căzut pe podea și Manuel Antúnez blestema printre dinți.

— Fir-ar a dracului... a mormăit.

Eu și Guille ne-am privit. El s-a răsucit în scaun și s-a uitat la ceas. Apoi a spus:

— Și dumneavoastră veți pleca sau poate că nu?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. N-am răspuns imediat și el a înghițit în sec. Apoi a întrebat din nou, coborând puțin vocea:

— Oamenii mari pleacă întotdeauna, nu-i așa?

L-am privit în ochi și a trebuit să fac un efort ca să nu-mi feresc privirea.

— Într-o zi va trebui să plec, Guille.

A zâmbit, deși a fost mai mult o strâmbătură decât un zâmbet.

— Mie mi-ar plăcea să nu.

Atunci am zâmbit eu. Mi-a fost greu, dar am zâmbit.

— Bun, acum n-ar trebui să te îngrijoreze asta.

A strâmbat din gură și s-a scărpinat încet pe nas.

— Când este într-o zi? a zis.

Am șovăit din nou. Nu mi s-a părut oportun să-i povestesc că, aproape sigur, nu aveam să revin la școală după vacanța de Crăciun, pentru că se termina perioada în care trebuise să o înlocuiesc pe cealaltă consilieră. Nu mi s-a părut momentul potrivit, dar nici nu voiam să mint. Ceva îmi spunea că nu era o idee bună. Cu Guille, nu. În timp ce încercam să găsesc un

răspuns, am străbătut biroul cu privirea și, trecând pe la fereastră, am dat peste girueta din fier din mijlocul fântânii.

Am răsuflat ușurată.

— Voi pleca atunci când direcția vântului se va schimba, Guille, am zis. Când girueta se va întoarce spre nord.

El a făcut ochii cât cepele și și-a mușcat buza de jos.

— Da? a întrebat privind și el spre fereastră. Ca Mary…?

Am încuviințat.

— Ca Mary Poppins, da, am spus. Dar este un secret, între noi doi, bine?

Cu ochii încă larg deschiși, a încuviințat de mai multe ori foarte repede și apoi a ridicat din umeri.

— Da, da, da, a spus. Promit.

— Foarte bine.

S-a așternut tăcerea și, după câteva secunde, am auzit din nou o tuse ce provenea din antreu. Guille a lăsat încet umerii în jos. Lumina din privirea lui s-a stins.

— Mi se pare că trebuie să plec, a spus luând ghiozdanul de jos și închizând fermoarul.

Apoi s-a dat jos de pe scaun și a rămas în picioare, așteptând.

— N-am teme pentru joia viitoare? a întrebat.

Întrebarea m-a luat pe nepregătite, dar mi-a dat și o idee. „Fără alte desene”, m-am gândit.

— Da, i-am zis. Desigur.

— Aha!

A zâmbit.

M-am ridicat, am înconjurat încet masa și l-am ajutat să-și pună ghiozdanul pe spate. Apoi mi-am trecut mâna prin părul lui, ciufulindu-l.

— Pentru data viitoare vreau să scrii o compunere, am spus.

A deschis mai larg ochii și un zâmbet i-a luminat chipul.

— Uau! Ce super!

Și eu am zâmbit, ușurată.

— Mi-ar plăcea să-mi povestești despre călătoria pe care ai făcut-o la Londra cu mama și cu tatăl tău în vara asta, am zis.

El s-a oprit, a întors capul și a ridicat privirea spre mine.

— Și să-mi povestești, de asemenea, despre când ați fost să o vedeți cântând pe Mary Poppins. Și… ce mai vrei tu.

Guille m-a privit foarte serios timp de vreo două secunde. Apoi a ridicat din umeri și s-a uitat la mine iscoditor.

— Și ce s-a întâmplat după? a întrebat.

Am fost pe punctul de a-i spune că nu, dar ceva din ochii lui m-a oprit.

— Cum adică ce s-a întâmplat… după? l-am întrebat.

A început să meargă spre ieșire și m-am dus după el. Când am ajuns la ușă, s-a întors și a spus:

— Da. Ce s-a întâmplat după.

I-am ciufulit din nou părul.

— Desigur, am zis. De ce nu?

A apăsat pe clanță și a deschis ușa. De cealaltă parte, Manuel Antúnez stătea pe vine lângă scaunul din antreu, strângând niște hârtii împrăștiate în jurul picioarelor sale și care probabil că îi căzuseră din dosarul pe care-l avea în mână, împreună cu telefonul mobil. Văzându-ne, a ridicat repede privirea și s-a încruntat, ca și cum l-am fi prins cu mâța-n sac.

— Gata? l-a întrebat pe Guille.

Băiatul a răspuns că da și el a terminat de strâns foile, pe care le-a vârât repede în dosar. Apoi s-a ridicat gâfâind, i-a oferit mâna lui Guille și și-a dres glasul.

— Mergem?

— Da.

Tatăl și fiul și-au luat la revedere de la mine la ușă și, în timp ce-i priveam cum înconjurau fântâna și se îndepărtau spre gardul școlii, am răsuflat oarecum ușurată. În sfârșit, după mărturisirea lui Guille, simțeam că aveam ceva: Guille era, într-adevăr, un copil precoce, hipersensibil și cu o imaginație debordantă, care trăia absența mamei sale ca un abandonat. Durerea pe care o simțea era atât de mare, încât se refugiase în magia lui Mary Poppins – și în puterile ei – pentru a-i invoca întoarcerea. Faptul că uda cearșaful noaptea era foarte lămuritor. El spunea că era treaz și că făcea pipi ca să nu-l vadă suferind pe tatăl lui, dar nu era așa. Cel mai probabil era că uda cearșafurile în timp ce dormea și că desenul cu tatăl lui plângând în fața calculatorului era un vis de-al lui, care se tot repeta.

Din ușă, mi-am fixat privirea asupra spatelui zdravăn al tatălui lui Guille.

— Cred că a sosit momentul ca eu și dumneavoastră să vorbim despre Guille, domnule Antúnez, am murmurat în frigul după-amiezii.

De asemenea, mi-am notat mintal să mă duc s-o văd pe Sonia de îndată ce avea să revină la serviciu și să-i spun ce știam despre Nazia și despre ceea ce se întâmplase în familia ei. Poate că ea avea mai multe informații despre asta.

Am așteptat câteva secunde, bucurându-mă de briza ciudat de binefăcătoare care mătura frunzele din grădină, și apoi am intrat din nou în casă. Când mă pregăteam să închid ușa biroului meu, ceva mi-a atras atenția. Sub scaunul din antreu, între piciorul din spate și plintă, se ivea o pată albă. Era jumătate dintr-o foaie de caiet.

M-am apropiat de scaun și am luat foaia. Era mototolită și puțin pătată. Am intrat cu ea în birou, m-am așezat la masă și am netezit-o cu mâna. Nu conținea nimic important. O listă, cu lucruri de ținut minte, am presupus. Le-am citit cu voce joasă și nu mi-am putut reprima un zâmbet. Lucruri ale unui bărbat care trebuie să se organizeze singur, mai mult sau mai puțin.

Marți, 25 octombrie
1 – Repară clanța de la ușa salonului
2 – Mașină la service. Revizie rulmenți
3 – Tălpi pentru încălțămintea de rugbi!!!
4 – ~~Decongelează mazăre și pui~~
Mai bine lasagna
5 – Înscriere la INEM (marți)
6 – Supermarket (zahăr brun, balsam de rufe și ulei)

Lista mai conținea și alte câteva lucruri de ținut minte, dar am preferat să nu continui să citesc. Uitându-mă la dată, am decis că probabil lui Manuel Antúnez nu avea să-i mai folosească prea mult și m-am întors ca să o arunc în coșul de gunoi când, brusc, am rămas unde eram, aplecată deasupra coșului de gunoi, cu foaia în aer.

Am simțit ca și cum timpul s-ar fi oprit dintr-odată și o sudoare rece mi s-a prelins pe spate.

„Nu se poate”, m-am gândit în timp ce frigul continua să-mi urce pe gât până la cap. Am așteptat câteva clipe, fără să mă mișc. În birou nu se auzea decât tic-tacul ceasului, amestecat cu bătăile inimii mele. Câteva secunde mai târziu, m-am îndreptat de spate și am lăsat din nou foaia pe masă. Apoi am deschis

sertarul unde țineam dosarele cu cazurile pacienților la care lucram. L-am scos pe cel al lui Guille și l-am pus lângă foaie.

— Sper să mă înșel, m-am auzit spunând, rupând tăcerea din cameră. Te rog.

Am deschis dosarul și am răsfoit desenele până când am găsit copia xerox a scrisorii pe care Guille o primise de la mama lui. Am luat-o cu un nod în capul pieptului, am închis dosarul și am pus scrisoarea deasupra acestuia.

De îndată ce am văzut cele două foi laolaltă, n-am mai avut nicio îndoială: scrisul era același.

La fel și autorul.

GUILLE

(Compunere pentru domnișoara Maria)
TITLU: VACANȚA MEA LA LONDRA
ȘI CE S-A ÎNTÂMPLAT DUPĂ ACEEA

La mijlocul lui august, eu, mama și tata ne-am dus la Londra, care este capitala Angliei, pentru că se vorbește în engleză și mereu plouă și, de asemenea, pentru că acolo locuiește Mary Poppins când are de lucru. Eu nu zburasem niciodată cu avionul și, cum mama este stewardesă, cunoștea multă lume și m-au lăsat să stau cu pilotul, care avea o mustață roșie și râdea ca un pirat, pentru că era australian, care este ca un englez, dar de mai departe.

Tata era prost dispus și, poate, trist. Mama nu avea să se mai întoarcă acasă, pentru că se ducea să muncească în Dubai, și nu erau de acord niciodată: tata spunea nu și mama zicea da; tata că nu voia și mama că da; tot timpul a fost așa, din primăvară, de aceea mama avea atât de multe valize, iar noi doar o geantă sport foarte mică, pe care am pus-o în dulapul din tavanul avionului.

Când am ajuns la Londra, nu mai era soare și ploua puțin, dar a fost mai bine așa, pentru că nu era cald și mama a râs mult când tata a început să vorbească în engleză, iar doamna de la casa de bilete din gară nu-l înțelegea și a făcut din sprâncene precum clovnii. Atunci ne-am dus la hotel și peste tot erau covoare ca să nu se murdărească podeaua, până și în lift, iar tata a spus:

— Desigur, ia te uită ce de covoare la englezii ăștia! Au covoare până și pe pereți.

Bărbatul care locuia în lift, îmbrăcat în uniformă cu nasturi mari, a râs puțin, dar nu mult, pentru că era argentinian, ca domnul Emilio, și a zis:

— Știți cum sunt englezii, eh.

Și gata.

Apoi ne-am dus la Big Ben, care este același ceas mare cu ace care apare în Peter Pan când zboară noaptea, și la muzeul unde dorm mumiile antice și unde, de asemenea, se plimbă mulți japonezi, dar era atât de mare și existau atâtea lucruri, încât în cele din urmă mama a spus:

— Vreți să mâncăm la un restaurant vietnamez, copii?

Tata a spus: „Bine”, dar foarte serios, iar mama s-a uitat la mine și a făcut din umeri ca noi atunci când domnișoara Sonia întreabă ceva în clasă și nu știm ce să spunem, chiar dacă nu este vina noastră, pentru că încă nu ni s-a predat.

Atunci am luat-o pe o stradă foarte largă și apoi am cotit-o pe alta și am ajuns.

Tata mi-a povestit că vietnamezii sunt chinezi, dar mai educați, și care trăiesc mai fericiți pentru că gătesc mâncăruri picante, care-i ard pe limbă, ca să mănânce cu gura închisă. Mama râde mult tot timpul, iar eu la fel, dar tata aproape deloc. Cum el nu se pricepe deloc la folosit bețișoare, o bucată de pește i-a scăpat și a zburat la masa de alături, iar domnul vecin, care purta un turban portocaliu ca acela al lui Aladin și avea o barbă albă foarte lungă, a zis multe lucruri foarte repede, ca și cum ar fi fost supărat, și apoi a râs și el, deși acum nu-mi amintesc prea bine, căci, fiindcă urma să ne urcăm în roată și se făcea târziu, mi-era frică să nu închidă, pentru că mama mereu spune că englezii fac totul foarte repede ca să-și poată bea ceaiul acasă la cinci, împreună cu pisicile lor.

Din ziua aceea nu-mi amintesc decât roata cu multă lume, și atât.

A doua zi ne-am dus în parcul unde s-au cunoscut câinii din 101 dalmații, *mă rog, părinții dalmații, și am mâncat pește cu cartofi prăjiți la o tarabă de pe stradă, care mirosea ciudat. De asemenea, ne-am dus pe râu cu o barcă cu geamuri și, când am coborât, mama i-a spus tatei:*

— Trebuie să-l ducem pe Guille să bea ceaiul așa cum o fac englezii adevărați.

Atunci am luat autobuzul roșu cu două niveluri, ca acelea care apar în filme, dar de-adevăratelea, și am coborât în fața unor magazine mari, care erau precum magazinul El Corte Ingles, deși mai bogate, cu mașini din aur la intrare și un restaurant foarte mare cu chelnerițe blonde. Când ne-am terminat ceaiul, însoțit de câte o prăjiturică, tata a cerut nota de plată și domnișoara blondă i-a adus-o într-o cutiuță. Tata a deschis cutiuța și s-a înroșit foarte tare, ca atunci când se enervează uitându-

se la fotbal la televizor. Apoi a deschis gura și a făcut un O foarte mare. A spus, de asemenea, țipând puțin:

— Dar, mă rog... se poate și...?

Mama i-a pus mâna pe braț și a clătinat din cap.

— Lasă, Manu.

— Dar, dar... a zis tata.

Și atunci mama s-a uitat foarte serioasă la el și a spus foarte încet:

— Nu strica totul.

Apoi am mai făcut și alte lucruri și, de asemenea, am dormit la hotel, iar ziua următoare era ultima, pentru că era duminică, și, în sfârșit, ne-am dus să o vedem pe Mary Poppins!

Eu eram foarte emoționat și am făcut puțin pipi în timp ce așteptam la intrarea plină de lumini a teatrului, pe al cărei afiș mare erau Mary și Bert în scena cu căluții din carusel și, de asemenea, mulți copii, și mame, și tați, dar scris în engleză.

Atunci am intrat și, de îndată ce domnul indian cu ochelari ne-a însoțit la locurile noastre, s-a ridicat cortina și a început să răsune muzica. Apoi au ieșit Mary Poppins, și girueta, și umbrela de coțofană, și casa care se deschidea prin acoperiș, iar eu și mama am început să cântăm, ea în engleză, desigur, pentru că știam amândoi toate cântecele, atât de mult le repetaserăm acasă. Totul s-a petrecut atât de repede, încât, brusc, Mary Poppins a zburat legată de un cablu de pe scenă până în tavan și a plecat. Noi toți țopăiam, strigam și unii copii plângeau, alții râdeau mult, iar mama mă îmbrățișa foarte tare, pentru că ne părea rău că pleca.

După aceea ne-am dus să o vedem pe Mary Poppins în cabina ei plină de oglinzi. Când am intrat, mirosea foarte plăcut. M-a pupat de două ori și a spus lucruri în engleză, pe care mama le-a tradus, până când Mary m-a așezat pe fusta ei și a zis:

— Ah, eu adorez Spania, îmi place oamenii, și Torremolainos, și Benalmena, pentru că totul este mult vesel vara și oameni râde mereu foarte simpatic.

A tăcut și și-a aranjat puțin pălăria. A mai spus:

— Trebuie să fii bun cu părinții tăi, William, foarte bun. Ei te iubi întotdeauna, da?

I-am spus că da, iar ea mi-a ciufulit părul, și gata.

Totuși, nu, pentru că, atunci când ne pregăteam să plecăm, mi-a spus:

— Și nu uita niciodată: când ai problemă mare sau suferință, amintește de Mary Poppins, spune cuvântul magic foarte tare, pentru ca eu să aud bine, și totul, totul se schimbă mereu, da?

M-a privit prin oglindă și mi-a făcut cu ochiul și a cântat:

— Supercalifragilisticexpialidociouuuuus!

Am ieșit de la teatru foarte bucuros și cântând ținându-l pe tata de mână, dar imediat a venit partea proastă, pentru că se făcuse târziu și trebuia să ne grăbim ca să ajungem la aeroport. Ne întorceam cu un avion de noapte, deoarece, cum mama și tata nu sunt bogați, e logic. Mama ne-a însoțit la gară. Ea rămânea la Londra, pentru că a doua zi pleca în avionul ei mic să lucreze în Dubai, și, pe toată durata drumului cu metroul, tata nu a zis nimic, și nici mama, iar pe mine mă durea aici, ca o durere de burtă, dar diferită, până când am ajuns la gară și tata a spus:

— Asta nu este o idee bună, Amanda.

Mama m-a îmbrățișat foarte strâns, iar pe mine mă durea și mai tare aici, aproape ca și cum îmi venea să fac pipi, dar nu m-am scăpat deloc. Apoi ea s-a uitat la tata.

— Am vorbit de multe ori despre asta, Manu, a spus.

— Păi, mai vorbim de câte ori este nevoie, a zis tata ridicând puțin tonul vocii.

Și a mai spus și alt cuvânt, urât, care nu știu cum se scrie.

— Manu, a zis mama.

Tata a lovit cu piciorul într-un afiș de McDonald’s cu un clovn, care a căzut pe jos, și câțiva domni ne-au privit, iar unul a zis ceva în engleză. Atunci, în difuzoare s-a auzit ceva ce nu s-a înțeles, iar mama a lăsat capul și m-a îmbrățișat foarte, foarte strâns. Apoi a spus:

— Este trenul vostru.

Și gata. De restul nu-mi amintesc prea mult. Tata nu a mai zis nimic, nici în tren, nici în avion, și, chiar dacă eu

aveam un nod în gât, am adormit imediat, pentru că era foarte târziu, și apoi am ajuns acasă și, când ne-am trezit, deja era după aceea și, de asemenea, miezul zilei, iar tata a zis:

— Hai să mâncăm o pizza cu unchiul Jaime și cu unchiul Enrique la restaurantul domnului Emilio, vrei?

— Bine.

Când ne-am așezat la masa din restaurant, tatei i-a sunat telefonul. A zis:

— Alo?

Apoi n-a mai spus nimic, pentru că s-a ridicat, a ieșit afară și a început să se plimbe foarte repede prin fața ferestrei, privind în pământ și mișcând așa mâna tot timpul și ciufulindu-se ca și cum s-ar fi certat cu cineva. A dat și un picior într-o sticlă din plastic. Atunci, unchiul Jaime a ieșit și l-a luat de braț, dar la început tata nu voia și l-a împins înspre o mașină. Apoi unchiul Jaime l-a mai apucat o dată și au plecat amândoi, tata vorbind încă la telefon și strigând:

— Nu, nu, nu! Am spus că nu!

Atunci a sunat telefonul unchiului Enrique.

— Da? a zis.

A rămas tăcut mult timp, mișcând capul un pic în ambele direcții. Și apoi s-a uitat la mine și a spus, de asemenea, foarte încet:

— Mă ocup eu, stai liniștit. Da, desigur. Nu-ți face griji.

Și a închis.

— Ce zici dacă, după ce terminăm de mâncat, mergem la cinema să vedem ce film vrei tu? a spus.

— Și tata?

— A trebuit să plece din cauza unei probleme și mi-a spus să rămân cu tine.

— Ah!

Tata a fost plecat două zile. Când s-a întors, a trecut să mă ia de acasă de la unchiul Jaime și, timp de câteva săptămâni, uneori era sunat la telefonul mobil, iar el se închidea la el în cameră și striga lucruri pe care eu nu le înțelegeam.

Mi se pare că uneori și plângea, dar nu sunt sigur, pentru că nu l-am văzut.

Și asta e tot.

SFÂRȘIT

MARIA

Manuel Antúnez mă privea din cealaltă parte a mesei din biroul meu. Nu-și dăduse haina jos, deși șemineul era aprins și, de asemenea, funcționa căldura. De când se așezase, stătuse cu mâinile încrucișate.

— Vă ascult, a spus.

Nu mi-a plăcut tonul său. Mi s-a părut aproape provocator și la fel de defensiv cum fusese la telefon cu două zile în urmă, când îl sunasem pentru a stabili întâlnirea, iar el acceptase să vină să mă vadă cu o lipsă de chef mai mult decât evidentă. Am încercat să nu-i acord importanță.

— Mi-ar plăcea să vă vorbesc despre Guille, am început.

A arcuit o sprânceană și s-a scărpinat pe obraz, dar nu a spus nimic.

— În timpul ședințelor pe care le-am avut cu fiul dumneavoastră, am observat la el o anumită... indispoziție pe care, la început, n-o înțelegeam, pe care doar o intuiam și care, în sfârșit, a prins contur, am continuat.

Manuel Antúnez a lăsat capul într-o parte cu o expresie de nerăbdare.

— Ah! a fost tot ce a spus.

Am tras adânc aer în piept. Acel Manuel pe care-l aveam în fața mea era bărbatul cumpătat și rezervat care venea să-l ia pe Guille în fiecare joi, dar energia nu era aceeași. Ceva în el se schimbase.

— Cred că știu ce se întâmplă cu Guille, am zis în cele din urmă, privindu-l în ochi.

El a arcuit din nou o sprânceană.

— Credeți? a întrebat, sprijinindu-și coatele pe masă.

— Da.

Mi-a susținut privirea timp de câteva secunde. Apoi a negat clătinând din cap.

— Vă ascult, a spus pe un ton plictisit.

Am înghițit în sec înainte de a vorbi din nou.

— Lui Guille îi este atât de dor de mama lui, încât îi e teamă că nu se va mai întoarce.

Manuel Antúnez nu a clipit. Nici nu s-a mișcat.

— De aceea recurge la magie, domnule Antúnez. De aceea vrea să fie Mary Poppins: pentru a se asigura că ea... soția dumneavoastră se va întoarce.

A lăsat privirea în jos. Și a tușit.

— Domnule Antúnez, Guille nu trăiește bine această... despărțire, am zis. Cred că ar fi de mare ajutor dacă soția dumneavoastră ar putea să mențină un contact mai direct cu el.

A pufnit, după care a negat clătinând încet din cap de încă vreo două ori înainte de a vorbi iar:

— Asta nu se poate, a spus simplu.

— Da, știu că este greu cu orarele și chestiile astea, am zis, și o știe și Guille, dar poate că ar fi suficient chiar și numai un apel telefonic, am insistat. Dacă Guille ar putea sta de vorbă cu mama lui, să o simtă aproape... totul ar fi foarte diferit, credeți-mă. Are nevoie de o dovadă care să-i confirme că ea este aici pentru el. Adevărul e că nu cred că cer prea mult.

Și-a pironit asupra mea o privire rece, care mi-a provocat un fior slab.

— Nu cereți prea mult, ziceți? a întrebat cu o voce metalică.

Am încuviințat.

— Dumneavoastră nu știți nimic, a murmurat printre dinți. Nimeni nu știe nimic, a repetat privindu-mă în continuare. Ce ușor este să-ți spui părerea de acolo, stând comod în spatele unei mese, judecându-i pe oameni ca și cum oamenii ar avea nevoie ca dumneavoastră să le spuneți ce să facă. A clipit și a strâns din pumni cu putere. Ca și cum nu ne-ar fi de ajuns ceea ce avem.

— Domnule Antúnez, eu încerc doar...

— Dumneavoastră încercați doar să vă câștigați pâinea băgându-vă nasul în viețile celorlalți, a răcnit. La fel ca mulți alți oameni.

Dintr-odată, bărbatul cumpătat din urmă cu numai câteva clipe se transformase într-un animal rănit. Am încercat să înțeleg motivul în timp ce el mă privea în continuare cu furie din celălalt capăt al mesei, respirând greu și cu pumnii strânși.

— I-am spus deja domnișoarei Sonia că asta nu era o idee bună, a bombănit printre dinți, relaxându-și pumnii și lăsându-și privirea în jos. I-am spus și aveam dreptate.

Am inspirat adânc. Accesul de furie trecuse, dar tăcerea putea fi tăiată cu un cuțit. Am lăsat să treacă vreo câteva secunde și apoi am vorbit din nou:

— Domnule Antúnez, știu că pe dumneavoastră vă preocupă la fel de mult sau chiar mai mult decât pe noi fericirea fiului dumneavoastră.

A ridicat privirea și a strâmbat ironic din gură.

— Ah, da? a întrebat pe un ton de uimire prefăcută.

— Da. Și mai știu că încercați ca el să sufere cât mai puțin posibil din cauza acestei… despărțiri.

Și-a sprijinit coatele pe masă și și-a cufundat fața în palme.

— Ia te uită, a zis. Sunteți un foarte bun observator. Și a adăugat: Oricine ar spune să sunteți psiholog.

Am trecut cu vederea comentariul. Dacă am învățat ceva odată cu trecerea anilor, acel lucru este să nu iau în seamă reacțiile unui părinte îndurerat.

Am deschis sertarul, am luat dosarul care se afla deasupra celorlalte și am scos copia xerox a scrisorii și bucata de hârtie pe care o găsisem pe podeaua din antreu după ultima mea ședință cu Guille.

— Domnule Antúnez, știu că dumneavoastră scrieți scrisorile pe care Guille le primește de la mama lui.

S-a încruntat și spatele i s-a încordat.

— Nu vorbiți prostii, a răcnit. Asta-mi mai lipsea!

Am pus scrisoarea și hârtia pe masă și le-am împins spre el.

Manuel Antúnez s-a înclinat în față și, timp de câteva secunde, a privit cele două foi fără să spună nimic. Apoi și-a trecut încet mâna prin păr și a lăsat să-i scape un oftat.

— Ceea ce mi-ar plăcea să știu este de ce nu i le scrie mama lui, am zis cu blândețe.

A ridicat din umeri și și-a lăsat privirea în jos. Au urmat câteva secunde de tăcere.

— Nu poate, a spus.

A vorbit atât de încet, încât n-am fost sigură că l-am auzit.

— Nu poate?

— Nu.

— De ce?

Și-a plimbat privirea prin cameră: rafturile, fereastra, șemineul…

— Dumneavoastră n-ați înțelege.

— Încercați.

A făcut un semn de refuz. Apoi a închis ochii.

— Nu eu trebuie să înțeleg, am spus atunci. Ci Guille.

A deschis brusc ochii și a clipit, vizibil alarmat.

— Guille…?

Am negat clătinând din cap.

— Nu, el nu știe, stați liniștit, l-am întrerupt.

Totuși, în acel moment, o lumină mică s-a aprins în mintea mea în timp ce propria voce mă întreba: „Ești sigură, Maria? Ești sigură că Guille nu știe?” Mi-am amintit atunci de toate desenele pe care Guille mi le dăduse, de imaginile, de conversațiile noastre… și am șovăit. Dintr-odată, m-am îndoit și mi-a trecut prin minte că poate ceea ce Guille desena și povestea nu erau invenții ale sale, ci realitatea a ceea ce trăia.

Și m-am gândit că, poate, cel care inventa nu era Guille.

M-am uitat la bărbatul care stătea în fața mea și l-am văzut atât de desfigurat, ținându-și capul între palme, atât de… dat în vileag, încât ceva m-a împins să merg puțin mai departe. Aveam nevoie să știu. O dovadă. Ceva.

— Domnule Antúnez, am început cu blândețe, mi-ați putea spune dacă Guille uda patul înainte ca soția dumneavoastră să plece?

A întârziat o clipă înainte să ridice fruntea. Când a făcut-o, își recăpătase privirea aprinsă și gura strânsă, deși de data asta nu exista furie, doar lipsă de încredere și plictiseală.

— Să ude… patul? Guille? A plesnit din limbă și a lovit podeaua cu piciorul. Dar pot să știu despre ce naiba vorbiți? a întrebat fulgerându-mă din ochi.

„Doamne”, m-am gândit. „Nu știe nimic.” Și am simțit imediat o sudoare rece care-mi cobora pe spate, udându-mă toată. „Guille a spus adevărul”, m-am gândit în continuare. „Guille nu minte.”

Și, aproape fără să vreau, am spus:

— Domnule Antúnez, aș vrea să vă pun o întrebare.

El a clipit, dar n-a zis nimic. De la masa mea, tic-tacul ceasului a marcat secundele tensionate de așteptare, în tăcerea din birou, până când, văzând că el nu răspundea, m-am hotărât să vorbesc:

— Ați spune că dumneavoastră și soția dumneavoastră treceți printr-un moment… emoțional complicat? Înainte să aibă timp să reacționeze, am adăugat: Cu alte cuvinte, despărțirea dintre dumneavoastră și soție este doar din motive de serviciu sau este ceva… definitiv?

O umbră a acoperit privirea lui Manuel Antúnez. A fost o umbră neagră, ca un nor mare de furtună. Mi s-a părut că văd cum îi zvâcnește o venă la tâmplă și am văzut, de asemenea, că își sprijinea palmele pe masă, îndoind brațele.

Mi-a fost teamă. A fost doar o clipă, însă a fost de ajuns ca să mă las pe spate în scaun, îndepărtându-mă câțiva centimetri de el.

Mi-a fost frică, da, dar trebuia să știu.

Am insistat.

— Vă trece prin minte vreun motiv pentru care Guille ar putea să creadă că mama lui este… – am tras adânc aer în piept înainte de a-mi termina întrebarea – dispărută?

VI
ADEVĂRUL NAZIEI, ULTIMELE DOUĂ DESENE ȘI NIȘTE NORI DE FURTUNĂ

MARIA

Mai este mai puțin de o zi până la încheierea trimestrului și totul a trecut atât de repede, încât mi se pare ireal că de-abia în urmă cu doar câteva săptămâni Guille a venit să mă vadă pentru prima oară. Dar așa este timpul când manevrează sentimentele: capricios, imprevizibil, uneori un tovarăș bun, iar alteori, cel mai aprig dușman.

Deși au trecut cincisprezece zile de la întâlnirea mea cu Manuel Antúnez, încă-mi amintesc detaliile întrevederii de parcă tocmai le-aș fi trăit: dinții lui strânși ca ai unui animal când s-a ridicat de pe scaun și, sprijinindu-se de masa din biroul meu, s-a aplecat amenințător în față ca să-mi audă ultima întrebare. O venă îi zvâcnea într-o parte a gâtului, groasă și albastră, și devenise atât de roșu, încât aproape că m-am temut pentru el.

A rămas așa câteva secunde, care mie mi s-au părut ani, respirând cu greu pe gura întredeschisă, iar apoi, foarte încet, s-a ridicat din nou în picioare. Apoi s-a întors cu spatele, a înconjurat scaunul și, fără să spună niciun cuvânt, s-a dus spre ușă. Când a deschis-o și era pe punctul de a ieși, a spus, stând tot cu spatele:

— Începând de acum ședințele cu Guille s-au terminat.

Doar atât. Apoi a ieșit și, înainte de a închide ușa, l-am auzit bombănind printre dinți:

— Gata cu prostiile astea!

După câteva secunde s-au auzit o ușă trântindu-se și niște pași care se îndepărtau pe pavajul de pe alee.

De atunci ședințele cu Guille au încetat, dar el a continuat să vină în fiecare după-amiază la căsuță pentru a repeta. N-am comentat nimic despre întrevederea mea cu tatăl lui. Guille sosește, salută timid și se duce direct în cămăruța care se află în capătul antreului. Uneori, dacă atunci când pleacă vede ușa mea deschisă, își vâră capul ca să-și ia rămas-bun.

— La revedere, domnișoară Maria, spune dând din mână, cu ghiozdanul pe umăr.

Apoi pleacă, închizând încet ușa de la intrare.

Totuși, în ultimele zile ceva s-a schimbat: înainte de a-și lua rămas-bun, Guille rămâne nemișcat câteva secunde în ușă, fără să vorbească, de parcă ar vrea să-mi spună ceva, dar n-ar ști cum sau n-ar îndrăzni. La fel s-a întâmplat și în această după-

amiază, deși, spre deosebire de alte zile, nu s-a mișcat. Văzând că mă uitam la el, mi-a zâmbit. Era un zâmbet îngrijorat.

— Voiai ceva? l-am întrebat scoțându-mi ochelarii.

N-a răspuns imediat. A oftat și a clipit de câteva ori.

— Pot să vă rog ceva, domnișoară? a spus scărpinându-se pe nas.

— Desigur.

— Dumneavoastră… a început șovăind, ați putea să veniți să mă vedeți mâine la serbare?

Sinceritatea lui m-a făcut să zâmbesc.

— Ți-ar plăcea să vin?

— Da, da, da.

— Foarte bine. Atunci o să vin.

I s-a luminat chipul și a zâmbit din nou. A coborât imediat privirea.

— Păi… cum Nazia nu va putea veni și nici tata…

Am încercat să-mi ascund uimirea și mi-am păstrat zâmbetul.

— Ah! Așadar, tatăl tău nu va veni la serbare? l-am întrebat încercând ca tonul vocii să nu mă dea de gol.

— Nu.

Am închis dosarul la care lucram și mi-am încrucișat brațele.

— Și ți-a zis de ce?

Guille și-a dat jos ghiozdanul de pe umăr și l-a lăsat pe podea, lângă picioarele sale. Apoi a ridicat puțin din umeri și a înclinat capul într-o parte.

— Da. A spus: păi-pentru-că-nu-și-gata.

Imediat și-a lăsat din nou privirea în jos.

— Bine, i-am spus, poate-și schimbă părerea. Știi și tu cum sunt oamenii mari.

M-a privit cu un zâmbet trist.

— Da.

A rămas în picioare acolo, lângă ușă, fără să mai spună și altceva, ca și cum ar fi așteptat ceva.

— Mai e ceva, Guille?

— Da.

— Te ascult.

— Păi… cum n-am mai venit joia la dumneavoastră și mâine începe vacanța, v-am adus două desene, a spus aplecându-se deasupra ghiozdanului.

Înainte ca eu să pot spune ceva, a deschis fermoarul și a scos două foi puțin mototolite. Apoi s-a ridicat și mi le-a întins fără să se miște.

Am vrut să-i spun că nu pot să accept desenele, pentru că nu mai sunt consiliera lui, dar n-am putut. De când Manuel Antúnez a pus capăt ședințelor, m-am gândit întruna la cazul lui Guille și la toate chestiunile care rămân în continuare nerezolvate. În aceste zile am revizuit dosarul lui, notițele mele, imaginile și frânturile conversațiilor noastre... și, de asemenea, l-am urmărit cum repeta, fără ca el să-și dea seama. În unele după-amiezi m-am apropiat de ușa camerei din capătul holului și l-am privit preț de câteva minute în timp ce el cânta și dansa „Supercalifragilisticexpialidocious”, ca și cum viața lui ar fi depins de asta, cu zâmbetul lui veșnic, costumul ciudat – pălăria cu floarea artificială, fusta lungă, ghetele cu ciucuri și umbrela imaginară – și cu ochii închiși. Și, în timp ce mă uitam la el, auzeam ecoul cuvintelor Soniei strecurându-se printre frazele muzicale: „Cred că Guille pe care-l vedem este piesa unui puzzle și că în spatele acelei fericiri există un... mister. Un puț din care probabil că ne cere să-l scoatem”.

Am vrut să-i spun că nu, că nu mai pot să fac nimic cu desenele lui, dar n-am fost în stare și, cum stăteam la masă, i-am întins mâna.

— Vino, așază-te, i-am spus. Apoi mi-am privit ceasul. Dar n-am decât câteva minute. Aștept pe cineva care urmează să sosească.

— Bine.

Mi-a dat cele două foi și s-a așezat în fața mea, pe marginea scaunului, în celălalt capăt al mesei, legănându-și picioarele în aer în timp ce eu îmi puneam din nou ochelarii. Când am ridicat privirea, l-am văzut punându-și mâinile sub coapse și plimbându-și ochii prin cameră. Apoi m-am uitat la primul desen.

Ceea ce am văzut m-a lăsat complet nedumerită, până într-atât încât Guille trebuie să fi remarcat asta din expresia feței mele, pentru că imediat a spus:

— Acesta este cel de după.

M-am uitat la el.

— Cel de după?

— Cel de după serbare.

M-am uitat la desen, dar n-am reușit să înțeleg. Guille a zâmbit.

— Este ceea ce se va întâmpla după ce-mi voi termina numărul de la serbarea de Crăciun și cuvântul magic va funcționa, ca să nu fie prea târziu, și atunci totul se va rezolva.

Am aruncat o privire rapidă asupra desenului, într-adevăr, ocupând partea de jos a foii, cuvântul SUPERCALIFRAGILISTICEXPIALIDOCIOUS traversa cu roșu pagina dintr-un capăt în altul, ca o ștampilă enormă pe un pachet urgent.

Înainte să pot examina cu mai multă atenție desenul, Guille a vorbit din nou:

— Celălalt nu, a spus cu un zâmbet ciudat.

Am clipit, încercând să-l urmăresc. N-a fost nevoie să întreb. El însuși a oferit explicația.

— Celălalt desen este acum, a zis.

Am luat desenul și l-am apropiat de lumina lămpii. Brusc, am simțit un fior care mi s-a răspândit încet prin piept, ca o rețea de tentacule.

— Dar, Guille… m-am auzit spunând cu voce joasă. Asta este…

În acel moment, o siluetă a trecut prin fața ferestrei și niște pași au scrâșnit pe pavajul de pe aleea care înconjura casa, în direcția ușii. Eu și Guille ne-am privit și el a dat din cap.

— Da, a spus. Este o sirenă.

Pașii s-au oprit și afară s-a așternut tăcerea. Apoi s-a auzit soneria. Am apăsat pe butonul pe care-l am lângă masă și s-a auzit clicul ușii care se deschidea. Guille s-a întors să privească în spate și imediat s-a dat jos de pe scaun.

— Cred că trebuie să plec, nu-i așa? a zis luând ghiozdanul de pe podea și întorcându-se cu spatele, fără să am timp să-i răspund.

În timp ce el se îndepărta încet spre ușă, am coborât privirea și mi-am plimbat-o peste cele două desene, care erau în continuare pe masă, în fața mea.

— Guille, am spus aproape fără să gândesc.

El s-a oprit și a întors capul.

— Da?

— Așteaptă.

S-a întors cu tot corpul și a rămas unde se afla, puțin încovoiat și cu ghiozdanul atârnându-i în mână, ca un omuleț obosit.

— Înainte să pleci, aș vrea să te rog ceva, i-am spus.

GUILLE

— Nu e nevoie să fie prea lungi, a spus domnișoara Maria înainte de a închide ușa. Îmi este de ajuns un paragraf pentru fiecare desen.

Nazia spune mereu că oamenii mari sunt ciudați, pentru că uneori spun lucruri care nu se înțeleg, iar altele par că se înțeleg, dar apoi nu e așa, ca atunci când domnișoara spune că trebuie să învățăm mult și, de asemenea, zice „dar nu foarte mult”, și nu ne lămurește nimeni, deși nimeni nu se plânge sau ceva. Mi-am amintit asta pentru că domnișoara Maria mai întâi mi-a zis că pot să plec și apoi m-a întrebat dacă pot să mai rămân puțin, pentru că voia să scriu pe o foaie ce reprezentau cele două desene pe care i le-am adus.

Eu n-am înțeles foarte bine de ce voia să-i povestesc ce reprezintă desenele, din moment ce desenele sunt pentru ea, dar poate că nu vede bine și are nevoie de alți ochelari, deși nu știe.

— Acum se termină recreația și am ora de gimnastică, i-am spus.

— Nu-ți face griji pentru asta, a zis ciufulindu-mă puțin. Când o să mă așez, sun la secretariat ca să se știe că ești cu mine.

Atunci m-a însoțit aici, în camera din capătul holului unde repet pentru serbare, și mi-a dat o foaie și un pix verde. De fapt, o cariocă.

— După ce termini, poți să lași totul pe masă. O să trec să le iau de îndată ce o să plece persoana care a venit în vizită.

— Bine.

Și a plecat.

Cum nu știam cu care să încep, am luat desenul cu ceea ce avea să se întâmple după serbare, după ce cuvântul magic avea să funcționeze. L-am pus lângă foaia liniată și am scris cu pixul verde:

COMPUNERE PENTRU PRIMUL DESEN AL LUI GUILLE PENTRU DOMNIȘOARA MARIA

Apoi am privit puțin desenul, ca să-mi amintesc bine.

Păi, ceea ce se va întâmpla este că, atunci când voi cânta la serbare, Mary Poppins va auzi cuvântul magic de multe ori, pentru că în cântec se repetă tot timpul, deși este cam greu pentru că, dat fiind că și dansez, obosesc și nu mi se mai aude vocea. Atunci voi fi ajuns la timp, chiar dacă puțin cam pe ultima sută de metri, pentru ca lucrurile să se schimbe, dar nu contează, și astfel Nazia nu va trebui să plece pedepsită cu familia ei în Pakistan ca să-l cunoască pe bărbatul gras și urât cu mustață, care va fi soțul ei, deși este atât de bătrân, căci, fiind vărul ei și fiind și bogat, Rafiq are deja totul pregătit, sau poate pleacă toți, mai puțin Nazia, și cum tata se simte așa de singur și plânge atât de mult, poate că o adoptă. Da, cred că este cel mai bine: tata o va adopta și vom fi din nou trei, ca înainte, și vom mânca struguri acasă uitându-ne la televizor și poate că Nazia își poate da puțin jos vălul, nu știu, vom vedea.

Când am terminat compunerea pentru primul desen, am luat o altă foaie liniată și am pus-o lângă celălalt desen, ca să nu uit nimic.

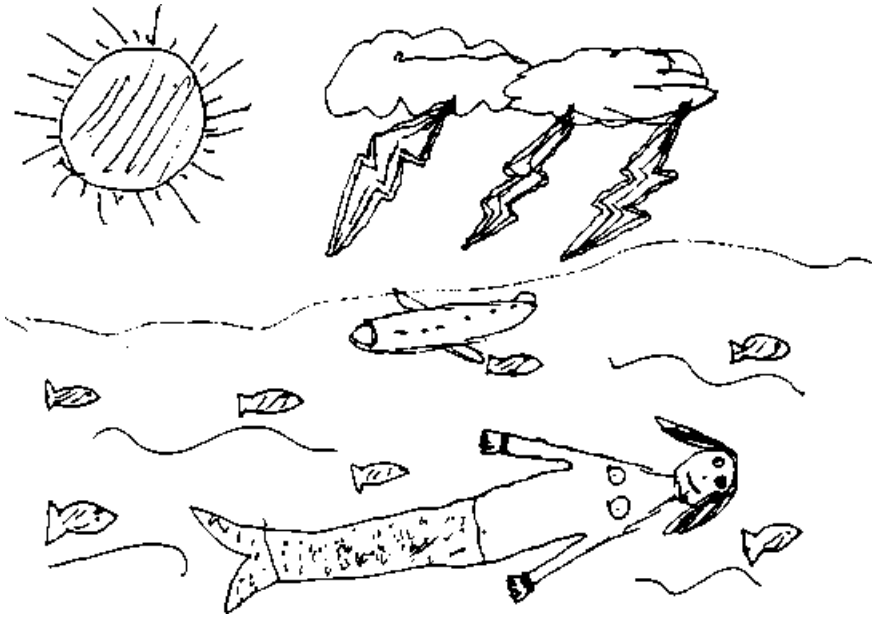

COMPUNERE PENTRU AL DOILEA DESEN AL LUI GUILLE PENTRU DOMNIȘOARA MARIA

În desenul ăsta este mama când a plecat și atunci a rămas să locuiască în cufărul comorii tatei, deasupra dulapului, pentru că s-a transformat în sirenă, care este un fel de pește-femeie, deși eu nu spun niciodată asta, deoarece cred că nu știe nimeni, altfel n-ar apărea că este dispărută în ziarele pe care tata le ține în albumul cu copertă maro. Eu cred că, dat fiind că în Dubai există o mare foarte albastră și sunt sirene, mama se scufundă cu peștii și înoată tot timpul, ca atunci când ne duceam în Mallorca și ieșeam în larg cu salteaua galbenă și ea zicea: „Acum o să cobor puțin să cercetez” și se cufunda în apă și întârzia o vreme până se întorcea. Și sigur că... mă rog, nu mai știu ce să mai zic. Ah, da, sunt sigur că Mary Poppins se duce să o vadă uneori și chiar dansează împreună cu racii, și caracatițele, și cu melcii care, când sufli în cochilia lor, răsună ca semnalele vapoarelor, și poate i se întâmplă ca lui Ariel, despre care nimeni nu știa unde era și, în cele din urmă, se dovedește că fugise ca să se îndrăgostească de prințul brunet care seamănă cu tata, și gata.

Și bine.

Când am terminat, am verificat compunerile, în caz că era vreo greșeală, ca la dictările de la ora de spaniolă, și le-am lăsat pe masă împreună cu desenele, înainte să plec. Apoi mi-am luat ghiozdanul și am ieșit pe hol și, trecând prin fața biroului domnișoarei Maria, am văzut că avea ușa puțin deschisă și am băgat capul ca să-mi iau la revedere, dar ea stătea jos și vorbea la telefon și nu mai era nimeni, așa că n-am știut ce să fac și n-am făcut nimic.

— Trebuie să te văd, Sonia, spunea. Și apoi: Sper că te simți mai bine. Da, da. Desigur. Da, vreau să-ți vorbesc despre Guille și, de asemenea, despre Nazia.

Apoi a trecut foarte puțin timp fără să spună nimic, până când a început să-și noteze ceva în agendă și:

— Nu, presupun că pot să aștept până mâine, da. Și prefer să nu vorbesc la telefon.

Altă tăcere.

— Da. Perfect. Mâine la prima oră, în biroul tău.

Mi s-a părut că urma să închidă, pentru că în filme, când cineva spune asta, înseamnă că nu va mai zice nimic, așa că, fiindcă spusese că nu era nevoie să intru să-mi iau la revedere, am trecut tiptil prin fața ușii și am ieșit în grădină, și în acel moment a sunat clopoțelul pentru ultima oră și am luat-o la fugă ca să nu întârzii la oră, și gata.

— Ce-ai zis?

Sonia a ridicat privirea din raport și a strâns din dinți. Tensiune, în vocea ei era tensiune și, de asemenea, în mâinile ei, pe care le-a strâns deasupra raportului de pe masă.

— La început am crezut că era o invenție de-a lui Guille și nu i-am dat importanță, dar apoi, când a menționat din nou asta, m-am gândit că poate ar trebui să-ți spun. Au trecut vreo două săptămâni de atunci. Exact când te-ai îmbolnăvit și adevărul e că am preferat să aștept să te întorci ca să vorbesc cu tine despre asta, am spus.

În timp ce eu vorbeam, ea continua să citească din raportul meu ceea ce-mi povestise Guille despre cele petrecute cu Nazia în partea din spate a supermarketului, despre conversația pe care o avuseseră în clasă, despre post-it-urile și despre faptul că-l menționase pe Ahmed, vărul ei, și despre presupusa călătorie în Pakistan pusă la cale de Rafiq ca să o căsătorească cu acel bărbat.

A încetat să mai citească preț de o secundă și m-a privit foarte serioasă în timp ce scotea post-it-urile galbene din plic.

— Poate că ar fi trebuit să mă suni, a spus cu o expresie îngrijorată. S-ar putea să fie doar chestii de copii și să nu aibă prea mare importanță, dar…

A strâmbat din buze și apoi a negat clătinând încet din cap.

„Are dreptate”, m-am gândit, supărată pe mine însămi că fusesem prinsă pe picior greșit. După o noapte în care dormisem foarte puțin, gândindu-mă întruna la întâlnirea mea cu Guille din ziua precedentă, și la cele două desene, și la compunerile pe care mi le-a lăsat după ce a plecat, întrevederea mea cu Sonia nu putuse să înceapă mai prost. Ziua a fost întunecată încă din zori, cu un cer presărat cu nori negri, precum aceia dintr-o dimineață de sfârșit de vară, când pe seară căldura se transformă în furtună. De îndată ce am ajuns la școală, m-am simțit ametită și stângace în timp ce încercam să-i fac un rezumat Soniei despre cum fuseseră ultimele trei săptămâni de terapie cu Guille. Și adevărul e că nici ea nu părea cu mult mai relaxată. În plus, din cauza gripei era palidă și avea cearcăne. Am făcut cafea și imediat ne-am concentrat asupra a ceea ce ne interesa.

— Sinceră să fiu, am fost așa de absorbită de cazul lui Guille, încât n-am dat prea multă atenție episodului cu Nazia, am spus încercând să mă scuz.

Ea nu m-a privit. A continuat să citească, dând repede paginile raportului și oprindu-se din când în când.

— Crezi că…? am început să întreb.

— Nu contează prea mult ce cred eu, m-a întrerupt ridicând capul.

Apoi a părut că și-a dat seama de tonul ei tăios și a zâmbit, îndulcind puțin efectul.

— Ceea ce mă îngrijorează este că, din ceea ce citesc aici, nu există nicio contradicție în ceea ce a povestit Guille despre Nazia. Nici măcar una. Este o narațiune foarte…

— Liniară? am spus.

— Da, liniară, a încuviințat. Sau, cu alte cuvinte, nu mi se pare că este rodul imaginației unui copil, Maria. Cel puțin, în ceea ce o privește pe Nazia. A coborât din nou privirea spre paginile raportului. Ar trebui să începem prin a vedea dacă Nazia a continuat să vină la ore în mod regulat, a spus întorcându-se spre ecranul calculatorului.

Și-a introdus parola și a deschis programul de asistență al școlii. Apoi a intrat la clasa a patra și a apăsat pe fereastra cu prezența la ore.

— La naiba, a bombănit printre dinți o secundă mai târziu, scărpinându-se în cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Nazia n-a mai venit de patru zile. Și toate absențele sunt nemotivate.

Și-a apropiat fața de ecran pentru a citi textul de la „Observații”, care a apărut pe un fundal portocaliu.

— Luni a fost ultima zi în care a venit. De la secretariat i-au sunat pe părinții ei, dar nu au răspuns. N-au răspuns nici la SMS-urile de notificare automată.

Am simțit cum un val de căldură îmi inundă chipul și am fost pe punctul de a spune că poate era o simplă coincidență, deși, dintr-odată, toate piesele puzzle-ului pe care Guille mi l-a dat despre Nazia s-au potrivit. „Nu se poate”, m-am gândit închizând ochii pentru o clipă. Când i-am deschis, Sonia avea telefonul lipit de ureche și tasta cu pixul un număr din memorie. A așteptat câteva secunde și a oftat plictisită.

— Carmen, sunt Sonia, a zis. Trebuie să vorbesc cu tine. Sună-mă de îndată ce auzi acest mesaj, la școală sau pe mobilul meu. Este foarte urgent.

N-a fost nevoie să întreb. Carmen este asistenta socială care lucrează cu unele familii de la școală și care face legătura între școală și Departamentul de Educație. Este o femeie foarte capabilă, rece și obișnuită să controleze cu fermitate situațiile dificile și uneori extreme. În tot trimestrul nu ne-am întâlnit decât de două ori și niciodată n-am văzut-o zâmbind când nu era cazul.

Sonia a închis telefonul și s-a întors să mă privească.

— Nu cred că va întârzia să sune, a zis. Apoi mi-a zâmbit ușor. Între timp, voiai să-mi vorbești despre Guille?

— Da.

A aranjat hârtiile raportului, le-a pus din nou în dosar și mi le-a înapoiat.

— Te ascult.

M-am uitat pe fereastră înainte de a vorbi. Cerul era mai întunecat și lumina care intra în birou era atât de slabă, încât fără becuri ar fi fost imposibil să vezi ceva. Mi s-a părut că am auzit un tunet în depărtare, deși Sonia n-a dat semne să fi auzit ceva. M-am așezat la masă și am lăsat dosarul deoparte.

— Aveai dreptate, am zis. Există un vârf al aisbergului și restul este dedesubt. Este ca și cum Guille ar fi paznicul unui castel în care există lucruri pe care el trebuie să le ascundă, dar pe care, pe de altă parte, simte nevoia să le împărtășească, pentru că sarcina este prea grea pentru el. Sau ca și cum…

În acel moment s-a auzit telefonul din birou și Sonia a răspuns după primul apel, lăsându-mă cu vorba neterminată.

— Bună, Carmen, a spus. Da, este vorba de Nazia, fata cea nouă din clasa a patra. Da.

După câteva secunde de tăcere, a vorbit din nou:

— Nu, nu, pot să aștept.

Din nou tăcere.

— Poate că mă înșel, dar cred că trebuie să acționăm de urgență.

Tăcere.

— Da, chiar acum dacă poți. Trec să te iau și pe drum te pun la curent. Desigur.

Altă secundă de tăcere.

— Îți dau un bip, nu-ți face griji. Da, în zece minute sunt acolo.

De îndată ce a încheiat convorbirea, s-a ridicat și și-a luat geanta de pe spătarul scaunului.

— Trebuie să plec, îmi pare rău, a spus punându-și telefonul mobil în buzunarul hainei.

— Dacă vrei, te însoțesc și-ți povestesc pe drum, i-am zis.

Ea era aproape de ușă. S-a întors și mi-a spus, cu o grimasă de nerăbdare:

— Dacă nu te superi, aș prefera să rămâi și să o ajuți pe Clara cu ultimele detalii pentru serbare. Din ce mi-a zis ieri, totul este gata, dar nu știu dacă o să mă întorc la timp și cu siguranță nu va putea să le facă singură pe toate.

— Desigur.

— În ceea ce-l privește pe Guille… a zis uitându-se cu coada ochiului la ceasul ei. Mai bine vorbim când mă întorc, ce zici?

Am șovăit și ea a înclinat puțin capul înainte de a zâmbi și de a se întoarce spre ușă.

— În plus, am încredere în tine, Maria, am auzit-o spunând în timp ce ieșea pe coridor. Sigur nu te înșeli.

Zgomotul ușii închizându-se a răsunat în tăcerea mormântală care, la acele ore ale dimineții, umplea școala, iar de afară s-a simțit cutremurul surd al altui tunet, de data asta mai aproape. M-am așezat pe scaunul Soniei și am deschis dosarul. Ceasul de la calculator indica ora zece și, pentru o clipă, m-am mirat că încă nu sosise nimeni, dar mi-am amintit imediat că azi, fiind ultima zi de școală, instituția se deschide la ora unsprezece și jumătate și se închide la unu și jumătate, după serbarea elevilor de clasa a patra.

Am auzit imediat o mașină care pornea și care demara cu un zgomot scurt. După aceea s-a așternut din nou tăcerea.

Și stând acolo, învăluită în mirosul de cafea din biroul Soniei, m-a cuprins un val de tristețe profundă, pentru că mi-am amintit de prima dată când l-am văzut venind pe Guille la căsuța din grădină, cu ochii aceia de copil adult și acel zâmbet atât de pur și de ingenuu. L-am revăzut stând în picioare la ușă, fiindu-i teamă să intre în birou, dar cu mâna lui într-a mea, și mi s-a pus un nod în gât, fiindcă, pentru prima oară în mulți ani, am simțit că dădusem greș și că nu mai era timp de nimic.

Am închis ochii și mi-am masat tâmplele în timp ce rememoram imagini, frânturi de conversații și mici anecdote din

ședințele săptămânale cu Guille, într-o ultimă încercare de a găsi ceva, acea cheie care nu apăruse până atunci și care trebuia să existe undeva, într-un ungher al poveștii noastre.

— Cheia cufărului comorii, am spus în șoaptă, fără să deschid ochii.

Apoi am căutat în memorie timp de câteva minute, până când de afară s-a auzit trosnetul surd al unui tunet, ce a făcut să se cutremure ochiurile ferestrelor.

Speriată, m-am întors să privesc cerul cenușiu al dimineții. Aroma cafelei venea spre mine acum mai intensă de la măsuța din colț și, pe neașteptate, am văzut un avion care brăzda cerul, alunecând sub nori ca un pește dedesubtul unei mări învolburate. Un fulger a luminat cerul la scurtă distanță de avion, urmat de un nou tunet, care a făcut să vibreze încă o dată geamurile.

Și în acel moment, văzând strălucirea fulgerului, am simțit o lovitură în piept care m-a făcut să-mi îndoi spatele pentru o clipă și mi-a tăiat respirația.

— Desigur, m-am auzit șoptind. Desigur! Cum de n-am văzut asta până acum?

Cu inima cât un purice, am deschis dosarul lui Guille și am răsfoit repede foile scrise, fișele cu observații, notițele și desenele, până când am ajuns la ultima pagină.

Scoțând-o din dosar, mi-a tremurat puțin mâna și, înainte să o desfac, am sorbit puțin din cafea și am tras adânc aer în piept. Apoi, în timp ce un nou fulger ilumina cerul întunecat, am desfăcut foaia cu ultimul desen al lui Guille.

Atunci s-a făcut lumină.

GUILLE

Azi m-am trezit mai târziu pentru că școala se deschide la unsprezece și jumătate, fiindcă avem serbare, așa că am putut să dorm mai mult în timp ce deșteptătorul cu Mary Poppins făcea tic-tac pe noptieră, lângă fotografia mamei, dar fără să sune. Apoi am scos cearșaful din mașina de spălat și l-am băgat în mașina de uscat rufe. Ieri, tata a stat din nou până foarte târziu în fața calculatorului și, cum nu se ducea la culcare, în cele din urmă n-am mai putut să mă țin și am făcut pipi, iar în timp ce se usca cearșaful, am pregătit Cola Cao și pâinea prăjită cu marmeladă roșie, din aceea care-i place mamei.

După ce m-am spălat pe față și pe dinți, m-am îmbrăcat și am scos cearșaful din mașina de uscat rufe, l-am împăturit și l-am lăsat în dulap, astfel ca tata să nu-l observe, și apoi, văzând pe fereastra de la bucătărie că cerul era plin de nori mari, ca de ploaie, mi-am pus hanoracul cu glugă. Am luat și geanta de gimnastică, la fel cu a tatei, unde am costumul pentru a mă deghiza în Mary Poppins, și am ieșit fără să fac prea mult zgomot, sau poate numai puțin.

De când locuim aici îmi place să cobor pe scări, pentru că sunt din marmură, ca acelea ale castelelor, și, în plus, într-o bună zi va trebui să învăț să cobor alunecând pe balustradă, ca Mary Poppins, ca să-mi ia mai puțin, pentru că, fiind multe de făcut, voi fi mai rapid decât liftul, care se blochează de multe ori, deoarece nu este magic. Dar când am ieșit pe casa scării, m-am întâlnit cu doamna Yudmila, care este vecina noastră ciudată, cred că este actriță, dar din România, ca Dracula, și vorbește cu o voce ca a spionilor din filmele alb-negru: „Bunăș ziuaș, Guillerrrmo, ce mai faciș azi? Eu bine, mulțuuumesc, crești întruna, așa-i? Ești deja un bărbățelș”, iar mie îmi este cam frică de ea, cu părul ei foarte blond, sprâncenele negre ca de cărbune și dintele de aur care dansează puțin, dar asta e. Doamna Yudmila aștepta cu ușa deschisă și a zis: „Coboriii, Guillerrrmo?” și am coborât împreună până la căsuța portarului, în timp ce ea se machia în oglindă și și-a dat chiar și cu parfum, care s-ar putea să fi fost scump, pentru că mirosea ca acela pe care tata-l pune în priza din birou, ca să nu se simtă că fumează multe țigări.

Apoi, când am deschis ușa care dă în stradă și m-am întors ca să mă duc să iau autobuzul din stație, a fost ca în filme: în fața

ușii supermarketului erau două mașini de poliție cu sirenele albastre învârtindu-se și o grămadă de lume dincolo de niște benzi albe, ca atunci când în curtea institutului de lângă școală cei de la liceu se lipesc de gard și cineva strigă: „Bătaie, bătaie!” și alergăm cu toții ca să vedem cine este și stăm și ne uităm o vreme, până când vine vreo domnișoară sau directoarea și totul se termină, pentru că la liceu nu ți se dă voie.

M-am apropiat de mulțime și era un spațiu între trei domni în vârstă cu șepci cu pătrățele, din aceia care nu mai muncesc pentru că tata spune că „au trudit mult la viața lor și merită să stea, omule”, așa că m-am strecurat să privesc și atunci am simțit ceva aici, deasupra stomacului, dar tare, pentru că am văzut că Nazia și mama ei erau în picioare lângă perdea, ținându-se de mână, iar mama își acoperea chipul cu vălul, dar Nazia, nu. Și când am mișcat mâna așa, ca să mă vadă, pe ușa cu perdea au ieșit tatăl Naziei și Rafiq, cu doi polițiști care-i duceau de braț până la mașina care era în față. Iar Rafiq țipa și dădea din picioare înjurând, iar unul dintre domnii cu șepci cu pătrățele a spus:

— Ăștia sunt toți la fel, cine știe în ce or fi băgați. Dacă…

Celălalt trăgea din ceva care scotea fum, ca un fel de țigară, dar care nu era aprinsă pentru că era din plastic, și a tușit puțin și a zis:

— Nimic bun, cu siguranță. Mi se părea mie ceva dubios cu băiatul ăla, mereu la radio cu celălalt. Poate-or fi din ăia care pun bombe…

Iar fata care era puțin mai încolo s-a uitat la cer și a zis:

— Sărmanii oameni, prin ce trebuie să treacă, atât de departe de casa lor, și acum asta…

Atunci altă doamnă a zis:

— Și noi? Prin ce trebuie să trecem și noi, ca să mai vină și ei să ne fure? Aceeași placă dintotdeauna… nu ne învățăm minte. Zi că nu-i adevărat, omule!

Dar, brusc, au tăcut cu toții, pentru că polițiștii i-au urcat pe Rafiq și pe tatăl lui într-o mașină și din magazin au ieșit domnișoara Sonia și domnișoara Carmen, care lucrează, de asemenea, la școală, dar acum nu-mi amintesc ce face. Domnișoarele erau foarte serioase și au început să vorbească încet cu Nazia și cu mama ei, care-și atingea fruntea și clătina întruna din cap și spunea „ah, ah, ah, ah”, până când

domnișoara Sonia a îmbrățișat-o pe la spate și i-a spus ceva în șoaptă. Apoi au urcat toate în a doua mașină și au plecat, cu sirena stinsă.

— Mâine le vor da drumul, o să vezi, a spus domnul cu șapcă și țigara din plastic.

A și scuipat. Apoi a zis mai multe lucruri, dar cum doamna a spus: „Of, ce trece timpul, e trecut de ora unsprezece. Trece dimineața fără să-ți dai seama și sigur o să și plouă”, m-am gândit că poate întârzii la școală, așa că am alergat puțin până la stația de autobuz, care exact atunci a cotit-o pe la piață și s-a oprit la semafor. Și în timp ce alergam spre stație mă durea puțin aici, ca și cum îmi venea să fac pipi, pentru că mi-am amintit că Nazia nu m-a văzut și poate că pleca împreună cu mama ei la aeroport, iar dacă pleacă înainte ca eu să cânt numărul din Mary Poppins, n-o voi mai putea ajuta și va muri în haremul soțului ei gras și cu mustață, care este și vărul ei mai mare, și atunci…

Atunci am urcat în autobuz și, când am ajuns la școală, trecuse puțin de unsprezece și jumătate, a spus asta bunicul lui Pilar Soria, care era la intrare cu mama gemenilor Rosón.

— Fugi, Pilar, că este și treizeci și cinci, poate exact în ultima zi ajungi târziu, a strigat. Iar apoi i-a spus doamnei Rosón: Dacă vreți, putem să mergem să bem o cafea la barul de pe strada cealaltă. Oricum, ce prostie să ne ducem acasă dacă trebuie să ne întoarcem peste o oră să vedem serbarea copiilor, nu?

Iar ea a spus:

— Îhâmmm. Și imediat s-a scărpinat la ureche după care a zis iar: Îhâmmm.

Și au plecat încetișor, la braț.

Atunci am luat-o la fugă tare, fără să mă opresc, pentru că, poate dacă ajungeam primul, o puteam ruga pe domnișoara Maria să mă lase să cânt înaintea tuturor și astfel Nazia nu s-ar fi urcat încă în avion cu mama ei și nu mai trebuia să plece în Pakistan, dar când am ajuns în sala de festivități erau acolo câțiva elevi și, de asemenea, câțiva părinți la ușă, dar domnișoara Maria nu era. Doar domnișoara Clara.

— Ah, Guille. Ce bine că ai venit, a spus ea de pe scenă.

Apoi s-a uitat cu sprâncenele foarte apropiate la un dosar cu spirală pe care-l avea în mâini și după aceea:

— Tu și Nazia ieșiți după gemenii Rosón. Sunteți... să vedem... hmm... da, sunteți penultimii.

— Dar, domnișoară...

— Da?

— Poate aș putea fi primul pentru că așa aș ieși înainte și atunci aș ajunge la timp.

Domnișoara Clara s-a uitat așa la mine, puțin strâmb, și apoi a zis „știt” cu limba. De două ori.

— Nici vorbă, Guille. Totul este deja pregătit. Acum nu mai putem schimba ordinea.

Am înghițit cu greu, ca atunci când ieși la tablă și îți intră cretă pe nas, dar fără cretă.

— Dar poate... dacă o întrebați pe domnișoara Maria... Ea a zis...

A clătinat din cap și apoi a zis:

— Nu cred că domnișoara Maria o să vină la serbare, Guille.

— Nu?

— A trebuit să plece. O urgență.

— Ah!

— Iar acum treci cu colegii tăi în spatele cortinei, vrei? Trebuie să-i întâmpin pe părinții voștri. De îndată ce pot, vin să vă ajut cu costumele, pentru că singură nu le pot face pe toate.

— Bine.

M-am dus în spatele cortinei și acolo erau gemenii, și Silvia Gómez, și mulți alții, unii cu măști, și cum îmi cam venea să fac pipi, m-am dus la toaleta care se află în spatele cortinei, lângă ușa dinspre grădină, dar era ocupat, așa că a trebuit să aștept. Și apoi...

Apoi s-a întâmplat ceva foarte grav.

Dar foarte, foarte grav. Și, de asemenea, s-a auzit un tunet.

Totul laolaltă.

Și gata.

MARIA

Adevărul.

Cât de adevărat este că, atunci când căutăm de mult timp adevărul, în ziua în care în sfârșit îl descoperim vine partea cea mai grea.

Ce să faci cu el?

Ciudat nu este faptul că l-am avut în fața ochilor noștri tot timpul și că nu am știut să-l vedem până în ultimul moment. Cu adevărat ciudat este că, atunci când în sfârșit apare, adevărul nu ne îngăduie răstimpuri îndelungate. În general cere acțiune, și încă de urgență.

Avionul, în asta consta adevărul lui Guille. Piesa care lipsea din puzzle.

Când am desfăcut mai devreme ultimul desen al lui Guille pe masa Soniei, am înțeles că ceea ce voia Guille să reprezinte era ceva punctual, care se petrecuse într-un anumit moment și care pentru el schimbase totul.

Începutul tuturor lucrurilor. Asta desenase.

Dar începutul a ce?

O sirenă, un avion, un soare și o furtună bruscă. O vreme am privit desenul ca și cum atunci l-aș fi văzut pentru prima oară, în timp ce creierul meu ordona toate informațiile pe care le acumulase de când Guille începuse să vină la consultație.

„Când oamenii dispar, unde se duc? Este ca atunci când mor sau altfel?” l-am auzit întrebând din nou în mintea mea.

Atunci o bănuială și-a făcut loc printre hățișul de piese ale puzzle-ului.

„Desigur”, m-am gândit. „Cum de nu mi-a trecut prin cap mai înainte.”

Am dat la o parte desenul și am apăsat pe iconița de browser a calculatorului. Apoi am introdus: „15 august stewardesă spaniolă” în motorul de căutare și am apăsat „Enter”.

Nimic.

Nici măcar o intrare.

Din cealaltă parte a ferestrei s-a auzit un alt tunet, de data asta mai aproape, urmat de o serie de strigăte lipsite de forță. În marea de nori întunecați nu mai rămăsese practic nici măcar o gaură albastră. M-am ridicat să-mi fac încă o cafea și am început să mă plimb încet prin birou, încercând să-mi pun din nou în ordine ideile.

„Ceva îți scapă, Maria”, mă gândeam, în timp ce afară lumina dimineții părea aproape ca aceea a unui apus de toamnă. „Lipsește ceva.” M-am tot gândit până când, ajungând la ușă, m-am oprit să sorb puțin din cafeaua caldă și, când am lăsat ceașca jos, am văzut că pe fondul alb de porțelan era un desen gravat cu Big Ben și Podul din Londra pe un pătrat în care era: I London.

Era cât pe ce să scap ceașca. Desigur! Asta era! Am lăsat ceașca pe pervazul ferestrei și am fugit spre telefon.

La celălalt capăt al firului, Ester, una din cele două secretare de la școală, a răspuns după primul apel.

— Bună, Ester, bună ziua. Sunt Maria, psihologa, i-am spus. Am nevoie urgent de o informație.

— Desigur, a răspuns cu voce eficientă. Spuneți-mi.

— Am nevoie să-mi cauți care este al doilea nume de familie al lui Guillermo Antúnez. Este în clasa a patra.

— Un moment, a zis.

Am auzit-o respirând în receptor în timp ce tasta pe calculator. După câteva secunde de așteptare, și-a pus din nou receptorul mai bine la gură și a spus:

— Am găsit. Să vedem. Guillermo… a citit printre dinți până când în sfârșit a zis: Willet. Guillermo Antúnez Willet.

Am rugat-o să-mi spună numele pe litere și apoi am închis telefonul.

De data asta nu puteam da greș.

Am scris „Amanda Willet stewardesă august” în fereastra „Știri” a motorului de căutare Google și am apăsat pe „Enter”.

N-a fost nevoie de mai mult.

Erau o sută paisprezece intrări.

Și titlul tuturor era practic același.

***

Asta s-a întâmplat cu numai un sfert de oră în urmă, timp suficient ca să-mi termin cafeaua, să trec pe la sala de festivități și să o anunț pe Clara că trebuia să plec să rezolv ceva neprevăzut și urgent, să cobor în parcare, să mă urc în mașină și să mă aflu aici cât ai clipi. În timp ce urcam cu liftul, i-am trimis un mesaj pe WhatsApp Soniei, care spunea cam așa:

„Sonia, a trebuit să plec de la școală și am lăsat-o pe Clara să se ocupe de serbare. Este vorba despre Guille. Nu puteam să aștept. Mă voi întoarce cât pot de repede. Ai încredere în mine.”

Acum, în timp ce aștept răspunsul la mesaj, se aud pași care se apropie încet de cealaltă parte a ușii. Pașii se opresc și ochiul de lumină de la vizor se întunecă. Cineva mă privește din interior și se așterne o tăcere tensionată până când, în sfârșit, revine lumina la vizor și ușa se deschide cu un scârțâit slab.

— Dumneavoastră? întreabă stăpânul pașilor cu o expresie între uimire și plictiseală.

— Pot să intru?

În capăt, de la un radio, se aud știrile, dar aici, la ușă, se așterne din nou o tăcere stânjenitoare în timp ce ne privim fără să spunem nimic. Apoi el clatină încet din cap, lăsând privirea în jos. Când cred că o să-mi închidă ușa în nas, se dă încet într-o parte și spune cu voce joasă:

— Intrați.

Chiar în clipa în care mă pregătesc să trec pragul, se aude țârâitul unui mesaj pe WhatsApp de la telefonul meu. Ating ecranul din reflex și văd răspunsul Soniei la mesajul meu. Spune așa: „Dă-i înainte, Maria. Și ai grijă cu aisbergurile”.

Zâmbesc pe ascuns și intru. Când Manuel Antúnez închide încet ușa, clicul încuietorii îmi provoacă un fior pe spate pe care-l disimulez cu un zâmbet încordat.

„Dă-i înainte, Maria”, mă gândesc trăgând adânc aer în piept și făcând primul pas pe hol spre ceea ce presupun că trebuie să fie sufrageria.

VII
SECRETUL AMANDEI WILLET, GEANTA DE PIELE ALBĂ ȘI O MARY POPPINS CU TOTUL DEOSEBITĂ

— Cred că ar fi mai bine să plecați.

Manuel Antúnez așteaptă stând pe un scaun în fața mea, cu coatele sprijinite pe masa din sufragerie. Este neîngrijit și poartă un trening gri, cu care probabil stă prin casă și pe care-l folosește și pe post de pijama. Salonul-sufragerie este o cameră decorată sărăcăcios, cu o canapea maro, o masă și trei scaune, un televizor și un perete acoperit de pachete încă nedesfăcute, puse acolo după mutare. Pare ceva provizoriu sau, mai bine zis, ceva de o neglijență tipică pentru un apartament de burlac. Nici măcar o plantă. Niciun tablou. Pe fereastră se văd acoperișuri și străzi, iar un cer negru acoperă dimineața cu o mantie cenușie, aproape neagră.

Manuel Antúnez mă privește și neagă clătinând din cap, în timp ce un tunet răsună de cealaltă parte a ferestrei mari și doi porumbei își iau zborul de pe balustrada terasei. Tensiunea furtunii este aproape electrică.

— V-am mai spus să nu vă mai băgați în treburile noastre, zice pe un ton amenințător. Nici eu și nici Guille n-avem nevoie de ajutorul nimănui.

Suntem de-abia de zece minute aici, în sufragerie, și este prima oară când a vorbit. De când m-am așezat pe scaun în fața lui toate încercările mele de a începe o conversație despre Guille și despre motivul vizitei mele s-au izbit de tăcerea lui. Nimic, nici măcar un cuvânt până la acest „ar fi mai bine să plecați”, la care eu deja mă așteptam. Mi-am sprijinit și eu brațele pe masă înainte de a vorbi din nou.

— Cred că înainte de a pleca ar trebui să mă ascultați, domnule Antúnez.

El și-a ridicat privirea și a pironit asupra mea niște ochi obosiți, dar n-a zis nimic.

— Vă rog.

Tăcere.

— Știu că nu este plăcut. Acum înțeleg efortul pe care l-ați făcut de-a lungul acestor luni pentru a-l proteja pe Guille. Nu cred că a fost ușor pentru dumneavoastră.

Am încercat să zâmbesc, deși n-am reușit pe deplin.

— Dar poate că a venit momentul să vă lăsați ajutat.

Tăcere. Un nou tunet, acesta aproape deasupra noastră.

El a pufnit pe nas și și-a frecat fața cu palmele, ca și cum s-ar fi spălat ca să se trezească.

— În orice caz, cred că a trecut deja timpul necesar și nu cred că este bine nici pentru dumneavoastră, nici pentru Guille să prelungiți această situație mai multă vreme, am zis. Eu, noi... am putea să vă ajutăm să o înfruntați. O astfel de veste nu este ușor de împărtășit unui copil, chiar dacă acel copil este Guille.

Manuel Antúnez s-a încruntat și, pentru prima dată de când discutam, am simțit că mă vedea, că era în sufragerie cu mine.

— Nu știu despre ce vorbiți, a spus cu o voce metalică.

Apoi și-a întors privirea spre fereastră, iar negrul cerului i-a întunecat pupilele.

— Cred că ar trebui să plecați.

Și-a coborât privirea spre ceasul său.

— Da. Este mai bine să plecați. Am treburi de făcut.

Am inspirat adânc înainte de a vorbi din nou:

— Știu tot, domnule Antúnez, am zis în cele din urmă.

El nici măcar nu a clipit. A așteptat câteva secunde înainte de a vorbi.

— Tot? a murmurat, încruntându-se și mai mult, ca și cum nu m-ar fi înțeles.

— Da.

N-a spus nimic. Doar a oftat din nou pe nas.

— Știu despre... soția dumneavoastră, am zis. Și-mi pare foarte rău, credeți-mă. Eu...

— Plecați, a șuierat dintr-odată cu o voce glacială. Dumneavoastră nu știți nimic, a adăugat în timp ce primele picături cădeau pe metalul balustradei din terasă. Nimeni nu știe nimic!

M-a surprins atât de mult schimbarea tonului său, încât m-am lăsat puțin pe spate în scaun, dar nu m-am mișcat.

— Lăsați-ne odată în pace și duceți-vă în altă parte cu poveștile dumneavoastră! a țipat dând scaunul pe spate cu un trosnet și ridicându-se în picioare.

În acel moment, un tunet a bubuit pe cer și ploaia a început să cadă tare. Lumina de pe stradă era aproape inexistentă și în sufragerie întunericul era neliniștitor. Cu toate acestea, nu mi-am pierdut cumpătul. Am deschis mapa pe care o lăsasem pe masă când mă așezasem, am luat grămada de copii pe care le făcusem în biroul Soniei și le-am împins pe masă spre el.

Privirea lui Manuel Antúnez a rămas pironită ca un harpon pe prima pagină a teancului, o copie colorată a unei știri dintr-un ziar digital în care apărea fotografia unei femei tinere, blondă și zâmbitoare, îmbrăcată în uniformă de stewardesă. Titlul de deasupra fotografiei spunea așa:

> ESTE DATĂ DISPĂRUTĂ STEWARDESA SPANIOLĂ ÎN APELE DIN DUBAI
> *(Agencias,* 19 august)
>
> Amanda Willet, membru al echipajului avionului care a explodat în dimineața de luni, 16, în apele Golfului Persic, la aproximativ 60 de mile în largul coastei Dubaiului, a fost dată dispărută împreună cu restul echipajului și cu ceilalți pasageri ai aeronavei. Autoritățile răspunzătoare ale Emiratelor Arabe dau asigurări că vor continua să cerceteze zona. Până în acest moment nu au fost descoperite urme ale cutiei negre și speranța de a găsi supraviețuitori este, conform echipelor de căutare, nulă.

Când, câteva secunde mai târziu, și-a ridicat privirea, îi tremura bărbia și clipea într-un mod ciudat, de parcă o lumină l-ar fi orbit. Imediat și-a ascuns ochii și a rămas așa, cu o mână sprijinită pe masă și cu ochii acoperiți, în timp ce afară ploaia cădea pe acoperișuri și pe balustrade ca un ropot de monede.

— Domnule Antúnez, i-am spus cu voce blândă, ceea ce i se întâmplă lui Guille este faptul că are prea multe întrebări și prea multe bănuieli pe care nu știe cum să le formuleze.

Nimic. Nu s-a mișcat.

— De ceva vreme, Guille știe despre existența acestor tăieturi din ziare. Le-a găsit într-o zi în cutia pe care dumneavoastră o țineți deasupra dulapului și de atunci le cercetează deseori când dumneavoastră nu sunteți acasă, rătăcind într-un labirint de lucruri pe care nu le înțelege și pe care este prea mic pentru a le asimila singur.

Și mai multă tăcere. Manuel Antúnez stătea în continuare unde se afla, nemișcat.

— Înțeleg că este ceva foarte dureros pentru dumneavoastră, dar gândiți-vă la cât de mult suferă probabil el, neputând să

împărtășească tot ce ține înlăuntrul său cu tatăl lui, am insistat. Știu de la Guille că dumneavoastră ați făcut multe lucruri pentru ca el să nu afle că absența mamei lui nu este doar o absență... temporară: scrisorile pe care i le trimiteți în fiecare joi dându-vă drept ea, orele pe care le petreceți prefăcându-vă că vorbiți cu ea pe calculator, e-mailurile pe care vi le trimite, acele apeluri telefonice care nu există... Știu eu și, din câte am vorbit cu el, și Guille intuiește, chiar dacă fără să fie conștient de asta. Dar cred că să vă încăpățânați să-l protejați de durerea unei pierderi ca aceea a mamei lui nu-i face bine, domnule Antúnez, de aceea fiul dumneavoastră se agață atât de mult de Mary Poppins și de acea străduanie a lui de a se refugia în magie.

Tăcere. Afară, furtuna era un torent asurzitor de apă, fulgere și trăsnete dintr-un cer negru și copleșitor, aproape ireal.

— Să nu știi este o greutate prea mare pentru un copil atât de mic și o greutate prea mare chiar și pentru dumneavoastră, credeți-mă. Niciunul din voi doi nu merită asta, Manuel, i-am spus în timp ce el continua să stea nemișcat. Trebuie să-i explicați lui Guille și să-l ajutați să accepte că mama lui nu se va mai întoarce; și să-i oferiți răspunsurile de care are nevoie. Și faceți asta cât mai curând. A îndurat destulă neliniște...

Un tunet ca un răcnet din afară m-a făcut să tac și, în acel moment, Manuel Antúnez a coborât încet mâna care-i acoperea fața, lăsând la vedere niște ochi sticloși și un chip schimonosit de durere. O clipă mai târziu, a întins mâinile, a luat teancul de articole de ziar imprimate care era în mijlocul mesei și le-a dus la piept. Apoi a lăsat capul în jos și a început să legene foile foarte încet, în timp ce scotea un geamăt răgușit, care mi-a tăiat respirația.

— Amanda nu a plecat, a spus cu o voce care părea plină de cioburi. Ea... o vor găsi. Cu siguranță. Veți vedea. Este doar o chestiune de timp. Și totul va fi din nou ca înainte.

Apoi a strâns și mai tare copiile xerox la pieptul său și, cu un firicel de voce, a murmurat:

— Totul se va rezolva, draga mea, sigur că da...

În timp ce Manuel Antúnez continua să îmbrățișeze maldărul de hârtii, agățându-se de o Amanda care nu mai exista, am înțeles cu inima strânsă că adevărul, când apare, deseori este doar ușa spre un alt adevăr mai profund, pe care nu l-am bănuit niciodată și care deseori explică totul.

Am închis ochii pentru o clipă și am luat o gură de aer.
Atunci am văzut-o.
Baza aisbergului.
Era acolo.
Puternică precum lumina unui far.

GUILLE

Lucrul grav care s-a întâmplat este că, dat fiind că baia care se află în spatele cortinei era ocupată de mult timp pentru că nu ieșea nimeni, m-am așezat să aștept cu geanta mea de gimnastică pe scara de lângă perete. Mai era foarte puțin până aveam să începem și domnișoara Clara a intrat de vreo două sau trei ori și a zis:

— Șșșttt, copii, liniște. Stați liniștiți.

Și, de asemenea, deși mai încet și cu buzele așa, strâmbe:

— Așa nu ne putem lămuri. O să fac o criză. Cu siguranță.

Apoi Marta Ramirez a început să repete cu Silvia Leiva numărul lor din *Monster High* și, când s-au învârtit așa, spre partea aceea, Silvia s-a împiedicat de un lemn care se ițea de sub un scaun și a căzut cu fața în jos. Cu toții am rămas tăcuți, mă rog, nu toți, pentru că Martin Gil a râs puțin, până când Silvia s-a ridicat cu ochelarii spărți și cu sânge la nas.

— Of, Doamne, asta ne mai lipsea, a spus domnișoara Clara și și-a dus mâna la piept, care se înălța și se lăsa foarte repede în timp ce ea făcea „fu, fu, fu”, până când Silvia a început să plângă ca sirena unei ambulanțe, iar domnișoara a luat-o de mână și a ridicat-o încetișor de pe podea. Apoi a zis: Haide, draga mea. O să coborâm la infirmerie și domnul Armando o să te vindece, nu te speria. O să vezi că nu-i nimic și cât ai zice pește vei fi din nou aici pentru a-ți face numărul, da? Și, în timp ce ieșeau, s-a întors și a zis: Iar voi stați liniștiți, că mă întorc imediat, da? Să nu aflu că faceți tărăboi cât timp suntem la infirmerie...

Apoi au dispărut și imediat au început cu toții să vorbească și să se joace cu măștile și de-a v-ați ascunselea, dar cum mie-mi venea să fac pipi rău de tot și nu voiam să mă ridic de pe treaptă, am continuat să stau jos, strângând puțin picioarele, și am dat puțin la o parte cortina groasă și neagră ca să văd dacă venise deja multă lume sau doar puțină, deși cred că la teatru nu se cheamă așa. Mama mi-a zis odată că persoanele care se așază în rând, dar la cinema sau la teatru, se numesc public, că oameni li se spune la fotbal sau pe stradă, dar acum nu-mi amintesc.

În public am văzut multe scaune ocupate, peste patruzeci, cred; mă rog, toate, mai puțin două de pe rândul al doilea și câteva din capăt, care erau ale domnișoarelor, ale profesorilor și

ale directorului. Pe al treilea rând, sub fereastră, se aflau părinții gemenilor Rosón, care nu locuiesc împreună pentru că tata spune că acum se iubesc altfel, și fratele mai mare al Teresei de Andrés, care merge deja la universitate ca să se facă inginer de rachete în America, și alți tați și mame pe care nu-i cunoșteam și vreun bunic cu păr alb sau cenușiu-închis. Atunci m-am gândit că poate cele două scaune goale erau pentru tata și mama și mi-a fost rușine, pentru că sigur domnișoara Clara nu știa că nu aveau să vină și îi aștepta ca să începem, și, de asemenea, m-am gândit că poate, dacă i-aș fi promis tatei că în ianuarie aveam să mă înscriu la rugbi, ar fi venit cu unchiul Enrique, deși poate că nu, pentru că, dacă mă vede îmbrăcat așa, se va întuneca la față și voi rămâne fără cină și… mă rog, m-a durut în piept, ca și cum aș fi respirat sub apa din cadă cu bule, dar fără apă, și imediat mi-am amintit de mama în costumul ei de sirenă în marea din Dubai, făcând scufundări cu sirenul și racii și cântând ca în *Mica sirenă* sub mare, pentru că se așteaptă ca eu să interpretez rolul și să spun cuvântul magic pentru ca Mary Poppins să mă audă și să coboare cu umbrela ei să o ia cu ea în cer și gata.

Când am tras cortina nu mai puteam să mă abțin să nu fac pipi. M-am dus fuga cu picioarele strânse până la ușa toaletei și am bătut de mai bine de cinci sau șapte ori, dar nimic, nu ieșea nimeni. Am așteptat puțin și am bătut din nou:

— Vă rog, e cineva acolo? Fac pipi…

— Nu e nimeni, a zis o voce în spatele meu.

M-am întors și era Lara Gutiérrez, care deja era deghizată în doamna Simpson, deși fără perucă. Înainte de a pleca fuga în încăperea unde ne schimbam, a mai spus și:

— Este stricată. Domnișoara a zis că trebuie să ne ducem la toaleta de la etajul doi.

— Dar nu mai ajung…

Atunci s-a dat la o parte cortina neagră și a apărut domnișoara Clara mergând foarte repede cu dosarul ei în mână. Când m-a văzut, a venit unde mă aflam și mi-a zis cu o față roșie, dar nu de furie:

— Guille, copile, tot aici ești?

— Păi…

— Ce aștepți ca să te schimbi?

— Îmi venea să fac pipi și ușa…

— Lasă pipi acum, că nu-i momentul.

S-a uitat la ceasul ei și a deschis larg ochii.

— Trebuie să începem! Ar fi trebuit să te fi schimbat deja!

— Da.

— Atunci? Ce mai aștepți?

— Credeam că era cineva înăuntru și Lara Gutiérrez mi-a zis că problema e că…

— Bine, nu-ți face griji. Cum până la numărul tău mai este încă mult, dacă urgența este chiar așa de mare, poți să folosești toaleta celor de clasa a cincea. Dar ieși prin spate! Și grăbește-te!

Când domnișoara s-a dus spre camera cu costume și a spus: „Copii, copii, mai sunt cinci minute! Vreau să faceți liniște și să fiți pregătiți!”, am ieșit pe ușa care dă spre terenul de baschet și am alergat mult, pentru că ploua puțin cu picături mari, până la ușa de la secretariat, așa cum aleargă prietenii tatei de la rugbi, dar cu picioarele apropiate, deoarece chiar nu mai puteam să mă mai țin. Apoi am urcat pe scări la etajul doi și am ajuns la toalete, dar n-am putut să deschid ușa niciuneia dintre cele trei cabine. Era un afiș pe care scria: „Curățat recent. Nu folosiți.”

Și atunci…

Atunci am făcut puțin pipi pe mine și apoi n-am mai putut să mă opresc, ca în acele nopți în care tata stă la calculator și, în cele din urmă, fac pe mine, dar fără cearșaf și cu hârtii care zgârie și, fiindcă sunt mici, trebuie să folosești multe și apoi nu se bagă în mașina de spălat.

Dat fiind că mi-am scos pantalonii ca să mă usuc și, de asemenea, chiloțeii și șosetele, și le-am stors pe toate foarte repede, pentru că mi-era teamă să nu intre cineva, apoi n-am mai putut să mi le pun iar, pentru că erau foarte ude și miroseau cam urât, mă rog, foarte urât. Atunci m-am gândit că era mai bine să le împachetez în hârtie și să-mi pun costumul de Mary Poppins pe care-l aveam în geanta de gimnastică pentru serbare. Așa că, atunci când am deschis geanta ca să scot costumul, am simțit ceva aici, în gât, și, de asemenea, s-au cutremurat geamurile de la toaletă din cauza unui tunet dintr-acelea urâte.

— Ah, am zis așa, încet, pentru că durerea din gât îmi sugruma vocea și-mi era cam greu să respir. Și apoi din nou: Ah!

„Să nu fie, te rog. Să nu fie”, m-am gândit tocmai când s-a auzit alt tunet și luminile de la toaletă s-au stins pentru câteva clipe după care s-au aprins din nou.

Dar imediat am vârât mâna în geantă și, când am scos prosopul alb și pantalonii de trening Adidas cu mănușile de gimnastică, am văzut că da.

Că da… Așa era!

Era geanta tatei.

MARIA

Văzându-l pe Manuel Antúnez ținând în brațe articolele despre dispariția soției sale, adevărul a ieșit la iveală din întuneric în sufragerie, în timp ce afară turna cu găleata pe acoperișuri. Brusc, piesele s-au potrivit în puzzle-ul pe care în ultimele săptămâni am încercat să-l rezolv cu Guille și desenul a apărut complet.

„Știe”, m-am gândit. Și atunci am văzut totul atât de clar, atât de… logic, încât am simțit un fior profund în timp ce mă gândeam din nou: „Guillermo știe”.

Am înțeles că umbra neagră a aisbergului pe care Sonia a crezut că o vede din prima zi sub tată și fiu nu era ceea ce ne imaginam, ci exact contrariul.

Cealaltă față a monedei.

Adevărul, cel real, era mai îngrozitor decât ceea ce presupuneam: cel care nu asimila moartea Amandei, cel care refuza să o accepte nu era Guille, ci tatăl lui. Da, Manuel Antúnez era un bărbat care se agăța de o amintire la care nu știa să renunțe.

Iar Guille…

M-am uitat la Manuel Antúnez și am simțit între noi un gol deplin, ca masa din lemn, ca și cum ne-ar fi despărțit un puț mare plin de o tristețe profundă și singuratică.

— Guille știe tot, Manuel, m-am auzit spunând cu o voce atât de gravă, încât aproape că nu părea a mea.

El a continuat să îmbrățișeze hârtiile timp de câteva secunde. Apoi, foarte încet, a ridicat privirea și, pironind-o asupra mea, a întrebat, ca și cum n-ar fi înțeles:

— Gui… lle?

— Da, am zis îmblânzindu-mi vocea. De la început. Din ziua care a urmat întoarcerii voastre de la Londra, când v-a sunat telefonul la pizzerie și v-au anunțat că avionul Amandei s-a prăbușit în mare.

— Nu, a spus cu un firicel de voce, strângând copiile xerox la pieptul său. Nu.

Afară s-a auzit un nou tunet și un fulger a luminat sufrageria. Norul gros al furtunii părea că se afla chiar deasupra noastră, lovind cu ciocanul în tavan, iar Manuel Antúnez s-a clătinat puțin, mai întâi în spate și apoi în față.

— Nu… se… poate, a spus încruntat, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși.

M-am alarmat atât de mult văzându-l clătinându-se așa, încât m-am ridicat repede de pe scaun și am rămas și eu în picioare lângă masă. Clătinarea s-a oprit, dar privirea lui era în continuare pierdută.

— Din ziua aceea la pizzerie Guille a trăit pentru a vă proteja, Manuel, i-am spus cu o urmă de zâmbet, care s-a vrut a fi de consolare. În ciuda respingerii dumneavoastră, a absenței dumneavoastră, în ciuda… tuturor lucrurilor, Guille v-a vegheat, ca să nu vă prăbușiți, prefăcându-se că nu știe nimic despre dispariția Amandei, pentru că îi este atât de teamă să nu vă prăbușiți și să nu o piardă pe singura persoană care i-a mai rămas, încât este dispus să facă orice pentru ca dumneavoastră să nu suferiți.

Manuel a clipit de mai multe ori, la fel de încruntat, deși cu privirea mai limpede, ca și cum ar fi început să se trezească dintr-un vis foarte lung și neplăcut.

— Dar… eu…

— Guille știe că mama lui s-a prăbușit cu acel avion, Manuel, și mai știe și că dumneavoastră îi scrieți scrisorile și că, atunci când vă așezați la calculatorul din birou, nu e nimeni de cealaltă parte a ecranului, pentru că v-a văzut plângând având computerul închis. De-aia face pipi noaptea, pentru că nu vrea ca dumneavoastră să îl vedeți trecând prin fața ușii și să vă dați seama că el vă cunoaște secretul.

Manuel a început să respire greu, mai întâi foarte discret, dar trăgând din ce în ce mai mult aer, ca și cum ar fi făcut efort. Speriată, am înconjurat masa ca să mă apropii de el.

— Guille… a spus printre gâfâieli, plimbându-și privirea prin sufragerie.

Am ajuns lângă el și i-am pus mâna pe umăr. De îndată ce a simțit atingerea mea, s-a încordat de parcă ar fi fost zguduit de o descărcare electrică. Apoi s-a relaxat și a tras adânc aer în piept.

— Guille a devenit puternic pentru dumneavoastră, Manuel, i-am spus în timp ce îi mângâiam încet umărul. Nenorocirea l-a determinat să meargă înainte pentru amândoi, deși nu are decât nouă ani și în ciuda acelei sensibilități extreme pe care

dumneavoastră o respingeți pentru că o interpretați greșit și o considerați slăbiciune.

Manuel a înghițit în sec și a coborât privirea.

— Atunci, în tot acest timp… a murmurat.

Am încuviințat, continuând să-l mângâi pe umăr.

— Și-a ascuns durerea ca să poată avea grijă de dumneavoastră. De aceea se îmbracă în Amanda când nu-l vedeți. Este singurul mod care-i trece prin cap pentru a o avea cu el, pentru a o simți aproape. Și la fel se întâmplă și cu obsesia lui pentru Mary Poppins. Mary este ceva ce el și Amanda împărtășeau, ceva numai al lor și care acum este legătura lui cu ea.

Manuel respira din nou gâfâit, ca și cum ar fi fost foarte obosit și i-ar fi fost greu să nu se sufoce. Mă privea cu niște ochi atât de triști, încât, pentru o clipă, mi-am amintit de ochii lui Guille și a trebuit să-mi feresc privirea.

— De aceea este atât de importantă serbarea de azi, Manuel, am insistat după o clipă, forțându-mă să-l privesc. Guille crede că, dacă participă la serbare, cântă și dansează în public numărul pe care el îl numește „cuvântul magic”, o va putea salva pe Nazia de soarta care-i este hărăzită și vă va putea salva pe dumneavoastră înainte ca durerea și tristețea să vă distrugă, lăsându-l pe deplin orfan.

Manuel a înghițit din nou în sec și a început să se legene din nou.

— Or… fan? a zis cu un firicel de voce.

L-am luat de braț, încercând să-l sprijin. Apoi am întins mâna spre hârtiile pe care el continua să le strângă la piept și le-am luat.

— Amanda nu mai este, Manuel, i-am spus trăgând de hârtii spre mine.

Tăcere.

— Nu se va mai întoarce.

El m-a privit, agățându-se încă de acele foi. Am încercat să i le iau cu blândețe, dar a opus rezistență.

— Nu mai este, Manuel.

Vreo două lacrimi i s-au prelins încet pe obraji, în timp ce eu trăgeam în continuare de foi.

— Trebuie să o lăsați să plece, Manuel, i-am zis cu delicatețe. Faceți asta pentru dumneavoastră și pentru Guille.

Afară, ploaia cădea cu atâta putere, încât de cealaltă parte a ferestrei nu se vedea nimic, doar o mantie de apă ca o perdea cenușie. După câteva secunde de sforțare, Manuel și-a destins în sfârșit mâna și, încetul cu încetul, am reușit să-i smulg foile, în timp ce lacrimile începeau să-i brăzdeze obrajii în tăcere, căzând direct pe masă, iar el plângea tot în tăcere, ca un copil mare, până când am lăsat foile pe masă și l-am înconjurat cu brațele, punându-i capul pe umărul meu, pentru ca, în sfârșit, să-și poată plânge liniștit pierderea.

***

Zece minute mai târziu continua să plouă. Manuel era mai liniștit și nu mai plângea. Se așezase din nou și stăteam de ceva vreme în tăcere, ascultând cum ploaia lovea în fereastră. Mi-am privit ceasul. Douăsprezece fără un sfert.

— Acum trebuie să plec, i-am spus punându-i mâna pe umăr. I-am promis lui Guille că voi fi prezentă când își va face numărul la serbare.

El nu s-a mișcat. Privea în jos.

— Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să mă sunați, i-am zis luându-mi geanta și începând să mă îndrept spre ușă. Aveți numărul meu de telefon.

Când am ajuns la ușă, l-am auzit spunând foarte încet:

— Pot… să vă însoțesc?

Am rămas unde eram. Apoi m-am întors să-l privesc.

— Desigur.

El a zâmbit. A fost un zâmbet trist, dar în ochii lui era o lumină nouă. Mai limpede. S-a ridicat încet și a spus:

— Dacă-mi permiteți un moment să mă schimb…

— Bineînțeles.

Cinci minute mai târziu, a apărut din nou. Se spălase pe față și-și pusese o pereche de blugi, o haină din piele și niște ghete albastre.

— Mergem? a întrebat din ușa sufrageriei.

M-am ridicat și l-am urmat pe hol spre antreu. Când am ajuns la ușa de la intrare, a deschis-o și s-a dat la o parte ca să mă lase să ies. Când era să mă urmeze, s-a oprit și s-a uitat încruntat la o geantă din piele albă care era pe podea, lângă o umbrelă.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat de pe casa scării.

Ceasul meu indica ora douăsprezece fără cinci.

Nu mi-a răspuns imediat. După câteva secunde s-a aplecat spre geantă și a deschis-o. Fără să se ridice, m-a privit îngrijorat.

— Guille a făcut o confuzie, a spus clătinând încet din cap și arătându-mi fusta cu flori a costumației de Mary Poppins care se ivea din interiorul genții. A luat-o pe a mea.

— Dar… pot să știu unde te-ai ascuns?

Domnișoara Clara mă luase de braț și mă scutura puțin, așa, dar nu mult, și ochii îi erau plini de lumini roșii. Pe scenă, gemenii Rosón își cântau numărul din Ricky Martin și erau pe terminate, deoarece cântau din nou melodia cu Maria, adică imediat era rândul meu.

— M-am dus la toaleta oamenilor mari și, cum plouă tare, nu puteam să ies pentru că nu voiam să mă ud prea mult, deși cred că acum s-ar putea să nu mai conteze, nu?

Atunci, domnișoara m-a privit cu gura deschisă sub formă de O și a zis:

— Dar… dar… unde-ți e costumul?

— Păi, l-am uitat…

— Of, Doamne!

Sprâncenele negre i s-au unit pe frunte și a zis:

— Și Nazia? Unde este fata asta?

N-am spus nimic.

— Guille?

— Este cu domnișoara Sonia.

— Cu domnișoa…?

— Da. Poate că sunt la aeroport sau poate că nu. Nu știu, dar, dat fiind că erau într-o mașină de poliție cu sirena stinsă, s-ar putea să nu ajungă la timp și astfel nu se va căsători cu bărbatul gras cu harem.

— Ah, Doamne! Dar, Guille, a spus apucându-mă de hanoracul cu glugă neagră al tatei, știi că nu poți ieși să cânți așa, da?

A clătinat de patru ori din cap și, de asemenea, a făcut „șșșttt”. Apoi:

— Dar pot să știu în ce ești îmbrăcat? Pari un… un… rapper din aceia de pe străzi.

Cum nu știam ce e ăla un rapper, n-am zis nimic, și nici ea, dar nici n-am mai avut timp, pentru că pe scenă gemenii Rosón s-au învârtit de două ori în picioare, unul în dreapta și celălalt în stânga, și au cântat: „Unu, doi, trei, Maria” și s-a terminat, pentru că în public aplaudau toți foarte mult și făceau poze cu telefoanele, mai ales mama lor, care este dintr-un sat numit Soria și care mereu când vorbește cu tata zice: „Ah, ne-ar plăcea atât de mult să ne întoarcem în sat, dar, firește, gemenii

și serviciul lui José și soacra mea, iar când ne ducem în vacanță vara ne este atât de greu să ne întoarcem…”

Atunci, domnișoara m-a măsurat lent din cap până-n picioare, ca și cum ar fi căutat ceva, iar sprânceana de pe frunte i s-a îngroșat și mai mult.

— Dar, Guille… ești leoarcă!

— Puțin.

— Cum puțin? Și șlapii ăștia! a spus căscând ochii. O să faci pneumonie sau altceva, copile!

Mi-am privit picioarele și mi-am amintit că, pe când mă întorceam prin grădină în sala de festivități, am intrat în câteva bălțoace pentru că ploua tare și nu vedeam bine și, cum pantalonii de trening ai tatei îmi erau mari de tot și îi târam, mi s-au murdărit și de noroi și-i simțeam atârnând foarte grei.

— Va trebui să-ți anulăm numărul, copile, a zis domnișoara, făcând din gură așa, strâmbându-se. Nu te pot lăsa să apari așa.

Dar atunci gemenii au ieșit de pe scenă pe partea noastră și, când domnișoara s-a răsucit ca să-i privească, domnul Ramón, care este domnul care iese când se termină un număr și spune la microfon cine urmează, s-a așezat sub lumina albă a reflectoarelor și a zis:

— Și acum vreau să vă prezint un număr foarte special.

S-a întors să se uite în direcția noastră și a făcut așa, cu degetul mare în sus, ca americanii din filme, apoi ne-a făcut cu ochiul.

— Alături de dumneavoastră, de pe acoperișurile vechii Londre, sosesc măreața Mary Poppins și prietenul ei Bert, coșarul!

Toți au aplaudat mult și un domn a și fluierat, iar când domnișoara mi-a dat drumul hanoracului ca să-l apuce pe unul dintre gemeni care se împiedicase de o sfoară, am lu- at-o la fugă, cu papucii uzi și treningul murdar, spre lumina albă a reflectoarelor, și am alergat atât încât am trecut puțin de reflectoare, dar doar puțin. Și când am încercat să mă agăț de microfon, am alunecat. Atunci cu toții au tăcut brusc.

Și cineva a zis: „Oh!”

Pentru că am căzut.

MARIA

Foarte târziu. Am ajuns foarte târziu și de pe coridor se auzea muzica venind din sala de festivități. Am grăbit pasul. Pe drumul pe care l-am făcut cu mașina, eu și Manuel Antúnez practic nu vorbiserăm. El se uita pe geam, privindu-i pe oameni trecând în timp ce ploaia se domolea și activitatea revenea pe străzi, dar nu spunea nimic.

Dintr-odată, la un semafor, a zis:

— Cum de-am putut să fiu așa de orb…

M-a privit. Avea o lumină atât de tristă în ochi, încât m-am bucurat când semaforul s-a făcut verde și am putut să pornesc.

— Nu vă învinovățiți, Manuel, i-am spus. Viața v-a dat o lovitură foarte grea și, când se întâmplă asta, fiecare încearcă să supraviețuiască așa cum poate.

Și-a întors fața spre fereastră și, după ce a tăcut o vreme, a șoptit:

— Sper doar ca Guille să mă poată ierta.

Am luat o gură de aer înainte să răspund:

— Guille nu are de ce să vă ierte, i-am zis. Îi este de ajuns să vă aibă. Să știe că existați.

El a lăsat capul în jos și n-a mai spus nimic până când am ajuns la următorul semafor.

— Este un haios, nu?

Comentariul m-a luat atât de tare prin surprindere, încât n-am știut dacă am auzit bine.

— Ce-ați zis?

— Guille.

A zâmbit. A fost un zâmbet slab, dar, la urma urmelor, un zâmbet.

— E formidabil.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Este un copil extraordinar, într-adevăr.

— În privința asta seamănă cu mama lui.

Ne-am oprit la o trecere de pietoni ca să-i lăsăm să treacă pe o doamnă cu doi copii mici, care țopăiau în jurul ei.

— Acum nu vă mai are decât pe dumneavoastră, i-am zis, înainte de a accelera.

— Da.

***

Când am ajuns la ușa sălii de festivități, am auzit dinăuntru vocea unui bărbat. La început ni s-a părut că declama sau că ținea un discurs, deși am înțeles imediat că prezenta ceva pe scenă, fiindcă am putut să distingem fragmente din ceea ce spunea: „... vreau... un număr foarte special... Poppins și... Bert”. Apoi s-a așternut tăcerea, până când, tocmai în momentul în care am deschis ușa, s-a auzit un „oh” printre spectatori și în capăt, pe scenă, l-am văzut pe Guille alunecând pe podea și căzând pe burtă împreună cu microfonul, cu un zgomot surd în partea întunecată a scenei.

Lângă mine, Manuel Antúnez și-a reprimat un gâfâit și a făcut imediat un pas în față, înaintând pe culoar, dar l-am apucat de braț la timp și el m-a privit mirat.

— Stați, i-am șoptit. Așteptați.

El s-a relaxat și am rămas în locul unde ne aflam, lângă ușă, în întuneric. Pe scenă, Guille s-a ridicat încet și s-a îndreptat spre partea cu lumina reflectoarelor. Atunci l-am văzut bine.

Și am înghițit în sec.

Guille purta un hanorac negru cu glugă, care-i ajungea până la genunchi, niște pantaloni de trening murdari de noroi, pe care-i târa pe jos și care păreau uzi leoarcă, și niște șlapi de baie albi, atât de mari, încât îi dădeau picioarelor sale un aspect minuscul.

— Este treningul meu, mi-a zis Manuel cu voce joasă, strângând mâna pe geanta din piele albă pe care o ținea.

— Stați liniștit.

A strâns din dinți și a rămas unde era, fără să-și îndepărteze privirea de la scenă, în timp ce Guille lua microfonul și se uita la spectatori, fără să spună nimic.

Au trecut câteva secunde în care nu s-a auzit nici musca, doar vreo tuse încordată și vreo persoană dregându-și glasul. În sfârșit, Guille și-a ridicat microfonul la gură.

— Păi... eu... a început, iar vocea i-a tremurat, trebuia să cânt și să dansez cu Nazia, care este prietena mea, dar s-ar putea ca ea să fie la aeroport sau în avion, pentru că trebuie să se căsătorească în Pakistan cu vărul ei, care are treizeci de ani sau chiar mai mult și o fabrică unde încap multe case și chiar și un harem, ca să nu fie stewardesă ca mama mea. Iar Nazia trebuia să fie Mary Poppins și eu, prietenul ei Bert, dar nu se mai poate.

Au pedepsit-o pentru că așa spune Coranul, care este ca Biblia, dar invers, și atunci mi-am zis: „Dacă ea nu poate, voi fi eu Mary Poppins, chiar dacă sunt băiat”. Dar tatei nu-i place să mă îmbrac ca o femeie. Lui i-ar plăcea să joc rugbi, dar mie mi-e teamă de minge și să nu râdă lumea de mine, și-mi place mai mult să culeg flori de pe câmpul din spatele terenului de rugbi sau mi-ar plăcea, de asemenea, să dansez ca Billy Elliot la școala de dans din piață, dar acolo nu merg decât fete, iar tatei îi este foarte rușine, așa că de-aia nu-i zic, de-aia și pentru că mama nu este aici, iar lui îi e atât de dor de ea, încât uneori, când nu-l văd, plânge întruna și îi scrie scrisori într-o agendă, dar fiindcă mama trăiește pe fundul mării, cred că nu le poate primi, pentru că acolo nu există poștaș, însă am putea să încercăm vârându-i-le într-o sticlă, așa cum fac pirații, ca să ajungă în țara sirenilor, căci acolo se duc mamele când dispar fără să anunțe, deși s-ar putea să nu fie așa, și gata.

Guille a tăcut și a rămas cu microfonul lipit de gură și cu capul aplecat, ca și cum s-ar fi gândit, în timp ce în public nu se auzea nici măcar un oftat. Lângă mine, în întuneric, Manuel Antúnez îl privea fără să clipească, în timp ce din ochi îi cădeau din nou niște lacrimi fine, pe care aproape că n-am reușit să le văd. El nu s-a întors. Când l-am strâns de braț, s-a încordat puțin, dar atâta tot. Apoi Guille a vorbit din nou:

— Voiam să cânt cu Bert cântecul cu Supercalifragilisticexpialidocious, cel cu măturile și coșarii, pentru că, atunci când am cunoscut-o pe Mary Poppins, mi-a zis că acela era cuvântul magic care se spune când totul merge cam prost și avem nevoie de ajutor. Iar Nazia are nevoie de mult ajutor ca să nu fie dusă în harem, iar tata la fel, pentru că o ține pe mama într-o cutie deasupra dulapului ca să nu plece, deși mama a plecat deja, și poate, folosind cuvântul magic, ea mă aude și vine să-și ia rămas-bun de la tata, ca atunci la gară, dar fără să fie supărați unul pe altul, și astfel el nu va mai plânge și nu se va îmbolnăvi, nici nu va muri. De aceea voiam să-mi cânt numărul. Dar când am plecat de acasă, am confundat geanta și am luat-o pe cea de gimnastică a tatei și apoi îmi venea să fac pipi și n-am mai putut să mă țin, așa că m-am udat și mi-am pus hainele lui, care-mi sunt foarte mari și care sunt și ele ude din cauza ploii. Și s-ar putea ca din cauza asta să nu pot să cânt,

chiar dacă mi-ar plăcea mult să o fac, deși mi-e puțin rușine, dar mă rog... și cred că acum chiar e gata.

S-a așternut din nou o tăcere mormântală. De data asta, Manuel Antúnez nu a așteptat lângă mine. A început să meargă pe culoar în jos, spre scenă, cu lumina reflectoarelor căzându-i pe chipul ud și cu geanta într-o mână, în timp ce oamenii întorceau capul după el, iar Guille mijea ochii, orbit de lumina puternică, încercând să vadă.

Până când, în sfârșit, Manuel a ajuns pe scenă și a urcat încet pe scara din mijloc. Apoi s-a apropiat de Guille și a rămas pironit lângă el.

S-au privit. Tată și fiu s-au privit și Guille a schițat un zâmbet firav și strâmb, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Păi... a spus.

Manuel Antúnez și-a șters fața și nasul cu dosul mâinii. Apoi s-a așezat în genunchi lângă Guille, a deschis geanta și i-a spus:

— Vino, fiule. Dă-mi voie să te ajut.

Guille l-a privit neștiind ce să facă, iar Manuel i-a ridicat brațele și i-a scos încet hanoracul pe cap. Apoi i-a ridicat picioarele și i-a scos șlapii și pantalonii de trening, lăsându-l dezbrăcat în timp ce scotea din geantă un prosop cu care i-a șters picioarele, pieptul și părul, fără ca Guille să rostească un singur cuvânt, tată și fiu privindu-se în mijlocul unei tăceri absolute, ca și cum scena, publicul și amfiteatrul n-ar fi existat sau ca și cum lumea ar fi fost alcătuită doar din ei doi.

Nimeni nu a tușit. Nimeni nu a oftat. Nimic.

În final, Manuel l-a șters complet și a scos niște chiloței din geantă. De îndată ce i-a pus pe Guille, a luat o fustă cu flori și l-a îmbrăcat și cu aceasta. Apoi au urmat o bluză albă și o haină largă, ghetele cu toc, pe care i le-a legat cu grijă, pălăria de paie cu o floare din plastic și o umbrelă pliantă de culoare verde ca fisticul.

La urmă, din buzunarul lateral al genții a luat o trusă mică transparentă, pe care a pus-o pe podea. A deschis-o și, cu spatele la public, a început să-l machieze pe Guille: mai întâi ochii și apoi obrajii, buzele și, în cele din urmă, sprâncenele, totul cu o grijă atât de minunată, încât nu exista o singură privire în sală care să nu fie ațintită asupra lor. Nimeni nu se mișca. Afară foșnea ploaia, mai slab, și pe fundal s-a auzit un tunet îndepărtat.

Lângă mine, Cristina, diriginta clasei a cincea, a lăsat capul în jos și, pe furiș, și-a suflat nasul și, mai încolo, lângă una dintre ferestrele mari, un tată și-a dres glasul și s-a întors spre perdea.

Iar pe scenă, în timp ce Manuel Antúnez îi termina pieptănătura lui Guille ca să-i pună pălăria, copilul a ridicat brațul și i-a pus mâna pe umăr. Manuel a rămas cu pieptănul în aer și atmosfera din amfiteatru a devenit aproape electrică.

— Tată, a început ferm, dacă mama nu se mai întoarce, poate că acum tu nu vei mai muri? a spus cu un zâmbet atât de timid, încât a trebuit să înghit în sec în întunericul din capătul amfiteatrului.

Manuel a zâmbit.

— Firește că nu, fiule. Eu n-o să mor niciodată zise el, în timp ce vocea îi tremura.

Guille a lăsat capul într-o parte.

— Ca Mary Poppins?

Manuel a înghițit în sec de vreo două ori și a strâns foarte tare din ochi.

— Așa, a zis cu voce joasă. Ca Mary Poppins.

De data asta Guille a zâmbit.

— Bine.

Atunci, Manuel i-a spus:

— Îți pun pălăria?

Guille s-a încruntat.

— Pe tine te încape?

Manuel a închis din nou ochii timp de o clipă. Apoi și-a pus pălăria, care-i era mică. Cu toate astea, nu și-a dat-o jos.

Guille a început să râdă.

— Vrei să cânți, fiule? i-a zis Manuel, trecându-și mâna prin părul lui.

Guille a râs din nou când l-a văzut cu pălăria pe cap. Apoi a lăsat mâna în jos și a căutat-o pe a lui Manuel.

— Nu, a spus clătinând din cap. Prefer o pizza la restaurantul domnului Emilio și o Coca-Cola. Se poate?

A râs și Manuel și i-a dat mâna, ridicându-se.

— Chiar și o înghețată de vanilie dacă vrei.

Și atunci, ținându-se de mână, au coborât agale pe scara scenei și au pornit încet, foarte încet, pe culoar, spre ușă, Manuel cu pălăria lui mică de paie și floarea din plastic pe cap, iar Guille ca o Mary Poppins în miniatură, străini amândoi de

privirile tuturor. Manuel îl privea pe Guille, iar Guille saluta pe toată lumea cu mâna liberă, ca un actor care-și salută publicul sau ca o mică Mary Poppins ce-și ia rămas-bun de la o lume pe care doar ea o cunoștea.

Când au ajuns la ușă, s-au oprit lângă mine și s-au întors să mă privească. Guille i-a dat drumul mâinii lui Manuel și a venit spre mine. M-am aplecat ca să fiu la aceeași înălțime cu el și Guille mi-a zâmbit.

— Vreți să veniți cu noi să mâncați pizza, doamnă? mi-a spus.

Am refuzat clătinând din cap.

— Nu, Guille, mulțumesc.

I-am mângâiat obrazul și el a râs.

— Încă am multe de făcut.

— Bine.

Am tăcut amândoi, privindu-ne. El a înclinat capul și a spus cu o voce puțin tremurândă:

— O să plecați, nu-i așa?

Întrebarea m-a luat atât de mult prin surprindere, încât n-am putut să răspund imediat.

— Când m-am întors fuga de la toaletă, am trecut pe lângă fântână și cocoșul giruetei indica spre nord.

Am simțit un nod în gât și am vrut să zâmbesc, deși nu am putut.

— N-ați putea să mai rămâneți puțin? a spus lăsând privirea în jos.

Am simțit cum nodul din gât mă strângea tot mai tare și am simțit că mă usturau ochii până când am clipit de câteva ori.

Atunci, el s-a apropiat încet și mi-a înconjurat gâtul cu brațele, învăluindu-mă cu mirosul său de machiaj, de transpirație de copil și de căldură, iar eu l-am strâns tare la piept, foarte tare, timp de câteva secunde, în care am ajuns să-i aud inima bătându-i lângă a mea.

I-am inspirat adânc mirosul, până când el s-a mișcat în brațele mele. Când i-am dat drumul și credeam că avea să se retragă, și-a lipit gura de urechea mea și, foarte încet, aproape în șoaptă, mi-a spus, oprindu-se la fiecare silabă, ca și cum mi-ar fi spus un secret foarte important pe care nu trebuia să-l uit:

— Su-per-ca-li-fra-gi-lis-tic-ex-pi-a-li-do-ci-o-us.

Apoi mi-a făcut cu ochiul, m-a pupat pe obraz și, foarte încet, s-a întors lângă tatăl lui.

Manuel Antúnez și-a pus mâna pe umărul copilului și, ridicându-și privirea spre mine, a spus:

— Mulțumesc, Maria.

Fără să mă ridic, am înghițit din nou în sec și am zâmbit. Și el la fel.

Apoi l-a mângâiat pe Guille pe cap și i-a zis:

— Mergem, haiosule?

Guille a râs, încântat, și a încuviințat. Atunci, amândoi au făcut stânga-mprejur, au ieșit pe coridor și s-au îndepărtat, ținându-se de mână, spre poarta de intrare a școlii, siluetele lor negre încadrându-se în lumina care intra din belșug prin ferestre.

La dreapta, o siluetă înaltă și mătăhăloasă, cu o pălărie de paie și o floare deasupra. La stânga, alta foarte mică, cu fustă și ghete, mișcându-se încet spre lumină precum cele două părți ale aceleași femei.

MULȚUMIRI

Vreau să le mulțumesc Claudinei Jové, pentru că m-a ajutat să-l recuperez pe Guille și să-l scot la lumină; lui Pilar Argudo, pentru că este o prietenă bună și o adevărată profesionistă; Silviei Valls, pentru speranța, credința și ajutorul acordat; lui Quique Comyn, pentru că tu nu puteai lipsi; lui Menchu, pentru că ne cunoaștem de mulți ani; Iolandei Batallé, pentru că a pariat pe mine; Sandrei Bruna, desigur; lui Antonio Fontana, Nuriei Azancot și lui Braulio Ortiz, fără doar și poate; lui Ricard Ruiz-Garzón, Alvaro Colomer și May Revilla, pentru că timpul se trăiește fiind prezenți, și voi sunteți prezenți de mult timp; Elenei Palacios, pentru credința ei; prietenilor mei de pe Facebook, pentru generozitatea voastră, pentru că m-ați inspirat atât de mult și pentru că fără voi n-aș fi ajuns până aici așa cum am făcut-o; și, mai ales, librarilor, bibliotecarilor și bloggerilor (ei și ele), care v-ați alăturat, încetul cu încetul, acestei aventuri, pentru că mă duceți în zbor în locuri din ce în ce mai frumoase.

Și celor care faceți ca scrisul să fie în continuare o parte fundamentală a ceea ce-mi place să împărtășesc zilnic cu lumea.

Guille a ajuns la sufletele noastre.

Ceea ce vrem să spunem este că, prima dată când i-am auzit vocea, s-a întâmplat ceva. Poate că aveam nevoie să cunoaștem un copil ca el.

Sau poate că noi căutam un personaj lipsit de ocrotire, tăcut, retras și inocent ca să ne putem dezvolta și să facem pe adulții protectori.

Dar nu. Ceea ce ne-a ajuns la suflet, ceea ce ne-a atins, a fost scânteia a ceva ce avea să vină; o premoniție.

Că nu aveam să-l însoțim pe Guille, ci el avea să ne însoțească pe noi.

Că el avea să ne descopere goi, precum copilul și haina împăratului...

Iar călătoria a fost catarctică. Și înduioșătoare.

Și editura noastră avea obligația de a o face cunoscută, în caz contrar, ne-ar fi urmărit întotdeauna, ca privirea unui copil rănit.

ALEJANDRO PALOMAS (Barcelona, 1967) deține o diplomă în filologia engleză și un master în poezie la New College din San Francisco. Pe lângă activitatea de ziarist, a lucrat la traducerea operelor unor autori importanți.

A publicat, printre altele, și romanele *El tiempo del corazón,* pentru care a fost numit Fnac New Talent, *El secreto de los Huffman* (finalist al Premiului Novei Torrevieja, 2008, și dramatizat în 2009), *El alma del mundo* (finalist al Premiului de primăvară, 2011), *El tiempo que nos une, Agua cerrada* și *Una madre,* pe lângă volumul de poeme *Entre el ruido y la vida.* Cărțile sale au fost traduse în zece limbi.

Guillermo, alintat Guille, protagonistul acestui roman, este un copil cu totul deosebit. El trăiește singur cu tatăl său, Manuel, întrucât mama, de profesie stewardesă, a plecat la muncă în Dubai. Tocmai a ajuns la o școală nouă, iar singura lui prietenă este Nazia, o fată pakistaneză. Arată ca un copil fericit, un copil anormal de fericit, după opinia dirigintei sale, Sonia, ale cărei beculețe se vor aprinde toate odată când Guille, la întrebarea „ce vrei să fii când ai să te faci mare?", răspunde că vrea să fie Mary Poppins, nu „ca" Mary Poppins, ci ea însăși. Toate acestea o vor face pe Sonia să ceară sprijinul Mariei, consilierul de orientare al școlii, pentru a o ajuta să descopere ce se ascunde sub acea fațadă a fericirii lui Guille, fericire care pare a fi doar vârful aisbergului.

Povestea este spusă de fiecare dintre personaje: Guille, Manuel, Sonia și Maria, marcând mai multe perspective în narațiune. În fiecare capitol, relatat la persoana întâi, vom cunoaște punctul de vedere al unuia dintre personaje, iar cu fiecare capitol, naratorul ne va lăsa mai intrigați și mai aproape de a cunoaște misterul lui Guille, de a cunoaște adevărul.

www.rao.ro
www.raobooks.com